

Giới thiệu Phụng Gáy Trời Nam

Các bạn đang thưởng thức tác phẩm Phụng Gáy Trời Nam là một trong những tác phẩm tiêu biểu thuộc thể loại kiếm hiệp hay của tác giả Cổ Long. Truyện có nội dung hấp dẫn nói về việc Lục Tiểu Phụng và Hoa Mãn Lâu tiếp tục điều tra vụ án chấn động võ lâm. Hán tử thêu hoa đột nhiên xuất hiện cướp bảo vật, đâm mù mắt hàng loạt cao thủ.

Y là ai và có liên hệ gì với nhóm người mang hài đỏ, Bạch Vân Thánh Chúa và Tây Môn Xuyên Tuyết sẽ quyết đấu như thế nào?... Đọc Phụng Gáy Trời Nam, các bạn sẽ được tiếp tục thưởng thức tài viết lời thoại độc nhất vô nhị của Cổ Long.

Mời các bạn đọc giả cùng theo dõi truyện để biết thêm chi tiết hơn...

Bạn đang đọc truyện *Phụng Gáy Trời Nam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Ngân châm lấp lánh ánh hào quang

Đệ nhị Lục Tiểu Phụng truyền kỳ

Trời nắng chang chang! Ánh kiêu dương như đao hỏa. Trên đường lớn cát vàng bay mù mịt.

Vết đao trên mặt Thường Mạn Thiên phơi ra ánh nắng thành đỏ hồng.

Ba vết đao, thêm vào bảy, tám chỗ nội thương đôi lấy thanh danh cùng địa vị như ngày nay.

Mỗi khi trời sắp mưa, âm khí nặng nề, nội thương lão lại phát tác làm cho đốt xương đau đớn như dần. Lão nhớ lại nỗi gian khổ trong những cuộc huyết chiến ngày trước mà lòng cảm khái vô vàn! Lão sống được đến ngày nay không phải chuyện dễ dàng. Lão còn làm mỗi tháng được năm trăm lạng nguyệt bổng của một tên Tổng tiêu đầu lại càng khó khăn hơn. Đúng là lão dùng huyết hãn đổi lấy tiền lương.

Mấy năm gần đây, ít khi lão thân hành đi theo xe tiêu. Tổng tiêu đầu ở Trấn Viễn tiêu cực với lão nguyên là chỗ sư huynh sư đệ đồng môn.

Hai lão già sớm luyện quyền cước, tối lại uống rượu để hưởng thanh phúc trong buổi tàn niên. Cây Kim Thương Huyết Kiếm Kỳ của hai lão khiến cho bằng hữu phe Hắc Đạo vùng Đông Nam chẳng ai dám đụng vào món tiêu của Trấn Viễn tiêu cực.

Nhưng chuyện tiêu này rất quan trọng. Tiêu chủ lại chỉ định hai vị sư huynh đệ phải thân hành áp tải.

Gần đây bệnh phong thấp của Tổng tiêu đầu lại phát ra. Thường Mạn Thiên đeo thanh Huyết Kiếm lớn nặng hai mươi bảy cân thân hành xuất mã.

Trấn Viễn tiêu cực dương oai.

Người chạy cò là lão Triệu đã hành nghề đến hai chục năm. Tuy lão đã lớn tuổi mà tiếng hô còn đồng đặc. Hơn nửa trưa hôm nay lão đã ăn uống no nê, nên bây giờ lão phấn khởi tinh thần chạy trước hô hoán.

Thường Mạn Thiên rút chiếc khăn vải xanh ra lau mồ hôi. Tuế nguyệt chẳng nể ai. Đột nhiên lão phát giác mình già mất rồi, định đi xong chuyện tiêu này là trở về gác kiếm qui ẩn.

Khí trời nóng nực quá chừng! Lão mong phía trước gặp chỗ nào mát mẻ nghỉ lại một lúc rồi sẽ ra đi cũng chưa muộn.

Thường Mạn Thiên giật dây cương tung ngựa vọt lên, chuẩn bị chiếu cố cho lão Triệu. Đột nhiên lão nhìn thấy phía trước có người ngồi giữa đường để thêu hoa.

Một đại hán hàm râu quai nón đâm tua tủa.

Thường Mạn Thiên bồn tẩu giang hồ hơn ba chục năm chưa từng thấy nam tử hán, đại trượng phu ngồi thêu hoa bao giờ.

Lạ hơn nữa là đại hán lại ngồi giữa đường dưới ánh nắng chang chang để thêu hoa.

Thường Mạn Thiên tự hỏi :

- Phải chăng đại hán này mắc chứng điên khùng?

Thực ra đại hán chẳng khác gì người điên. không điên thì sao lại ngồi dưới ánh nắng nóng đến độ đem trứng gà ra phơi có thể làm cho chín được? Đại hán còn mặc vào mình một tấm áo bông bằng đoạn hồng màu tía.

Lạ hơn nữa là những người mặc áo đơn mình mẩy toát mồ hôi ướt đầm mà trên mặt đại hán chẳng có lấy một giọt mồ hôi.

Thường Mạn Thiên chau mày. Lão vẫy tay cho những xe tiêu đi ở phía sau hãy dừng lại. Đoạn lão nhìn lão Triệu đưa mắt ra hiệu.

Lão Triệu cũng là tay từng trải giang hồ và đi theo Thường Mạn Thiên làm tên chạy cò từ chuyển tiêu thứ nhất ra đòi.

Đĩ nhiên lão Triệu đã hiểu ý của lão chủ nhân. Lão khẽ hắng giọng hai tiếng đánh bạo chạy tới.

Đại hán râu quai nón vẫn chăm chú thêu hoa chẳng khác nào là một vị đại cô nương lòng xuân rung động ngồi trong phòng the để thêu tấm áo cưới.

Mười sáu, mười bảy cỗ xe tiêu bị đại hán ngồi giữa đường mà phải dừng lại nhưng dường như y chẳng biết gì.

Đại hán thêu đóa hoa mẫu đơn mà là hắc mẫu đơn. Đường kim mũi chỉ của y so với đại cô nương còn có phần tinh xảo hơn.

Lão Triệu đột nhiên lớn tiếng :

- Ông bạn thêu bông hoa đẹp quá nhỉ? Đáng tiếc nơi đây chẳng phải là chỗ ngồi thêu thùa.

Thanh âm lão vốn đã đông đặc, bây giờ lại cố ý làm cho đại hán phải giật nảy mình nên tiếng hô phóng ra như lệnh võ.

Ngồi đầu lão Triệu hô thì mặc lão Triệu, đại hán râu quai nón đã chẳng ngẩng đầu, lại không chớp mắt.

Lão Triệu tự hỏi :

- Chẳng lẽ thằng cha này đã là kẻ điên khùng mà còn điếc tai nữa?

Lão không nhận được vở vai đại hán nói lớn :

- Nay ông bạn! Ông bạn có thể nhường lối cho bọn ta được chẳng? Bọn ta...

Lão chưa dứt lời đột nhiên dừng lại, sắc mặt biến đổi.

Lúc lão vươn tay ra vỗ vai, đại hán râu quai nón giờ cánh tay cầm mũi kim thêu hoa lên cắm vào mu bàn tay lão.

Lão Triệu vốn là người gan dạ không phải tầm thường. Những tay hảo hớn giang hồ dù bị dao chém còn chẳng chau mày, thì vốn vẹn một mũi kim thêu đâm tới lão coi vào đâu?

Lão Triệu tuy chẳng buồn để tâm, nhưng lúc lão phát giác tê nhức muốn rút tay về cũng không được nữa.

Dường như nửa người lão hoàn toàn tê dại.

Mũi kim thêu hoa này phải chẳng có pháp thuật bùa môn tà đạo?

Lão Triệu lùi ba bước, ngó lại bàn tay mình không sưng lên hoặc biến đổi màu sắc chi hết mà chỉ không chịu nghe theo mệnh lệnh sai khiến. Lão vừa kinh ngạc vừa tức giận đã toan nổi nóng.

Thường Mạn Thiên nhảy xuống ngựa chạy lại nhìn đại hán râu quai nón chấp tay nói :

- Ông bạn thêu bông mẫu đơn này đẹp quá nhỉ ?

Đại hán râu quai nón không ngừng đầu lên, cười khậm khà đáp :

- Tại hạ còn thêu được thứ khác nữa.

Thường Mạn Thiên hỏi :

- Thêu gì ?

Đại hán đáp :

- Thêu người đuôi mắt.

Thường Mạn Thiên cười hề hề nói :

- Thêu người đuôi mắt e rằng không hay.

Đại hán đáp :

- Thêu cái đó vừa hay vừa dễ dàng, chỉ hai mũi thêu là đã thêu thành người đui mắt rồi.

Thường Mạn Thiên hỏi :

- Thêu cách nào mà lạ thế ?

Đại hán đáp :

- Cách thêu là thế này đây.

Đột nhiên hán động thủ đâm hai mũi kim vào mắt lão Triệu.

Người lão ngã lộn xuống đất. Lão đau quá lộn lộn không ngớt. Máu tươi chạy qua kẽ ngón tay chính là ở trong mắt lão ứa ra.

Thường Mạn Thiên tái mặt, xoay tay nắm đốc kiếm.

Đại hán râu quai nón vẫn ngồi ung dung, cất tiếng hỏi :

- Các hạ coi đó! có phải tại hạ chỉ đưa hai mũi kim là thêu nên người đui mắt?

Thường Mạn Thiên cười khẩy đáp :

- Thủ pháp của ông bạn quả là thần tốc!

Đại hán lạnh lùng nói :

- Nghề thêu người đui mắt của tại hạ là nhanh hơn hết. Bảy mươi hai mũi kim đưa ra liền thành ba mươi sáu người đui mù.

Số người áp tải chuyển tiêu kẻ cả Thường Mạn Thiên là ba mươi sáu người. Ba vị tiêu sư hạng nhất tùy tùng lão lúc này cũng đều phóng ngựa chạy tới. Vì thế mà Thường Mạn Thiên tuy khiếp vía vẫn trấn tĩnh được. Lão lớn tiếng hỏi :

- Ông bạn tới đây để tầm cừu hay để cướp tiêu ?

Đại hán đáp :

- Tại hạ chỉ chuyên nghề thêu thừa.

Thường Mạn Thiên hỏi :

- Ông bạn còn muốn thêu gì nữa ?

Đại hán đáp :

- Hãy thêu ba mươi sáu người đui mắt trước rồi sẽ thêu đoàn xe tiêu tám chục vạn lạng quay về.

Thường Mạn Thiên buông tiếng cười rộ nói :

- Thế thì thanh kiếm trăm trọng của lão phu cũng có thể thêu được...

Đại hán ngắt lời :

- Thêu cái gì ?

Thường Mạn Thiên đáp :

- Thêu người chết. Một người chết...

Đột nhiên lão ngừng tiếng cười. Thanh kiếm đã rút ra khỏi vỏ.

Thanh kiếm quá cỡ này tuy chẳng phải thần vật hay lợi khí gì, nhưng ngày trước nó là chân truyền của Thiết Kiếm tiên sinh.

Thường Mạn Thiên đã khổ công rèn luyện kiếm thuật bằng thanh kiếm này ít ra là bốn chục năm, nếu không thì làm sao lão sống được cho tới bây giờ.

Những tiêu sư tùy tùng cũng rút binh khí ra. Binh khí của họ là một thanh Nhạn Linh đao, một cây Luyện Tử thương, một thanh Tang Môn kiếm.

Bọn tiêu khách đối phó với bạn hữu lục lâm muốn cướp tiêu không cần đếm xỉa gì đến đạo nghĩa giang hồ, cũng bắt tất theo lẽ luật lấy một chọi một.

Thường Mạn Thiên lớn tiếng hô :

- Lượng Thanh Từ! Xông vào cả đi! Trước hết là phế bỏ cặp chiêu của hần.

Cặp chiêu tức là hai mắt.

Đại hán đã phóng kim đâm mắt người ta thì dĩ nhiên người ta cũng muốn biến hần thành kẻ đui mù. Nguy hiểm của những bậc hào kiệt giang hồ là lấy tiền trả nợ, lấy máu trả máu.

Đại hán râu quăn đang ngồi thêu thì thanh thiết kiếm nặng hai mươi bảy cân phóng tới vèo vèo. Cây Luyện Từ thương ra chiêu “Độc Long Thủ Thủy” từ mé bên trái tới cạnh nách.

Bọn tiêu sư ở Trấn Viễn tiêu cuộc bản lãnh thường cao hơn những điều chỉ điểm của sư huynh sư đệ. Những chiêu thức dĩ nhiên phối hợp với nhau lại càng tuyệt diệu.

Đại hán râu quai nón đột nhiên cười nói :

- Thêu xong rồi! Hần đã thêu xong bông mẫu đơn. Hần rút mũi kim thêu hoa ra.

Thường Mạn Thiên vừa thấy hàn quang lấp lánh đã đưa tới trước mắt.

Đại hán động thủ một cách rất thần tốc không bút nào tả xiết mà cũng không một người nào né tránh kịp.

Thường Mạn Thiên gầm lên một tiếng... Thanh thiết kiếm đột nhiên bay đi. Người lão ngã lộn ra.

Sột một tiếng! Thanh thiết kiếm phóng trúng vào gốc cây lớn gần đó sâu đến một thước.

Lúc này đại hán râu quăn đã thêu được bốn người đui mắt.

Bảy mươi hai mũi kim, ba mươi sáu người đui mắt. Đại hán ra tay đã mau lẹ phi thường lại cực kỳ chuẩn đích.

Trên tấm đoạn màu hồng che mặt Thường Mạn Thiên đã thêu một bông mẫu đơn đen vào.

* * * * *

Lúc Giang Trọng Uy đi đường, trên mình hần vang lên những tiếng leng keng tựa như người lắc nhạc.

Tuy nhiên hần không phải là trái nhạc, mà là một vị Tổng quản phủ Bình Nam Vương. Hần là người có nhiều oai quyền, tướng mạo rất oai nghiêm.

Bình Nam Vương phủ dĩ nhiên có nhiều trọng địa cơ mật và đương nhiên những nơi này đều khóa lại.

Bao nhiêu chìa khóa đều do hần nắm giữ. Trong mình hần đeo tới hai mươi ba cái chìa khóa, nên lúc hần đi những tiếng leng keng lại vang lên.

Hần là nhân vật đáng tin nhiệm, chẳng những tính nết thận trọng, trầm tĩnh, dốc dạ trung thành mà còn là tấm thân “Thập tam thái bảo hoành luyện”. Tuy hần chưa được đến trình độ đao thương đâm không vào nhưng bất cứ ai cũng khó lòng đã thương hần được mà hần đã thương người ta lại chẳng khó gì.

Môn Thiết Sa chương của Giang Trọng Uy đã luyện bảy thành hỏa hầu, đủ đánh tan bia vỡ đá ra thành bụi.

Vương gia trao chìa khóa cho Tổng quản Giang Trọng Uy nắm giữ là yên tâm lắm rồi.

Hôm nay Giang Trọng Uy vào bảo kho lấy một hộp minh châu và hai tấm ngọc bích cho Vương Gia.

Là ngày sinh nhật ái phi, Vương Gia bảo lấy minh châu và ngọc bích làm lễ mừng.

Cũng như đa số chàng trai trên thế gian, Vương Gia đối với người đàn bà sùng ái bằng tính cách rất hào phóng.

Trên đây hành lang yên tĩnh và trầm lặng, vì nơi đây rất gần bảo kho trong vương phủ. Bất luận là ai bén mảng tới một cách càn rỡ liền bị chém đầu vô tội vạ.

Trong khu cấm địa này, cứ cách bảy tám bước lại có một tên thiết giáp vệ sĩ tay cầm thương đứng gác nghiêm nghị như những pho tượng đá.

Bọn vệ sĩ này do chính tay Giang Trọng Uy huấn luyện và đào tạo.

Bọn vệ sĩ đã trải qua những cuộc huấn luyện cực kỳ nghiêm khắc. Dù là con ngựa bay vào mặt, hay có người dẫm lên chân, chúng cũng không nhúc nhích.

Giang Trọng Uy chẳng những đầy đủ uy tín mà hiệu lệnh lại rất nghiêm minh. Kẻ nào lơ là chức vụ chỉ để một con chó chạy vào cấm khu cũng bị chặt đầu.

Chính hán tiến tới cũng phải hô hiệu lệnh trước.

Khẩu lệnh bữa nay là “Nhật Nguyệt đồng huy” vì là đại cát đại lợi.

Giang Trọng Uy thường nhặt nét mặt oai nghiêm lạnh như tiền mà bữa nay cũng có đôi phần hoan hỉ. Y cũng được coi là quý khách trên tiệc thọ. Sau khi xong việc này, hán sẽ thay đổi quần áo hoa lệ để uống thọ tửu.

Chân hán bước cũng mau hơn ngày thường.

Tám tên cấm vệ vệ sĩ, lưng đeo trường đao đi theo sau Giang Trọng Uy. Chúng đều là những tay cao thủ được chọn lựa rất kỹ trong vệ đội.

Giang Trọng Uy trước nay vốn là người cẩn thận phi thường.

Ba lần cửa vào bảo khố đều bằng sắt đúc dày bảy tấc. Những ổ khóa cũng đều được thợ nổi tiếng chế tạo.

Giang Trọng Uy mở tầng cửa tối hậu rồi, một cơn gió lạnh thổi vào mặt.

Bảo khố này cũng tương tự đại đa số bảo khố ở thế gian, âm khí lạnh lẽo như ở trong một phần mộ, chỉ khác ở chỗ trong phần mộ có người chết, còn ở trong bảo khố thì một con kiến cũng không có.

Mỗi lần Giang Trọng Uy tiến vào, trong lòng lại nổi lên ý niệm rất kỳ quái, ý niệm của con người có tài bảo chứa trong bảo khố mà cứ phải sinh hoạt ở trong này thì thật là vô dụng.

Dù trên đời có bao nhiêu tài bảo đem cho hán hết mà bắt hán ở trong này một ngày hán cũng không muốn.

Hiện giờ hán đang nghĩ vậy, hán đẩy cửa tiến vào trong chỉ mong lấy đồ cho chóng rồi lại trở ra.

Hán tuyệt không ngờ lần này vào bảo khố vĩnh viễn không thấy ánh mặt trời nữa.

Giữa bầu không khí lạnh lẽo âm trầm trong bảo khố, hiển nhiên có một người ngồi mà là một người sống.

Người này đầy mặt râu đậm tua tủa, mình mặc áo bông thêu hoa hồng tía. Y ngồi trên rương châu báu đang thêu hoa.

Giang Trọng Uy chẳng khi nào ngờ tới xảy ra chuyện này được.

Hán cơ hồ không tin ở mắt mình, nhưng trước mặt hán đứng là có một người ngồi thêu hoa mà là một đại hán còn sống nhăn răng ra đó.

Người này phải chăng là ma quỷ?

Ngoài ma quỷ thì còn người nào vào đây được?

Giang Trọng Uy ớn lạnh xương sống. Hán không nhận được người run bần bật.

Đại hán râu quai nón ngồi cặm cụi thêu hoa chẳng khác gì một vị đại cô nương ở chốn khuê phòng chăm chú thêu thùa.

Đại hán thêu bông mẫu đơn, một bông mẫu đơn đen trên tấm đoạn màu hồng.

Hồi lâu Giang Trọng Uy cố trấn tĩnh lại trầm giọng hỏi :

- Sao ngươi lại vào đây?

Đại hán đáp :

- Tại hạ vào đây để thêu thùa.

Giang Trọng Uy thấy đôi phương ra giọng ồm ồm không khỏi bức mình, nhưng cố giữ vẻ thản nhiên hỏi :

- Ngươi có biết nơi đây là chỗ nào không ?

Đại hán thản nhiên đáp :

- Đây là chỗ thêu thùa.

Giang Trọng Uy cười khẩy hỏi :

- Chẳng lẽ người đặc biệt tới đây để thêu hoa ?

Đại hán gật đầu đáp :

- Vì tại hạ muốn thêu thùa mà chỉ có đây là ngôi thêu được.

Giang Trọng Uy hỏi :

- Người muốn thêu cái gì?

Đại hán đáp :

- Thêu tên Giang Trọng Uy đui mắt.

Giang Trọng Uy ngừng mặt lên cười rộ.

Chỉ khi nào hấn tức giận đến cực điểm muốn giết người mới cười rộ như vậy.

Đột nhiên hấn cảm thấy gan bàn tay tê dại tựa hồ bị ong đốt. Lực lượng trên bàn tay đột nhiên mất hết.

Giữa lúc ấy, một luồng hàn quang lấp lánh vọt tới trước mắt hấn.

Thập tam thái bảo hoành luyện, tuy là môn công phu cương ngành tuyệt thế vô song, nhưng cũng không thể luyện tới mất được.

Bọn vệ sĩ đứng ngoài đột nhiên nghe tiếng la hoảng vội chạy vào thì cửa sắt bên trong đã đóng chặt.

Lúc bọn chúng cạy được cửa ra tiến vào thì Giang Trọng Uy đã nằm chết giấc dưới đất. Một tấm đoạn màu hồng tươi che mặt hấn lại.

Trên tấm đoạn thêu một bông mẫu đơn màu đen.

* * * * *

Trong thiền phòng hương đã thấp lên.

Hoa Mãn Lâu nhắm gọi huân hương ngồi yên lặng chờ đợi.

Gã muốn ném một bữa chay do chính tay Khổ Qua đại sư nấu nướng. Chẳng những gã muốn nhắm gọi huân hương mà còn muốn học tính nhẫn nại.

Khổ Qua đại sư chẳng phải người vào bếp một cách dễ dàng, chẳng những người mời đến phải xứng đáng mà còn phải gặp lúc lão cao hứng nữa.

Bữa nay những người tới đều xứng đáng. Ngoài Hoa Mãn Lâu còn có Cổ Tùng cư sĩ ở Huỳnh Sơn và Mộc đạo nhân nổi tiếng vì kỳ đệ nhất, thi tử đệ nhị, kiếm pháp đệ tam.

Những người này đều chẳng phải tục khách, nên bữa nay Khổ Qua đại sư cao hứng đặc biệt.

Trong sắc trời băng lạnh, tiếng chuông chiều êm ái ngân nga vọng lại.

Lúc Hoa Mãn Lâu đi ra, Cổ Tùng cư sĩ và Mộc đạo nhân đã chờ gã ở ngoài viện.

Ngọn gió chiều thổi qua rừng trúc, khu rừng ngăn cách chốn hồng trần.

Hoa Mãn Lâu mỉm cười nói :

- Để hai vị tiền bối chờ ở đây, tại hạ thật áy náy.

Mộc đạo nhân cười xòa.

Đạo nhân này vốn là người thoát tục. Lúc này lão coi bỏ tấm đạo bào và hàng trăm miếng để mặc áo vải xanh không dính chút bụi trần.

Dù lão không muốn để ai câu thúc, lão không làm Chương môn phái Võ Đang thì còn được, nhưng lại muốn ném bữa cơm chay của Khổ Qua đại sư nên lão phải ép mình một chút.

Khổ Qua đại sư tính nết rất quái lạ là một điều ai cũng biết rồi.

Cổ Tùng cư sĩ thở dài nói :

- Xem chừng lão đạo này nói quả không lầm.

Hoa Mãn Lâu hỏi :

- Đạo trưởng bảo sao?

Mộc đạo nhân cười đáp :

- Bần đạo bảo nhất định thí chủ biết bần đạo ở đây. Dù bần đạo không cử động thí chủ cũng nhận ra.

Cổ Tùng cư sĩ thờ dài nói :

- Nhưng lão phu không nghĩ ra tại sao y lại biết được?

Mộc đạo nhân đáp :

- Bần đạo không nghĩ ra nhưng bần đạo có chỗ hay hơn ông bạn.

Cổ Tùng cư sĩ hỏi :

- Chỗ nào hay hơn ?

Mộc đạo nhân cười đáp :

- Việc gì mà không nghĩ ra được thì bỏ đi không nghĩ tới nữa.

Cổ Tùng cư sĩ cũng cười nói :

- Vì thế mà lão phu bảo nếu đạo huynh không uống rượu nhất định sống tới ba trăm tuổi.

Trong thiền phòng rèm trúc buông rũ. Đã có tấm rèm mà còn ngửi thấy mùi thơm khó tả. Mùi thơm này khiến cho bất cứ ai cũng nổi thực dục.

Cổ Tùng cư sĩ thờ dài nói :

- Khổ Qua đại sư làm tiệc chay quả nhiên thiên hạ vô song.

Mộc đạo nhân cười đáp :

- Y thường bảo y mà nấu com chay thì đức Bồ Tát ngửi thấy cũng thèm.

Cổ Tùng cư sĩ hỏi :

- Xem chừng com canh đã đặt lên bàn rồi, chúng ta còn chờ gì nữa?

Mấy người bèn vém rèm trúc đi vào, đột nhiên ngăn người ra.

Chẳng những com canh đã bày trên bàn mà còn có một người đang ngồi ăn ngấu ngiến.

Ông khách đến bất thình lình này chẳng chờ đợi ai cũng không tấm gọi huân hương. Sự thật trên mình y chẳng những dính đầy bùn đất mà toàn thân mồ hôi tiết ra mùi khó ngửi.

Mộc đạo nhân thờ dài nói :

- Nhà sư này bụng dạ thiên lệch.

Cổ Tùng cư sĩ cũng nói :

- Lão mời bọn ta mà lại để người khác đến ăn trước.

Mộc đạo nhân nói :

- Nhất định lúc chúng ta tắm gội huân hương thì cha này ở dưới ao bùn vừa mới chui lên.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Gáy Trời Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Nhân vật cự phách là Kim Cửu Linh

Khổ Qua đại sư cả cười nói :

- Hòa thượng quả có lòng thiên lệch, nhưng cũng chỉ có lòng thiên lệch với một người mà thôi, các vị có tức tối cũng vô ích.

Mộc đạo nhân hỏi :

- Tại sao đạo huynh có dạ thiên tư với y?

Khổ Qua đại sư đáp :

- Vì gặp phải con người này, bản tăng đành bó tay.

Mộc đạo nhân cười nói :

- Bản đạo không trách đại sư đâu. Chuyển trước y ấn cấp của bản đạo hai vò rượu Nữ Nhi Hồng để lâu năm chục năm. Bản đạo đánh dương mắt lên nhìn y.

Hoa Mãn Lâu nhăn nhó cười nói :

- Gặp phải hạng người này, e rằng đức Bồ Tát cũng chịu phép.

Người mới đến dĩ nhiên là Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng ăn hết một đĩa Hòa Thoái, một bát đậu hũ mới dừng lại. Chàng nhìn ba người kia cười nói :

- Các vị thóa mạ thì cứ việc thóa mạ. Tại hạ ăn là ăn. Các vị thóa mạ cho sướng miệng thì tại hạ ăn cho thích khẩu.

Mộc đạo nhân cười rộ nói :

- Ai mắc bẫy công tử thì mắc ai, chứ bản đạo không mắc đâu.

Đạo nhân cũng ngồi xuống. Ba miếng Tổ Áp Tử chỉ chớp mắt đã nuốt hết vào bụng.

Hoa Mãn Lâu ngồi bên Lục Tiểu Phụng. Bỗng gã chau mày hỏi :

- Bình thời công tử không hỏi thối mà sao bữa nay khó ngủ thế?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Vì mười bữa nay tại hạ chưa tắm rửa.

Hoa Mãn Lâu giật mình hỏi :

- Mười bữa không tắm?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Mười bữa.

Hoa Mãn Lâu chau mày hỏi :

- Trong những ngày đó công tử làm gì?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ mắc công chuyện nhiều quá!

Hoa Mãn Lâu hỏi :

- Công tử bận việc gì?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Bận làm việc trả nợ, nợ đánh cuộc.

Hoa Mãn Lâu hỏi :

- Công tử thiếu nợ ai?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp :

- Ngoài tên chó chết Tư Không Trích Tinh thì còn ai nữa?

Hoa Mãn Lâu hỏi :

- Tại sao công tử lại thua gã?

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười hỏi lại :

- Chuyển trước tại hạ tỷ thí lộn nhào được gã một phen. Lần này gã tìm đến đòi tỷ thí lần nữa thì huynh đài có chối từ được không?

Hoa Mãn Lâu đáp :

- Dĩ nhiên phải nhận lời.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Ngờ đâu thằng lỏi con ít lâu nay chẳng làm gì, chỉ chuyên nghề lộn nhào. Gã lộn một hồi liền sáu trăm tám chục cái có chết cha người ta không?

Hoa Mãn Lâu hỏi :

- Công tử thua gã phải làm gì?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Hai bên đã ước hẹn với nhau. Tại hạ mà thắng thì từ nay gặp ở đâu gã cũng phải khấu đầu và kêu tại hạ bằng đại thúc. Bằng tại hạ mà thua thì phải trả gã bằng giun, mỗi cái nhào lộn một con. Trong vòng mười mấy ngày phải đào tìm cho gã sáu trăm tám chục con giun.

Hoa Mãn Lâu cười nói :

- Trách nào bữa nay công tử chẳng khác nào con giun.

Mộc đạo nhân không nhịn được cũng cười hỏi :

- Công tử phải đào trả gã sáu trăm tám chục con giun thật ư?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp :

- Mấy ngày đầu kiếm giun còn dễ, nhưng những ngày sau kiếm giun còn khó hơn cả kiếm vợ.

Cổ Tùng cư sĩ hỏi xen vào :

- Ông vua ăn cắp đó lấy giun nhiều về làm gì?

Lục Tiểu Phụng hậm hực đáp :

- Gã có cần lấy giun đâu, chỉ muốn coi tại hạ đào giun mà thôi.

Mộc đạo nhân cả cười nói :

- Không ngờ Lục công tử cũng có ngày nay thì thú thật!

Lục Tiểu Phụng đảo mắt nhìn lão hỏi :

- Đạo trưởng có muốn đánh cuộc với tại hạ không?

Mộc đạo nhân hỏi lại :

- Đánh cuộc cách nào?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Đánh cuộc uống rượu!

Mộc đạo nhân cười nói :

- Bần đạo không chịu mắc bẫy công tử đâu.

Lục Tiểu Phụng nhìn lão bằng góc con mắt hỏi :

- Chẳng lẽ đạo trưởng chưa đánh đã chịu thua?

Mộc đạo nhân đáp :

- Bần đạo đành chịu thua cho sớm. Uống rượu không nhiều bằng công tử, kiếm pháp còn thua cả Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành. Công tử muốn đua cuộc thì đua cờ vây với bần đạo.

Lục Tiểu Phụng cả cười nói :

- Mộc đạo trưởng tưởng tại hạ mắc bẫy đạo trưởng sao?

Mộc đạo nhân ngạo nghễ cười nói :

- Ai cũng biết, bần đạo là vị kỳ đệ nhất thiên hạ, nhưng ngoài món cờ vây, bần đạo còn thứ khác không ai bì kịp.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Thứ gì?

Mộc đạo nhân đáp :

- Ăn cơm, công tử có dám thi ăn cơm với bần đạo không?

Lục Tiểu Phụng thờ dãi đáp :

- Tại hạ rất muốn thi đua, nhưng đáng tiếc bụng mình không phải là cái thùng chứa cơm.

Mộc đạo nhân thờ dãi nói :

- Ai ngờ nhân vật lừng lẫy tiếng tăm như Lục Tiểu Phụng mà cũng chịu nhận thua thì thật là quái dị.

Khổ Qua đại sư chen vào :

- Thực ra nhân vật hách nhất trên chốn giang hồ mới đây không phải là y nữa.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Không phải tại hạ thì là ai?

Khổ Qua đại sư nói :

- Công tử đoán thử xem?

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Phải chăng là Tây Môn Xuy Tuyết?

Hoa Mãn Lâu đáp :

- Người ta đồn gần đây y bận bồi tiếp Tôn cô nương trong bọn Nga Mi Tử Tú, đã lâu không xuất hiện trên chốn giang hồ.

Lục Tiểu Phụng cười nói :

- Không ngờ y cũng có ngày nay. Tại hạ vẫn tưởng chẳng sớm thì muộn y cũng làm hòa thượng.

Khổ Qua đại sư nói :

- Nơi cửa phật không muốn có những hạng sư như vậy.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Nếu không phải Tây Môn Xuy Tuyết, chẳng lẽ là Diệp Cô Thành?

Khổ Qua đại sư đáp :

- Cũng không phải.

Mộc đạo nhân nói :

- Gần đây Diệp Cô Thành mắc bệnh nặng.

Lục Tiểu Phụng ngạc nhiên hỏi :

- Y cũng mắc bệnh ư? Bệnh gì?

Mộc đạo nhân cười đáp :

- Giống như bệnh bản đạo tức là bệnh lười. Bất cứ ai đã mắc bệnh này đều chẳng muốn làm gì nữa.

Lục Tiểu Phụng ngẫm nghĩ rồi hỏi :

- Chẳng lẽ lại là lão bản và lão bản nương?

Hoa Mãn Lâu cười đáp :

- Bệnh lười của lão bản lại càng trầm trọng.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Lão Thực hòa thượng thì cũng chẳng có gì hiền hách ở đời. Đại Bi thiền sư lại càng...

Chàng trầm ngâm hỏi :

- Chẳng lẽ lại là mấy cụ lão hồ kia?

Khổ Qua đại sư nói :

- Không phải đâu. Người này chẳng những công tử không quen biết mà còn chưa từng nghe nói tới.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Vậy y là nhân vật thế nào?

Khổ Qua đại sư đáp :

- Y là một người đàn ông thêu hoa.

Lục Tiểu Phụng sững sốt một chút rồi cười nói :

- Thực ra đàn ông thêu hoa cũng không phải ít. Tại hạ có quen biết mấy tay rất giỏi trong bọn tài phúng.

Khổ Qua đại sư nói :

- Nhưng người này chẳng những biết thêu hoa mà còn thêu cả người mù nữa.

Lục Tiểu Phụng sững sốt hỏi :

- Thêu người đui mù ư?

Khổ Qua đại sư đáp :

- Nghe nói mới đây y thêu bảy tám người mù.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Thêu người mù thì làm thế nào?

Khổ Qua đại sư đáp :

- Y cũng thêu bằng kim, chỉ hai mũi là thành một người mù.

Lục Tiểu Phụng đã hơi hiểu rõ hỏi :

- Những người mù nào bị y thêu?

Khổ Qua đại sư đáp :

- Trong đám này ít ra công tử cũng quen được bốn năm tên.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Những ai?

Khổ Qua đại sư đáp :

- Thường Mạn Thiên, Hoa Nhất Phàm, Giang Trọng Uy...

Lão chưa nói hết, Lục Tiểu Phụng đã động dung ngắt lời :

- Có phải Giang Trọng Uy ở Bình Nam Vương phủ không?

Khổ Qua đại sư đáp :

- Ngoài y chẳng lẽ còn Giang Trọng Uy nào khác?

Lục Tiểu Phụng chau mày hỏi :

- Nhưng từ khi Giang Trọng Uy vào phục vụ trong Vương Phủ rồi, y tuyệt không can thiệp đến việc ngoài giang hồ nữa mà sao lại dây với nhân vật này?

Khổ Qua đại sư đáp :

- Không phải y dây với người đó mà là mười tám hộp minh châu trong Vương phủ.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Người đó chẳng những đâm mù mắt Giang Trọng Uy mà còn lấy cắp mười tám hộp minh châu ở trong vương phủ ư?

Khổ Qua đại sư đáp :

- Ngoài ra còn bảy chục cuốn tự họa đáng giá liên thành của Hoa Ngọc Hiên, tám chục vạn lạng tiêu ngân của Trần Viễn tiêu cuộc, một mớ hàng hóa của Trần Đông, chín vạn lạng vàng lá của Kim Sa Hà.

Lão thở dài nói tiếp :

- Nghe nói trong vòng một tháng y đã gây ra sáu bảy vụ án. Y chỉ có một mình đơn thương độc mã mà làm nên chuyện, công tử bảo y có góm không?

Lục Tiểu Phụng bất giác thở dài nói :

- Tại sao tại hạ chưa nghe ai nói tới những vụ này?

Khổ Qua đại sư đáp :

- Gần đây công tử đóng đô ở mặt Tây Bắc mà những vụ này lại xảy ra ở miệt Đông Nam. Bần tăng mới nghe đồn trước đây mấy bữa. Trong thời gian này công tử bận việc đào giun.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Những tin tức mới gần đây mà đại sư cũng biết ư?

Khổ Qua đại sư “ồ” lên một tiếng.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Đại sư nãy ra nguồn tin thông thạo hỏi nào vậy?

Khổ Qua đại sư đáp :

- Đừng quên bản tạng có nguồn tin rất mau lẹ ở nơi sư đệ.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Kim Cửu Linh phải không?

Khổ Qua đại sư cười đáp :

- May mà bản tạng có một tên sư đệ như vậy.

Lục Tiểu Phụng thờ phào một cái nói :

- Tại hạ hiểu rồi!

Khổ Qua đại sư hỏi :

- Công tử hiểu cái gì?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Kim Cửu Linh là bạn thân của Giang Trọng Uy mà lại là tay đệ nhất bộ đầu trong thiên hạ. Tuy y đã rửa tay không làm gì nữa, nhưng chẳng thể không can thiệp vào những vụ này.

Khổ Qua đại sư không phủ nhận điều đó.

Bất luận là ai đã ăn chén cơm của công môn, thì đừng hòng thoát ra ngoài vòng cương tỏa.

Khổ Qua đại sư thờ dài nói :

- Cho đến bây giờ bản tạng vẫn chưa hiểu tại sao y lâm vào hoàn cảnh này.

Mộc đạo nhân hỏi :

- Chẳng lẽ đại sư chỉ muốn cho y làm hòa thượng?

Khổ Qua đại sư đáp :

- Làm hòa thượng ít ra cũng đỡ nhiều chuyện phiền phức.

Mộc đạo nhân cười nói :

- Nhưng làm hòa thượng không được lấy vợ.

Khổ Qua đại sư không nói nữa.

Mọi người trên chốn giang hồ đều biết Kim Cửu Linh mắc phải cái bệnh thích phong lưu đảng điểm. Năm y đưa mình vào cửa công nghe nói cũng vì một nữ nhân.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Kim Cửu Linh nổi danh là tay cao thủ đệ nhất trong vòng ba trăm năm nay về việc phá án. Bất luận những vụ án lớn hay nhỏ đã đến tay y là y nhất định khám phá ra.

Khổ Qua đại sư thờ dài nói :

- Bản tạng nhận thấy Kim Cửu Linh mắc phải chứng bệnh ý mình tài năng và thông minh thái quá.

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Nhưng đã là người thông minh chẳng sớm thì muộn cũng có ngày gặp vấn đề khó giải quyết.

Khổ Qua đại sư đồng ý.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Có khi y không giải quyết nổi vụ án này mà phải tìm tay trợ thủ giúp y.

Chàng thở dài nhăn nhó cười nói tiếp :

- Xui ở chỗ tại hạ là một tay trợ thủ rất lý tưởng. Bất luận ai gặp phải vấn đề gì khó giải quyết cũng tìm đến tại hạ, nên...

Khổ Qua đại sư hỏi :

- Nên làm sao?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp :

- Nên đại sư mời tại hạ ăn bữa cơm này, e rằng đại sư cũng chẳng từ tế gì....

Khổ Qua đại sư ngắt lời :

- Đừng quên rằng đây là công tử tự đưa mình đến chứ không phải bản táng mời mọc.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp :

- Thế thì tại hạ xui vận nên mới bỏ nhào tới đây.

Mộc đạo nhân cười nói :

- Gần đây công tử dường như chuyện gì cũng xui xẻo.

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Nhưng lần này tại hạ nhất định không làm gì nữa. Dù hắc thủ hoa cũng mặc kệ hắc, mà hắc và quần cũng mặc kệ hắc. Bất luận trường hợp nào tại hạ cũng chẳng dây vào.

Khổ Qua đại sư hững hờ đáp :

- Y có cầu công tử can thiệp vào vụ này đâu mà công tử phải băn khoăn.

Lục Tiểu Phụng sùng sốt hỏi :

- Y không..

Bỗng nghe tiếng người cười nói :

- Tại hạ thật không có chuyện đó.

Đi nhiên người này là Kim Cửu Linh.

Rất nhiều người giang hồ đã biết trong mình Kim Cửu Linh có hai cái ít ai bì kịp là quần áo và đôi mắt.

Mắt Kim Cửu Linh chẳng to lớn đặc biệt, cũng không sáng láng khác thường, nhưng bất cứ ai đã lọt qua mắt y là suốt đời y không quên nữa.

Về y phục, Kim Cửu Linh vận toàn thứ cao quý, bao giờ cũng tân thời mà lúc nào cũng diêm dúa.

Cây quạt trong tay y cũng là phẩm vật đáng giá ngàn vàng. Khi cần đến có thể dùng làm vũ khí.

Kim Cửu Linh còn là tay đệ nhất về điểm huyết, nhận huyết. Sự thực bất luận cái gì y cũng chiếm bậc nhất.

Nếu không phải là rượu hạng nhất là y không uống. Không phải nữ nhân bậc nhất, y chẳng để mắt vào. Không phải việc đệ nhất y chẳng thèm làm.

Có điều y chẳng phải tay đệ nhất lắm tiền nhiều bạc, may mà y đầy đủ bản lãnh để kiếm tiền.

Kim Cửu Linh thông nghệ phân biệt các thư tự họa cổ kính, coi ngựa cũng rất sành. Nguyên hai bản lãnh này là đủ khiến cho y vĩnh viễn là tay cự phách vào bậc nhất.

Kim Cửu Linh còn là một trai anh tuấn đầy sức hấp dẫn. Tuổi y cũng chưa nhiều. Cái đó là một điều kiện khiến y khỏi dùng nhiều tiền để làm việc. Tỷ như người ta mất ngàn vàng mua lấy trận cười của mỹ nhân thì y chẳng mất đồng nào.

Cách sinh hoạt của Kim Cửu Linh rất ung dung, chứ không phải như hạng cao thủ võ lâm trong phe hắc đạo khiến người ta nghe danh đã táng đờm kinh hồn. Y giống như một chàng mã thượng phong lưu công tử chốn Chương Đài.

Cổ Tùng cư sĩ thấy y tiến vào liền hỏi :

- Gần đây ông bạn có tìm được phẩm vật gì quý báu không?

Cổ Tùng cư sĩ bình sinh rất thích sưu tầm những cổ tự họa. Đồ trân quý của lão chẳng kém gì chủ nhân Hoa Ngọc Hiên.

Kim Cửu Linh mỉm cười đáp :

- Bao nhiêu đồ trân quý trong thiên hạ đều bị cư sĩ đem lên Hoàng Sơn hết rồi, tại hạ còn kiếm đâu ra được?

Cổ Tùng cư sĩ hỏi :

- Cả một bức họa hay cũng không có ư?

Kim Cửu Linh trầm ngâm cười đáp :

- Trong mình tại hạ có đem theo một bức họa thảo rất tinh thần.

Cổ Tùng cư sĩ giục :

- Mau lấy cho lão phu coi.

Kim Cửu Linh lại mỉm cười lấy ra một tấm đoạn màu hồng tươi thêu bông mẫu đơn đen.

Cổ Tùng cư sĩ ngỡ ngàng hỏi :

- Cái này thì ăn thua gì?

Kim Cửu Linh cười đáp :

- Nó là một bức thêu của tay sành sỏi hiện nay.

Cổ Tùng cư sĩ hỏi :

- Chẳng lẽ đây là chân tích của Thần Châm Tiết phu nhân.

Kim Cửu Linh đáp :

- Không phải đâu, bức thêu này của nam nhân.

Cổ Tùng cư sĩ động dung hỏi :

- Của người đàn ông thêu hoa đó phải không?

Kim Cửu Linh gật đầu đáp :

- Lúc Giang Trọng Uy mở cửa tiến vào, y đang ngồi trong kho thêu dóc hoa này.

Lục Tiểu Phụng chau mày hỏi :

- Bảo khổ trong Vương phủ là nơi phòng bị rất sâm nghiêm, sao y tiến vào được?

Kim Cửu Linh nhăn nhó cười đáp :

- Chẳng một ai biết y tiến vào lúc nào mà cũng chẳng một ai đoán ra được.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Y không để lại một vết tích gì ư?

Kim Cửu Linh đáp :

- Không.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Hình dạng y thế nào?

Kim Cửu Linh đáp :

- Y có hàm râu quai nón, trời nóng cũng mặc áo bông to sù.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Còn gì nữa?

Kim Cửu Linh đáp :

- Y là nam nhân, không những chỉ biết thêu hoa mà còn thêu rất đẹp.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Các hạ biết có vậy thôi ư?

Kim Cửu Linh đáp :

- Tại hạ chỉ biết được bấy nhiêu. Người khác cũng vậy, chẳng ai biết nhiều hơn tại hạ.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Võ công của y thuộc lộ số nào?

Kim Cửu Linh đáp :

- Tại hạ không rõ.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Cả Giang Trọng Uy cũng không nhận ra ư?

Kim Cửu Linh thờ dãi đáp :

- Đến Thường Mạn Thiên, một tay lão luyện giang hồ, còn chưa ngó thấy y động thủ thế nào, huống chi Giang Trọng Uy.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Thiết chương của Giang Trọng Uy đáng liệt vào bậc nhất ở miền Đông Nam.

Kim Cửu Linh thờ dãi đáp :

- Thế mà y cũng không có cơ hội để phản kích.

Lục Tiểu Phụng chau mày hỏi :

- Nếu vậy y là một nhân vật rất lợi hại mà sao bây giờ tự nhiên mọc ra? Khổ Qua đại sư lạnh lùng hỏi :

- Công tử đã không muốn can thiệp vào việc này thì còn hỏi làm chi?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ muốn hỏi chơi cho biết thì có hề gì?

Kim Cửu Linh nhăn nhó cười nói :

- Dĩ nhiên chẳng quan hệ gì, nhưng những cái gì mà bọn tại hạ biết thì bây giờ công tử cũng đã biết rồi.

Lục Tiểu Phụng nhìn Kim Cửu Linh hỏi :

- Tại sao các hạ đem toàn bộ vụ này nói cho tại hạ hay?

Kim Cửu Linh đáp :

- Vì công tử cất vấn nên tại hạ phải nói rõ.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Không có nguyên nhân nào khác ư?

Kim Cửu Linh đáp :

- Không có.

Lục Tiểu Phụng lại hỏi :

- Phải chăng các hạ cố ý chờ tại hạ ở đây?

Kim Cửu Linh bật cười đáp :

- Tại hạ làm gì mà biết được công tử tới đây?

Lục Tiểu Phụng lại hỏi :

- Các hạ không có ý định kiếm tại hạ chứ?

Kim Cửu Linh đáp :

- Không có.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Gáy Trời Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Tiết Bã ngoại hiệu Lãnh La Sát

Lục Tiểu Phụng cười nói :

- Hay lắm! Có thể tại hạ mới yên tâm ăn uống được.

Tuy miệng chàng nói “hay lắm”, nhưng nụ cười không khỏi miễn cưỡng. Thậm chí rượu nuốt cũng không trôi.

Kim Cửu Linh lại cười nói :

- Nhưng bây giờ công tử đã tới đây, tại hạ cũng có điều muốn thỉnh giáo.

Lục Tiểu Phụng sáng mắt lên, cười nói :

- Tại hạ đã biết nhất định các hạ có điều muốn thỉnh giáo.

Kim Cửu Linh nói :

- Chỉ có một người có thể tìm ra được tên đại đạo thù hoa kia để phanh phui những điều bí mật.

Lục Tiểu Phụng càng sáng mắt hơn, tự nhủ :

“Người có thể giải quyết vấn đề khó khăn này ngoài ta ra thì còn ai nữa?”

Lục Tiểu Phụng nghĩ vậy liền hỏi :

- Tại hạ vẫn chưa hiểu các hạ nói đó là ai?

Kim Cửu Linh đáp :

- Tư Không Trích Tinh.

Lục Tiểu Phụng sùng sốt hỏi :

- Các hạ bảo ai?

Kim Cửu Linh nhắc lại :

- Tư Không Trích Tinh.

Lục Tiểu Phụng ngậm miệng, không lý gì đến đối phương nữa.

Kim Cửu Linh vẫn lờ đi như không nói tiếp :

- Tư Không Trích Tinh mang ngoại hiệu Thâu vương, quả là bậc kỳ tài trăm năm hiếm có trên chốn giang hồ. Trên đời chỉ có một nhân vật điều tra được tên đại đạo kia làm thế nào lên vào bảo khố trong Vương phủ. Nhân vật đó nhất định là Tư Không Trích Tinh.

Lục Tiểu Phụng lại bắt đầu uống rượu, đối phương có nói gì chàng cũng không muốn nghe nữa.

Nhưng Kim Cửu Linh vẫn lải nhải nói tiếp :

- Muốn khám phá án này không kiểm Tư Không Trích Tinh không được. Khó ở chỗ Tư Không Trích Tinh chẳng khác gì con thần long thấy đầu mà chẳng thấy đuôi. Chỉ có mình công tử hoặc giả biết được hành tung của y. Vì thế...

Lục Tiểu Phụng không nhịn được ngắt lời :

- Vì thế các hạ kiểm tại hạ để dò la hành tung của gã?

Kim Cửu Linh đáp :

- Chính là thế đó.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên đặt mạnh chung rượu xuống bàn hỏi :

- Các hạ lòng vòng nửa ngày mục đích là yêu cầu tại hạ kiểm gã ư?

Kim Cửu Linh thờ dãi đáp :

- Ngoài gã tại hạ e rằng không còn ai làm nổi.

Lục Tiểu Phụng nhảy bổ lên chỉ tay vào mũi mình lớn tiếng hỏi :

- Còn tại hạ thì sao? Vì lẽ gì các hạ lại không kiểm tại hạ?

Kim Cửu Linh cười đáp :

- Công tử thì không được đâu.

Lục Tiểu Phụng càng nhảy cao hơn hỏi :

- Ai bảo tại hạ không làm được?

Kim Cửu Linh đáp :

- Vụ nào chẳng nói chứ vụ này quyết công tử không thể làm được.

Hắn nói rồi gục gặc cái đầu.

Lục Tiểu Phụng tức mình hỏi :

- Tại sao Lục mỗ không làm được?

Kim Cửu Linh hững hờ đáp :

- Vụ án này cực kỳ phức tạp nên công tử không muốn dính vào.

Lục Tiểu Phụng gầm lên :

- Ai bảo tại hạ không chịu dính vào? Tại hạ nhất định phải can thiệp.

Kim Cửu Linh nói :

- Tại hạ dám đánh cuộc công tử không phá nổi vụ án này.

Lục Tiểu Phụng vỗ bàn đáp :

- Được lắm! Các hạ dám đánh cuộc thế nào, Lục mỗ cũng quyết đánh cuộc với các hạ.

Chàng chưa dứt lời bỗng phát giác ra tiếng cười của người khác.

Người ta cười tựa hồ đột nhiên ngó thấy có kẻ dẫm phải phân chó.

Lục Tiểu Phụng phát giác ra mình là người dẫm phải phân chó mà là đồng phân rất lớn. Muốn rút lên cũng không kịp nữa.

Một đạo nhân tùm tùm cười miệng lăm lăm :

- Mời tướng sao bằng khích tướng? Câu này quả nhiên đúng thiệt.

Tiệt tan, Cô Túng cư sĩ trước nay vẫn chú trọng cách dưỡng sinh ngủ sớm dậy sớm, không ngồi lại nữa.

Một đạo nhân mắc bệnh lười. Khổ Qua đại sư cũng vào cúng Phật khóa đêm. Trong vân phòng chỉ còn ba người.

Lục Tiểu Phụng ngấm nghĩa bông hắc mẩu đơn thù trên mảnh đoạn hồng. Đột nhiên chàng hỏi :

- Người này lần đầu xuất hiện vào lúc nào?

Kim Cửu Linh đáp :

- Lần đầu tiên hắn xuất hiện nhằm ngày mồng ba tháng sáu.

Thường Mạn Thiên là nhân vật đầu tiên chạm trán hắn.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Lần sau cùng gặp hắn hôm nào?

Kim Cửu Linh đáp :

- Tại hạ biết hắn xuất hiện lần cuối cùng mười ba bữa trước đây.

Mấy bữa nay chẳng hiểu có xảy ra vụ án nào không?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Trước đây mười ba bữa là thời kỳ Tư Không Trích Tinh đang tỷ nhào lộn với tại hạ thì người này nhất định không phải là gã.

Kim Cửu Linh nói :

- Tại hạ cũng không ngờ cho gã.

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng nói :

- Bàn ý các hạ cũng không chân tâm mời gã làm trợ thủ.

Kim Cửu Linh cười đáp :

- Tại hạ cũng biết công tử mới đào cho gã hơn sáu trăm con giun và trong lòng hễ còn tức tối.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Vì thế mà các hạ cố ý đem gã ra để khiêu khích tại hạ.

Kim Cửu Linh cười đáp :

- Nếu không dùng cách này thì làm sao lôi được công tử xuống nước?

Lục Tiểu Phụng thờ dãi nói :

- Ăn được bữa cơm của các vị thật khó lòng nuốt trôi.

Kim Cửu Linh nói :

- Bây giờ chúng ta đều đã xuống nước tất phải tìm cách lau mình cho khô.

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm đáp :

- Bước đầu chúng ta cần điều tra cho biết lai lịch của người kia.

Kim Cửu Linh nói :

- Đúng thế!

Lục Tiểu Phụng nói :

- Theo nhận xét của tại hạ thì người này hành động rất mau lẹ, võ công lại cao thâm, nhất định không phải là kẻ mới ra đời.

Kim Cửu Linh đáp :

- Tại hạ cũng nghĩ thế, nhất định hẳn là người nổi danh có ý giả dạng như vậy mà không sao đoán được là ai.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Hẳn cố tạo ra bộ râu quai nón, mặc áo bông to sù, ngồi giữa đường thêu hoa là cốt để dẫn dụ người ta chú ý ra phía khác mà không nhằm vào địa phương nào đó.

Kim Cửu Linh mỉm cười nói :

- Xem chừng công tử nên ăn bữa cơm này. Cả tại hạ là cáo già cũng không bì kịp.

Lục Tiểu Phụng dựng mặt lên hỏi :

- Bây giờ tại hạ bị lôi xuống nước rồi thì cần gì phải nịnh bợ nữa?

Hoa Mãn Lâu đột nhiên cất tiếng :

- Con người dù nguy trang khéo đến đâu cũng không khỏi có chỗ sơ hở chẳng ít thì nhiều. Bọn Thường Mạn Thiên hoặc giả không chú ý tới, hay có chú ý mà còn chỗ bỏ sót.

Kim Cửu Linh đáp :

- Có thể như vậy.

Hoa Mãn Lâu lại nói :

- Vì thế mà chúng ta hỏi kỹ lại bọn họ, không chừng sẽ tìm ra một chút manh mối nào khác.

Lục Tiểu Phụng chau mày nói :

- Chúng ta ư? Huynh đài nói vậy là bao quát cả huynh đài nữa hay sao?

Hoa Mãn Lâu cười đáp :

- Đừng quên tiểu đệ cũng là kẻ đui mù, vậy chẳng thể không can thiệp vào việc của kẻ đui mù.

Lục Tiểu Phụng và Kim Cửu Linh đưa mắt nhìn nhau có ý sượng sùng.

Bọn họ vừa nói một điều kẻ đui mù hai điều kẻ đui mù, quên khuấy đi mất bên mình cũng có kẻ đui mù.

Mọi người dường như không coi Hoa Mãn Lâu là kẻ đui mù thật sự.

Lục Tiểu Phụng háng đặng hai tiếng rồi nói :

- Hay lắm! Chúng ta chia nhau ra mà hành động. Hai vị đi kiếm Thường Mạn Thiên và Giang Trọng Uy.

Kim Cửu Linh hỏi :

- Còn công tử thì sao?

Lục Tiểu Phụng cất tấm khăn hồng đang cầm tay vào bọc rồi nói :

- Tại hạ đem cái này đi để kiếm một người.

Kim Cửu Linh hỏi :

- Công tử muốn kiếm ai?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Đi kiếm một con hồ cái.

Kim Cửu Linh hỏi :

- Con hồ cái nào?

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

- Dĩ nhiên là con diêm đũa nhất.

Kim Cửu Linh cười hì hì nói :

- Đừng quên hồ cái càng đẹp càng hung dữ. Công tử phải coi chừng không thì nó cắn cho một miếng.

Hoa Mãn Lâu thùng thảng nói :

- Nhất định là y rất thận trọng.

Kim Cửu Linh hỏi :

- Sao ông bạn biết thế?

Hoa Mãn Lâu mỉm cười đáp :

- Vì y đã bị cắn mấy miếng.

Trong võ lâm có bốn con hồ cái và dường như cả bốn con đều đã cắn Lục Tiểu Phụng mấy miếng.

* * * * *

Sắc núi xanh biếc nhưng vào lúc hoàng hôn biến thành màu tía thẫm rất kỳ ảo.

Bây giờ đang lúc hoàng hôn lại đúng tháng hoa Tường Vi đua nở đầy sườn non.

Hai vị tiểu cô nương tóc kết thành bím lớn đang hái hoa trên sườn núi, miệng khẽ cất tiếng hát khúc sơn ca. Ca thanh của hai cô so với lúc trời chiều bằng lăng lúc hoàng hôn còn có phần nhẹ nhàng hơn, nhu hòa hơn. Ca thanh so với hoa Tường Vi cũng còn đẹp hơn.

Lúc Lục Tiểu Phụng trèo lên sườn núi các cô dừng tiếng hát, dương cặp mắt to lớn lên nhìn chăm chú vào mặt chàng.

May mà Lục Tiểu Phụng thường bị nữ nhân dòm ngó rất dữ nên mặt chàng chẳng đỏ bừng, lại còn bật cười nữa.

Bỗng nghe thanh âm lạnh lạnh cất lên hỏi :

- Ô hay! Ngươi làm gì thế kia?

Người hỏi câu này là vị tiểu cô nương mắt lớn, trên mũi có mấy nốt ruồi khiến cô thêm phần xinh đẹp và bướng bỉnh.

Lục Tiểu Phụng vừa cười vừa hỏi lại :

- Hoa nở đẹp thế này, tại hạ lên ngắm không được ư?

Tiểu cô nương mũi có nốt ruồi đáp :

- Không được! Nơi đây chúng ta không ưa bọn đàn ông.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói :

- Con gái không nên hung dữ như vậy. Các cô hung dữ quá e rằng chẳng ai dám lấy.

Thiếu nữ thứ hai mặt tròn lúc cười má lúm đồng tiền quả nhiên ra chiều vừa ôn nhu vừa ngon ngọt nói :

- Vì thế mà tiểu muội không bao giờ hung dữ cả.

Cô bật tiếng cười rất ngon ngọt hỏi :

- Công tử đã yêu hoa vậy tiểu muội tặng cho hai bông được không?

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

- Thế thì hay lắm.

Thiếu nữ má lúm đồng tiền tiến lại cười ngon ngọt, thò tay vào giỏ hoa. Thì rút trong giỏ ra không phải là bông hoa tươi mà là lưỡi dao nhỏ. Đột nhiên thị vung dao đâm vào Lục Tiểu Phụng.

Ai ngờ vị tiểu cô nương vừa xinh đẹp vừa ôn hòa, mà ra tay càng hung dữ càng mau lẹ.

Lục Tiểu Phụng giật mình kinh hãi.

May ở chỗ đây không phải là lần đầu chàng bị nữ nhân dùng dao nhỏ đâm tới, chàng đã phòng bị từ trước, xoay mình một cái nhảy lui ra xa bảy tám thước.

Tiểu cô nương mũi có nốt ruồi lớn tiếng :

- Gã này chẳng đáng gì hết, không có vẻ con người tử tế, đừng buông tha gã.

Tay thị cũng cầm con dao nhỏ đâm tới. Thị động thủ cũng mau lẹ.

Lục Tiểu Phụng gượng cười hỏi :

- Thứ dao nhỏ này để tía hoa, sao các cô dùng nó để tía người?

Chàng tránh được mấy chiêu rồi, nhưng hai ả ra tay mỗi lúc một hung dữ, chàng không nhịn được muốn ra tay đoạt đao nhưng lại sợ người mình bị đâm lung mấy chỗ thì chẳng đẹp tốt gì.

Giữa lúc ấy một người xuất hiện bên sườn núi mỉm cười nói :

- Các người muốn tía thì tía hai hàng ria của gã, chứ đừng tía chết gã.

Nữ lang này mặc áo trắng như tuyết vừa nhẹ vừa mềm. ả đứng cheo leo trên sườn non tựa hồ bất cứ lúc nào chỉ một cơn gió thổi là bay đi.

ả đang ngó Lục Tiểu Phụng, khóe mắt long lanh lộ ra những tia rất ôn nhu.

Hai tiểu cô nương kia đột nhiên dừng tay lại vọt tới trước mặt nữ lang hỏi :

- Cô nương nhận biết người này ư?

Nữ lang “Ồ” một tiếng.

Hai thiếu nữ lại hỏi :

- Gã này là ai?

Nữ lang hỏi lại :

- Chẳng lẽ các người không nhận ra gã có bốn hàng lông mày?

Hai tiểu cô nương la lên :

- Lục Tiểu Phụng! Gã này là Lục Tiểu Phụng ư?

Các cô lại cười khanh khách nói tiếp :

- Thảo nào gã cười trông như giặc.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói :

- Tiểu thư là một lão hồ. Không ngờ mấy con nha đầu còn dữ hơn cả tiểu thư. Nếu tại hạ không cảnh giác mau lẹ thì đã bị đâm thủng mười bảy mười tám lỗ rồi.

Tiểu thư mỉm môi hỏi :

- Ai bảo người lâu nay không đến thăm ta? Ta cũng hận mình chẳng thể đâm thủng người mười bảy mười tám lỗ. Đáng tiếc là...

Cô nói chưa hết lời mặt đã đỏ lên, đỏ như ráng chiều trên đỉnh núi xa xa.

Cô hãy còn thẹn thùng.

Lục Tiểu Phụng nhìn cô, nhìn một cách say sưa ngây ngất.

Tiểu thư càng đỏ mặt hơn cất tiếng thanh tao hỏi :

- Trên mặt người ta không có hoa sao công tử ngắm dữ thế?

Lục Tiểu Phụng lại thở dài miệng lẩm bẩm :

- Một vị tiểu cô nương bóng dáng tha thướt hay thẹn thùng e lệ mà người giang hồ lại đặt cho cái ngoại hiệu là Lãnh La Sát hay con hổ to đầu Tiết Băng mới thật là kỳ!

Tiết Băng hỏi :

- Công tử coi đầu tiện thiếp có lớn không?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp :

- Đầu tiểu thư tuy không lớn lắm, nhưng trái tim tại hạ cũng đập mạnh gấp ba lần ngày thường.

Thiếu nữ má lúm đồng tiền cười “hích hích” nói :

- Gã này tuy cặp mắt cú vọ nhưng miệng rất ngon ngọt.

Thiếu nữ mũi có nốt ruồi cũng cười hềnh hếch nói :

- Nếu y không miệng lưỡi ngon ngọt thì làm sao tiểu thư thời khắc nào cũng nhớ đến gã! Tiết Băng trợn mắt nhìn hai ả đỏ mặt lên hỏi :

- Những con nha đầu lẩm miệng kia! Ai bảo ta nhớ gã? Gã là một tên giặc phụ lòng người.

Cô vừa cười vừa giận, đã ra chiều e thẹn lại như oán giận. Cô đẹp đến nỗi xóa nhòa cả bóng tịch dương mỹ điểm đầy trời.

Lục Tiểu Phụng lại thở dài miệng leo leo :

- Quả là tại hạ nên đến sớm, không hiểu sao lại trùng trùng tới ngày nay?

Tiết Băng mỉm cười nói :

- Tiện thiếp cũng biết công tử làm gì rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Tiểu thư biết ư?

Tiết Băng lại mỉm môi đáp :

- Công tử thấy tiện thiếp thì quên khuấy người khác mà khi gặp người khác lại không nhớ tiện thiếp nữa. Công tử vốn là con người phụ nghĩa vô lương tâm.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười nói :

- Nếu tại hạ biết trước tới đây mà bị tiểu thư mắng như tát nước vào mặt thì thà rằng chẳng đến nữa hay hơn.

Tiết Băng cười lạt hỏi :

- Công tử tưởng tiện thiếp không đoán ra được tâm sự của công tử chăng? Nếu công tử chẳng có việc gì cầu cạnh, liệu có tới đây không?

Lục Tiểu Phụng đành thừa nhận đáp :

- Tại hạ quả có chút việc đến yêu cầu tiểu thư.

Tiết Băng dựng mặt lên hỏi :

- Công tử muốn kiếm ai thì nói đi.

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ muốn kiếm lão Thái Thái.

Tiết Băng lấy làm kỳ hỏi :

- Công tử muốn giờ trò gì đây? Kiếm lão nhân gia làm chi?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ có việc cần hỏi lão thái thái.

Tiết Băng nói :

- Tiện thiếp không cho công tử đến quấy rầy lão nhân gia. Công tử có việc gì cứ hỏi tiện thiếp cũng được.

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Đáng tiếc là việc này tiểu thư không hiểu được.

Tiết Băng hỏi :

- Việc gì mà tiện thiếp không hiểu được?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Thêu hoa!

Tiết Băng càng lấy làm kỳ hỏi :

- Thêu hoa ư? Công tử cũng muốn học thêu hoa chăng? Công tử biến thành thợ may hỏi nào vậy?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Chẳng lẽ chỉ có thợ may mới học được nghề thêu thùa?

Tiết Băng nói :

- Dù ai đánh chết thì thôi chứ tiện thiếp quyết không tin công tử chân tâm học nghề thêu thùa.

Lục Tiểu Phụng thừa nhận đáp :

- Nhưng tại hạ có việc cần thỉnh giáo lão nhân gia. Vậy cô nương hãy dẫn tại hạ đi.

Tiết Băng hỏi :

- Công tử đừng quên tiện thiếp đây là dòng dõi Thần Châm Tiết phu nhân, sao công tử không thỉnh giáo tiện thiếp?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp :

- Vì tại hạ biết rõ cô nương trước nay chưa từng cầm tới mũi kim thêu. Cô đã từng bảo với tại hạ hễ cầm tới mũi kim thêu là lại buồn ngủ.

Tiết Băng hỏi :

- Câu nói của tiện thiếp công tử vẫn còn nhớ ư?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Câu nào tại hạ cũng nhớ hết. Vậy cô nương càng nên đưa tại hạ đi bái kiến lão nhân gia cho lẹ.

Tiết Băng tựa như cười mà không phải cười, nheo mắt nhìn chàng hỏi :

- Tiện thiếp không đưa đi thì công tử làm gì?

* * * * *

Tiết lão thái năm nay đã bảy mươi tuổi, nhưng bất luận là ai cũng không nhận ra được là một cụ già bảy mươi. Nếu ở nơi lò mờ sáng thì người ta tưởng cụ nhiều lắm là mới ba bảy ba tám tuổi.

Phong độ của Tiết lão thái vẫn vẹn vẹn đoan trang và tươi đẹp. Mắt cụ vẫn tinh lanh như trước. Về người còn làm rung động khách đa tình, khoe mắt cụ còn lột vẻ ngây thơ như một thiếu nữ kiều diễm.

Lục Tiểu Phụng là thanh niên được cụ rất ưa thích. Lục Tiểu Phụng cũng ưa thích cụ.

Chàng hy vọng bao nhiêu cô gái ở đời đến tuổi cụ vẫn còn giữ được vẻ đẹp như cụ, nghĩa là chàng hy vọng thế giới này biến thành khả ái hơn.

Tiết lão thái thái nhìn Lục Tiểu Phụng mỉm cười hỏi :

- Người nên thường qua lại thăm ta. Đối với một nữ nhân nhiều tuổi như ta chẳng có gì là nguy hiểm. Ít ra người chẳng sợ ta bức bách người lấy ta làm vợ.

Lục Tiểu Phụng cố ý đáp :

- Tiểu nhân vẫn mong thường được tới thăm phu nhân nhưng Tiết Bỉnh lại không muốn cho tiểu nhân tới đây.

Tiết lão thái thái “Ừ” lên một tiếng ra chiều kinh ngạc.

Lục Tiểu Phụng nói tiếp :

- Bữa nay cô cũng không chịu đưa tiểu nhân vào.

Tiết lão thái thái hỏi :

- Tại sao vậy?

Lục Tiểu Phụng chớp mắt mấy cái đáp :

- Tiểu nhân cũng không hiểu tại sao, chỉ đoán là cô ăn phải dấm chua.

Tiết lão thái thái cười khàn khàn. Mắt cụ sáng lên, những nét nhăn trên mặt cũng co lại hết.

Lục Tiểu Phụng liền thừa cơ lúc cụ khoái chí đưa ngay tấm đoạn hồng vào trước mặt cụ nói tiếp :

- Xin phu nhân hãy coi cái này.

Tiết lão thái thái ngó tấm đoạn hồng bằng góc con mắt, về mặt khinh khinh lắc đầu :

- Cái này có gì đáng coi đâu? Ngày ta mới lên sáu thêu còn đẹp hơn.

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

- Không phải tiểu nhân bảo phu nhân coi cái hoa thêu mà chỉ xin phu nhân ngó tấm đoạn cùng dây tơ.

Tiết lão thái thái hỏi :

- Cái này ta đã coi đi coi lại mấy trăm lần, người còn bảo ta coi làm gì?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Chính vì chỗ phu nhân được coi nhiều lần rồi, nên tiểu nhân xin phép nhân giám định dùm cho tấm đoạn này cùng dây tơ xuất xứ nơi đâu? Nơi nào có bán những thứ đó?

Chàng hô cụ bằng phu nhân chứ không kêu bằng lão nhân gia vì chàng biết cụ này không ưa chữ “Lão”.

Tiết lão thái thái đón lấy, đưa đàn ngón tay sờ một cái rồi nói :

- Tấm đoạn này của nhà Phúc Thụy Tường ở kinh thành còn tơ thêu ở tiệm Phúc Ký bán ra. Cả hai nhà cùng một lão bản và hai cửa tiệm sát vách nhau.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Phải đến tận hai tiệm đó ở kinh thành mới mua được ư?

Tiết lão thái thái đáp :

- Hai cửa tiệm này cũng như một nhà chẳng có gì phân biệt.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Người ta có bán buôn ra ngoài không?

Tiết lão thái thái đáp :

- Bên ngoài cũng có nhưng do chính khách hàng tới mua rồi đem về.

Mụ lại giải thích thêm :

- Hàng của nhà này tự chế ra rất tinh vi, sản lượng không được nhiều, cửa tiệm cũng không lớn. Lão bán Dương A Phước là con người an phận thủ thường không tha thiết trở nên đại phát tài.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Cửa tiệm của lão tại chỗ nào tại Bắc Kinh?

Tiết lão thái thái đáp :

- Ở phía sau con đường Vương Quả Phụ, trong một ngõ hẻm vắng vẻ tịch mịch. Máy chục năm rồi lão không khuyếch trương ra bên ngoài. Trừ những khách quen rất ít người tìm được tới nơi mà mua.

Đột nhiên mụ lại ngó bức thêu rồi hỏi :

- Nói thực đi! Có phải ngươi bị người đàn bà đó làm cho mê mẩn rồi? Chắc người ta muốn tránh ngươi rồi ngươi căn cứ vào những cái này để đi dò tìm người ta?

Lục Tiểu Phụng sừng sốt, thộn mặt ra hỏi lâu rồi mới bật ra tiếng thất thanh :

- Chẳng lẽ bức này của nữ nhân thêu nên?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Gáy Trời Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Một điểm son vui lòng thiếu nữ

Tiết lão thái thái đáp :

- Dĩ nhiên là của nữ nhân thêu nên.

Lục Tiểu Phụng ngáp ngừng hỏi :

- Phu nhân...! Phu nhân không nhận làm đây chứ?

Tiết lão thái thái không khỏi lộ vẻ bức mình, dựng mặt lên hỏi lại :

- Ngươi coi nữ nhân có lầm không? Hay là ngươi coi ta cũng là một cô bé?

Lục Tiểu Phụng vội đáp :

- Không phải thế.

Tiết lão thái thái nói :

- Ta coi những cái này còn sành hơn ngươi coi nữ nhân gấp mười lần. Ta mà coi lầm thì tình nguyện đem con cháu bảo bối cho ngươi vì thua cuộc.

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

- Dù phu nhân thua cuộc cho cô cháu, tiểu nhân cũng không dám.

Tiết lão thái thái lộ vẻ khản trương hỏi :

- Sao ngươi không dám? Chẳng lẽ thị xấu quá ư?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Xấu thì cô không xấu chút nào nhưng cô hung dữ quá. Lần trước tiểu nhân bị cô cắn một miếng, cơ hồ đứt cả dải tai.

Tiết Băng vẫn khép nép đứng bên, bây giờ mặt cô đỏ bừng cúi gầm xuống.

Tiết lão thái thái cười nói :

- Các ngươi bảo thị hung dữ, nhưng ta xem thị chẳng những không hung dữ chút nào mà còn ngoan ngoãn chết người.

Mụ nắm lấy tay Tiết Băng vừa cười vừa nói tiếp :

- Con nhỏ này phải chứng bệnh duy nhất là hay thẹn thùng e lệ thái quá. Thực ra việc gì mà phải đỏ mặt. Gái cần trai là một việc thiên kinh địa nghĩa.

Tiết Băng mặt đỏ đến mang tai khẽ nói :

- Hải nhi không dám cắn y đâu, y thúi lắm!

Tiết lão thái thái cười rộ hỏi :

- Ngươi mà không cắn thật thì sao lại biết người ta hôi thối?

Tiết Băng “hừ” một tiếng rồi cầm đầu chạy đi. Tuy cô chạy lẹ nhưng không quên trợn mắt lên nguyệt Lục Tiểu Phụng một cái, miệng nói khẽ :

- Công tử coi chừng, nghe!

Lục Tiểu Phụng ngó nàng ra chiều say sưa ngây ngất.

Tiết lão thái thái cười híp mắt lại nói :

- Ngươi muốn chạy theo thì cứ việc đi đi. Cái đó chẳng có gì bất tiện.

Lục Tiểu Phụng ngần ngại đưa mắt nhìn tám đoạn hồng trong tay mụ.

Tiết lão thái thái cười hỏi :

- Ngươi ngó gì dữ vậy? Chẳng lẽ ngươi sợ ta không trả lại?

Mụ vừa cười vừa cầm tám đoạn đưa trả Lục Tiểu Phụng nói tiếp :

- Giả tỷ có hai mảnh thì ta làm cho con nha đầu được đôi giày, nhưng chỉ có một mảnh.

Mụ chưa dứt lời, Lục Tiểu Phụng hỏi ngay :

- Phu nhân bảo cái này có thể dùng làm gì?

Tiết lão thái thái đáp :

- Dĩ nhiên là làm giày. Thứ đoạn này thường dùng để khâu mũi giày.

Lục Tiểu Phụng ngơ ngẩn, ngập ngừng hỏi :

- Có thể làm đôi giày đỏ được không?

Tiết lão thái thái đáp :

- Dĩ nhiên là giày đỏ. Đoạn hồng sao lại làm giày đen? Ngươi vốn là người thông minh, không hiểu trở nên ngớ ngẩn từ hồi nào?

Lục Tiểu Phụng thờ dãi đáp :

- Vừa rồi tiểu nhân sợ quá thành ngớ ngẩn.

Tiết lão thái thái hỏi :

- Ngươi sợ gì?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tiểu nhân sợ cô đang chờ ở ngoài cửa để cản tiểu nhân.

Quả nhiên chàng vừa ra cửa liền bị cản một miếng.

Tiết Băng chờ chàng ở ngoài cửa cản một miếng rất nặng.

Lục Tiểu Phụng sờ tai nhăn nhó cười nói :

- Xem chừng tại hạ sắp thành Gia Cát Lượng đến nơi rồi, vì đoán việc như thần.

Tiết Băng tròn mắt nhìn chàng lộ vẻ hung dữ hỏi :

- Ai bảo công tử vừa rồi đã thừa cơ khinh khi tiện thiếp? Công tử còn thả lời ly gián bảo tiện thiếp không chịu đưa vào. Tiện thiếp mà không đưa thì công tử làm sao vào được? Tiện thiếp chưa cản dứt tại là còn lịch sự lắm đấy.

Lục Tiểu Phụng đành ngậm miệng. Khi cô gái cố ý kiểm chuyện rắc rối thì hạng trai thông minh đều ngậm miệng.

Tiết Băng đột nhiên cướp lấy tấm đoạn trong tay chàng hỏi :

- Cái này của ai thôi? Tại sao công tử coi nó như một thứ bảo bối?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Chỉ vì nó nguyên là một thứ bảo bối.

Tiết Băng cười lạt nói :

- Bảo bối cái con khi. Tiện thiếp coi nó không đáng một đồng.

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Cô nương nói vậy là sai. Ít ra nó cũng đáng giá mười tám học mình châu, tám chục vạn lạng tiểu ngân, chín ngàn lạng vàng lá.

Tiết Băng giật mình kinh hãi nhìn chàng hỏi :

- Công tử điên rồi chăng?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ không điên đâu.

Tiết Băng hỏi :

- Không điên mà sao lại nói trắng nói cuội?

Lục Tiểu Phụng thở dài. Chàng không muốn đem việc này nói cho cô hay, nhưng chẳng sớm thì muộn cũng bị cô bức bách phải nói. Chi bằng đánh bạo nói trước thì hơn.

Tiết Băng lắng lắng nghe chàng kể chuyện đầu đuôi, mắt cô sáng lên. Cô chờ chàng kể hết mới hỏi :

- Ngoại trừ món này, chẳng lẽ không còn chút manh mối gì nữa sao?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Không còn gì nữa.

Tiết Băng hỏi :

- Vì thế mà công tử muốn đến nhà Phúc Thụy Tường ở kinh thành để hỏi dò tấm đoạn này bán ra từ hồi nào và bán cho ai phải không?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ hy vọng gần đây số người mua thứ đoạn hồng này không có mấy.

Tiết Băng chớp mắt nói :

- Đường như những nhà bán gấm đoạn hàng năm đều ghi sổ.

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Vì thế mà bây giờ tại hạ muốn đi ngay.

Tiết Băng nói :

- Được lắm! Sáng sớm mai chúng ta sẽ lên đường.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Chúng ta ư?

Tiết Băng đáp :

- Phải rồi! Chúng ta...

Lục Tiểu Phụng ngắt lời :

- Chúng ta tức là cả cô nữa hay sao?

Tiết Băng đáp :

- Hẳn thế.

Lục Tiểu Phụng hững hờ nói :

- Nếu có cô là không có tại hạ.

Tiết Băng trợn mắt hỏi :

- Công tử không muốn đưa tiện thiếp đi hay sao?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Không muốn.

Tiết Băng trợn mắt nhìn chàng hỏi lâu đột nhiên thị xoay chuyển nhãn quang hỏi :

- Vừa rồi lão nhân gia nói tới giấy đỏ dường như công tử giặt mình kinh hãi?

Lục Tiểu Phụng “Ồ” một tiếng.

Tiết Băng hỏi :

- Phải chăng công tử đã gặp người đi giấy màu đỏ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Người đi giấy màu đỏ thì thiếu gì!

Tiết Băng nói :

- Nhưng trong đám này hẳn có số người đặc biệt, tỷ như kẻ không nên đi giấy đỏ mà cũng cứ đi.

Lục Tiểu Phụng không khỏi động dung. Chàng còn nhớ người mạo xưng Đại Kim Bằng Vương lúc lâm tử trong tay vẫn nắm chặt chiếc giấy đỏ.

Tiết Băng không bỏ lỡ cơ hội nhân lúc chàng lộ vẻ băng khuâng, hỏi ngay :

- Công tử có biết tại sao những người đó nhất quyết đi giấy đỏ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ không hiểu.

Tiết Băng hỏi :

- Công tử có biết người đi giày đỏ là ai không? Những người đi giày đỏ có điều chi bí mật?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ không rõ.

Tiết Băng nói :

- Tien thiệp biết rồi.

Lục Tiểu Phụng hít một hơi chân khí. Trái tim đập mạnh hơn vì cái bí mật về giày đỏ quá làm cho chàng động tâm. Nhưng chàng vẫn không hỏi.

Chàng biết rằng có hỏi Tiết Băng cũng không chịu nói ra.

Tiết Băng ngó chàng bằng khóe mắt cất tiếng hỏi :

- Công tử có muốn biết điều bí mật này không?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Muốn biết lắm chứ!

Tiết Băng hỏi :

- Vậy bây giờ công tử có muốn đưa tien thiệp đến kinh thành không?

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp :

- Dĩ nhiên muốn lắm. Muốn chết đi được.

Lục Tiểu Phụng không muốn ngồi xe ngựa. Chàng thích cưỡi ngựa còn không thì đi bộ. Nhưng lúc này chàng phải ngồi xe vì Tiết cô nương thích thế.

Tiết cô nương vốn là người lá lợt. Cô đi đường muốn bước lẹ cũng không được, hay ít ra cô muốn làm bộ như vậy.

May mà đi xe rất êm vì đường bằng phẳng, nhất là đường lớn dẫn tới kinh thành càng phẳng lì.

Lục Tiểu Phụng ngồi trên xe đưa tay lên sờ cảm đường như sải quạt hàm. Bỗng chàng phát giác gần đây chàng cười gượng nhiều quá mà ra như vậy.

Tiết Băng ngồi đối diện chăm chăm nhìn chàng, mắt cô lộ tia cười rất ôn nhu không chút nào tỏ xiết! Lục Tiểu Phụng không nhịn được lên tiếng :

- Bây giờ cô nương có thể nói chỗ bí mật cho tại hạ nghe.

Tiết Băng hững hờ hỏi :

- Chuyện chi bí mật?

Dường như cô hoàn toàn quên hết câu chuyện vừa rồi.

Lục Tiểu Phụng nhắc lại :

- Dĩ nhiên là điều bí mật về giày đỏ.

Tiết Băng ngập ngừng đáp :

- Ủa! Điều bí mật này ư?... Bây giờ chưa phải là lúc nói tới chuyện bí mật này.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Bao giờ cô nương mới nói?

Tiết Băng đáp :

- Chờ lúc tien thiệp cao hứng. Hiện giờ trong lòng tien thiệp không cao hứng mấy?

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Tại sao cô lại không cao hứng mấy?

Tiết Băng đáp :

- Bất luận là ai ngồi đối diện với một chàng ngốc thì chẳng thể nào cao hứng được.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Ai là chàng ngốc?

Tiết Băng đáp :

- Công tử chứ ai?

Lục Tiểu Phụng cười gượng hỏi :

- Tại hạ là tên giặc phụ lòng lại còn là chàng ngốc nữa ư?

Tiết Băng đáp :

- Cả hai loại đều đúng.

Cô cười hề hề nói tiếp :

- Vì nếu công tử chẳng phải là tên giặc phụ tình thì đã không đối xử với tiện thiếp hư đốn như vậy. Nếu công tử chẳng phải là chàng ngốc thì đã không tới kinh thành với cặp mắt ngơ ngác.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Tại sao muốn đến kinh thành lại là chàng ngốc?

Tiết Băng hỏi lại :

- Công tử đến kinh thành làm chi?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Cái đó cô nương đã biết rồi.

Tiết Băng hỏi :

- Phải chăng công tử đến nhà Phúc Thụy Tường để hỏi ai đã mua tấm đoạn này?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Đúng thế!

Tiết Băng hỏi :

- Mỗi ngày họ bán thứ đoạn này ra biết bao nhiêu? Dù họ có ghi sổ, chẳng lẽ công tử đi hỏi từng người?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Những người mua đoạn đồ tơ đen chắc không nhiều lắm.

Tiết Băng nói theo :

- Và lại người đó trước nay đi đâu chỉ có một mình thì dĩ nhiên chính y đi mua lấy.

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Đúng thế. Vụ bí mật này hơn hết là đừng để người thứ hai nào biết tới.

Tiết Băng đột nhiên cười lạt nói :

- Nhưng công tử căn cứ vào điều chi mà biết được y chỉ mua tơ đen cùng đoạn đồ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Vì y chỉ dùng đến hai thứ này.

Tiết Băng hỏi :

- Cái đó lấy chỉ làm chắc là y chỉ mua hai thứ này, mà không mua thứ nào khác? Chẳng lẽ có người cấm y mua những thứ khác?

Lục Tiểu Phụng nhắc lại :

- Y chỉ dùng hai thứ này thì còn mua thứ khác làm chi?

Tiết Băng cười lạt nói :

- Thuyết này không xuôi đâu. Nhất định y không mua thật nhiều tơ đen và đoạn đỏ để người ta chú ý và để công tử đi bắt y. Chẳng lẽ y cũng là người ngốc như công tử?

Lục Tiểu Phụng không biết nói sao.

Tiết Băng lại nói tiếp :

- Đã là một chuyện bí mật thì chẳng khi nào y lại để dấu vết cho công tử dễ bề tìm kiếm. Nếu y trót lỡ lưu lại một chút manh mối gì thì lúc đó công tử đến nơi không chừng y đã cho một mối lửa đốt sạch nhà Phúc Thụy Tường rồi.

Lục Tiểu Phụng ngạc nhiên một lúc rồi thờ dãi nói :

- Nếu vậy tại hạ quả là chàng ngốc.

Tiết Băng nói :

- Công tử còn là tên giặc phụ bạc nữa.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Nếu vậy thì không nên đến kinh thành hay sao?

Tiết Băng đáp :

- Đi cũng bằng vô ích.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Đã không nên đến kinh thành thì sao cô lại cho đi đường này?

Tiết Băng mỉm cười đáp :

- Vì tiện thiếp biết phía trước có hai nơi bán rượu ngon. Tiện thiếp còn biết công tử là người khí độ rộng rãi, nhất định sẽ mời tiện thiếp uống mấy chung. Có đúng thế không?

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp :

- Té ra tuy tại hạ vừa ngốc dại vừa phụ bạc nhưng ít ra cũng còn một điểm son vì không phải là hạng khí độ nhỏ nhen.

Tiết Băng nói :

- Nam nhân chỉ cần một điểm son này cũng đủ để nhiều thiếu nữ ưa thích.

Vén rèm lên đã ngó thấy ở phía xa xa trên bờ sông nhỏ trong khu rừng liễu một lá cờ chiều bài bán rượu treo chênh chếch hiện ra.

Tiết Băng sáng mắt lên nói :

- Đó là chỗ người ta bán rượu.

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Nơi đây có vẻ rất u nhã.

Tiết Băng nói theo :

- Rượu cũng hay lắm, ngon thật là ngon.

Lục Tiểu Phụng thấy cô cặp mắt sáng ngời không nhịn được cười hỏi :

- Cô nương biến thành con tẩu tử từ bao giờ vậy?

Tiết Băng đáp :

- Cũng mới đây thôi.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Gần đây tâm tình cô không được vui thú hay sao?

Tiết Băng đáp :

- Gần đây Lão Thái Thái cảm tiện thiếp uống rượu. Lão nhân gia càng cảm tiện thiếp càng thêm khát. Huống chi...

Cô nheo mắt nhìn Lục Tiểu Phụng hần học nói :

- Lần trước khi chúng ta chia tay, tiện thiếp mong công tử đến kiểm mà công tử lại không tới thì tâm tình tiện thiếp còn khoan khoái sao được.

Lục Tiểu Phụng không dám đáp lại. Chàng biết mình còn nói nữa tất bị cô cắn tai.

Chàng không muốn biến thành người chỉ có một tai. Một cái tai còn quý hơn bốn hàng lông mày.

Nơi đây quả là thanh nhã.

Con sông nhỏ uốn khúc quanh co, hàng liễu xanh om như làn khói tủa. Nhất là vào lúc hoàng hôn dòng nước xanh biếc phản chiếu ráng đỏ làm cho mặt người tươi như hoa anh đào.

Xuyên qua khu rừng liễu liên thấy mấy túp lều tranh. Bàn rượu bày ra bên ngoài, ngay trên bờ sông. Bên cạnh lư thừa mấy khóm hoa dành dành.

Tiết Băng bỗng phát giác ra Lục Tiểu Phụng không phải mới đến đây lần đầu vì chàng biết cả những chỗ đi cầu đi tiểu. Thế mà vừa rồi chàng làm như đây là nơi chưa từng nghe ai nói tới.

Cô nghĩ thầm :

- Thằng cha này già vờ ngớ ngẩn khéo quá!

Cô buông tiếng thở dài vì nghĩ tới Lục Tiểu Phụng chẳng khác gì con cá, nắm được nó không phải chuyện dễ. Cô bầm bụng định nghĩ biện pháp hay hơn để ứng phó với chàng.

Tên tẩu tử bảo chạy tới. Gã là người quê mùa mặt mũi chất phác, chân tay thô kệch.

Tiết Băng nói :

- Ngươi hãy lấy cho bọn ta năm, sáu cân Trúc Diệp Thanh vào hạng thượng hảo, bốn món ăn lạnh, bốn đĩa chiên nóng. Tiếp theo mở một con gà mái làm thang.

Thực ra cô cũng không ăn được bao nhiêu và cô chỉ muốn coi cho thích.

Nhiều người khi uống rượu thích bày nhiều đồ ăn. Tiết cô nương cũng thích gọi đồ nhắm đầy bàn để uống rượu.

Tẩu tử trợn mắt nhìn cô rồi cười lạt hỏi :

- Hai vị đòi bấy nhiêu rượu thịt mà không sợ phình bụng chết người ư?

Tiết Băng ngăn người. Cô chưa từng thấy hạng tẩu tử bảo như vậy.

Tẩu tử cười lạt nói tiếp :

- Các cô ăn nhiều quá nhất định sau này khó lấy chồng. Nếu cô muốn lấy một chàng râu quai nón thì nên ăn ít đi là hơn, bằng không chẳng ai nuôi nổi.

Tiết Băng giật mình hỏi :

- Ngươi là ai? Phải chăng ngươi nhận ra người râu quai nón đó?

Tẩu tử cặp mắt long lên, cúi đầu xuống, ghé vào tai Tiết Băng thì thầm mấy câu.

Tiết Băng càng nghe nói dương cặp mắt càng lớn. Đột nhiên cô bật tiếng cười khúc khích, kéo tay tửu bảo ghé vào tai gã nói thầm mấy câu. Hai người có thái độ dường như rất thân thiết.

Nơi đây dĩ nhiên chẳng phải chỉ có mình cô, những thực khách thấy thế không khỏi trở mắt ra nhìn.

Ai nấy tự hỏi :

- Một mỹ nhân đáng điệu văn nhã, khí độ thanh cao mà sao lại thân thiện với một tên tửu bảo chân tay thô kệch?

Bọn thực khách đều lấy làm kỳ nhưng Tiết Băng lại chẳng quan tâm, nhất là tên tửu bảo càng không để ý.

Lục Tiểu Phụng dựng mặt quay lại dường như có vẻ bất mãn.

Tiết Băng đưa đẩy làn sóng thu hồi :

- Sắp có rượu uống rồi công tử còn chưa thích ư?

Lục Tiểu Phụng bật tiếng cười khẩy không nhin được hỏi :

- Cô học được thói cầm tay day mặt với nam nhân giữa chỗ đông người từ hồi nào?

Tiết Băng chớp chớp mắt hỏi lại :

- Nam nhân ư? Nam nhân nào đâu?

Lục Tiểu Phụng dựng mặt lên hỏi :

- Gã tửu bảo vừa rồi không phải nam nhân hay sao?

Thái độ của chàng tỏ ra cô gái mà mình đưa tới lại đi thân thiện với nam nhân khác làm cho chàng bực mình.

Tiết Băng lại mỉm cười khẽ nói :

- Công tử quả là ngốc thật, vì Tiết Băng vốn chẳng phải là con người như vậy.

Lúc này tửu bảo đã đưa đĩa bát tới bày xuống bàn. Gã đưa mắt trợn lên ngó Lục Tiểu Phụng, miệng nói oang oang :

- Thật là một bông hoa tươi cắm vào đồng phân trâu.

Lục Tiểu Phụng lại một phen sùng sốt, tự hỏi :

- Chẳng lẽ gã tửu bảo ăn phải dấm chua rồi?

Tiết Băng bụng miệng mà cười.

Lục Tiểu Phụng nhìn bóng sau lưng tửu bảo đột nhiên cũng bật cười. Chàng toan nói gì bỗng một người dường như say khướt, chân nam đá chân chiêu lao đảo đi tới. Một tay hấn cầm chung rượu, một tay vỗ vào chàng cười hi hi nói :

- Ta biết ông bạn. Chúng ta gặp nhau rồi.

Lục Tiểu Phụng cũng nở nụ cười xã giao.

Quả là chàng đã gặp người này trên một bữa tiệc thọ nào đó.

Chàng còn nhớ tên hắn là Tôn Trung và nghe đồn hắn cũng là một nhân vật nổi danh trên chốn giang hồ.

Lần ấy người này cũng như bây giờ, chẳng những uống rượu đến mờ mắt, đầu lười cũng lớn ra.

Lục Tiểu Phụng vẫn giữ nguyên tắc khi mình say là không gây với người tỉnh và khi mình tỉnh cũng không muốn gây với người say.

Nhưng Tôn Trung cứ đòi lắng lú với chàng. Hắn lại ngồi xuống bên cạnh nói :

- Ta còn nhớ ông bạn có bộ râu này, nhưng lại quên mất họ tên.

Quên thì càng hay. Dĩ nhiên Lục Tiểu Phụng không nói cho hắn biết.

Tôn Trung bỗng quay đầu lại trở mắt nhìn Tiết Băng rồi cười nói :

- Ông bạn còn đem theo một cô xinh quá, xinh đẹp như hoa thủy tiên bóp một cái là chảy nước ra.

Nguyên hấn vì Tiết Băng mà mò lại.

Hắn thấy Tiết Băng tỏ ra thân thiện với tửu bảo thì thẳng nhỏ đó tắt cũng động tâm.

Tiết Băng đỏ mặt lên cúi đầu xuống không dám ngừng lên nhìn.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói :

- Dường như lão huynh say rồi thì phải, sao không đi tìm nơi mà nghỉ

Thực ra chàng không muốn rước lấy phiền não mà cũng không muốn Tôn Trung phải phiền não. Ai đã dây vào Lãng La Sát đều phiền não vô cùng.

Chẳng ngờ Tôn Trung vô tình hay hữu ý chẳng nghe lời chàng, cứ dương mắt lên nhìn Tiết Băng.

Đột nhiên hấn vỗ mạnh vào vai Lục Tiểu Phụng nói :

- Này lão đệ! Nếu lão đệ có biện pháp nào thì bữa nay nhường vị cô nương đây lại cho ta. Sau này lão đệ bất cứ gặp việc gì trên chốn giang hồ cứ tìm đến Tôn mỗ là được.

Lục Tiểu Phụng vẫn nhẩn nại, hững hờ đáp :

- Tại hạ chẳng có việc gì đâu, nhưng xem chừng Tôn huynh sắp xảy chuyện rồi đó. Vậy ta khuyên Tôn huynh...

Tôn Trung không chờ chàng nói hết lời đã trợn mắt lớn tiếng quát :

- Ta bảo ngươi đi là đã giữ thể diện cho ngươi. Ngươi có cút đi hay không?

Lục Tiểu Phụng thở dài hỏi lại :

- Sao Tôn huynh không hỏi thẳng cô ta?

Tôn Trung cười rộ đáp :

- Ta không cần hỏi vì đã biết cô thích ta rồi. Ta so với gã tiểu hồ tử hơn cả mọi mặt.

Tiết Băng đỏ mặt lên, càng cúi thấp nữa coi rất đáng thương.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Gáy Trời Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Lốp tuồng hay còn để về sau

Tôn Trung miệng phun bọt mép. Hắn hỏi :

- Tiểu cô nương! Cô qua bên kia uống rượu với tại hạ được chăng?

Tiết Băng đỏ mặt lên, lắc đầu quày quạy.

Tôn Trung nói :

- Không được thì cũng phải được.

Hắn vươn tay nắm lấy cổ tay Tiết Băng.

Tiết Băng cúi gằm mặt xuống khẽ hỏi :

- Tướng công buông tay tiện thiếp ra được không?

Tôn Trung chép miệng cười đáp :

- Không được.

Tiết Băng sắc mặt biến thành lợt lạt xẵng giọng hỏi :

- Tướng công nhất định không buông ư?

Tôn Trung bật tiếng cười rất khà ồ đáp :

- Dù có chặt tay tại hạ cũng không buông.

Tiết Băng nói :

- Hay lắm!

Đột nhiên cô vươn tay rút lấy thanh đơn đao cài ở sau lưng Tôn Trung.

Lục Tiểu Phụng thấy cô sắc mặt lợt lạt toan tìm lời khuyên giải thì thanh đao đã rút ra khỏi vỏ.

Tôn Trung ngó thấy đao quang lấp lánh rồi một cánh tay hần bị đứt rớt xuống, máu chảy đầm đìa trên mặt đất.

Đột nhiên hần thu nhãn quang về, mắt lờ lờ ngó cánh tay đứt ở dưới đất rồi lại ngó Tiết Băng, tựa hồ không tin ở mắt mình.

Khi hần nhận ra sự thực, bỗng rú lên một tiếng thê thảm rồi ngã lộn xuống.

Người say rượu thế nào phản ứng cũng chậm hơn lúc tỉnh táo.

Bạn hữu của hần đang ngồi nhìn nhau miệng cười toe toét, bỗng gằm lên xông lại.

Lục Tiểu Phụng cố ý không dòm bọn họ. Đột nhiên chàng động thủ đoạt lấy thanh đao trong tay Tiết Băng. Chàng khẽ ấn hai ngón tay đánh “cách” một tiếng. Thanh cương đao lập tức gãy một đoạn. Tiếp theo gãy thêm một đoạn nữa.

Chàng chỉ dùng hai ngón tay nắn mạnh mấy cái mà thanh cương đao đúc bằng thép nguyên chất đã gãy thành bảy tám đoạn. Chàng chau mày hỏi :

- Lạ quá! Thanh đao tôi thế này mà sao chặt đứt được tay người?

Những người xông tới thấy thế bất giác thộn mặt ra. Họ tròn mắt lên lộ vẻ kinh dị nhìn thẳng vào mặt Lục Tiểu Phụng.

Một người trong đám bằng hữu Tôn Trung không nhịn được hỏi :

- Quý tính các hạ là gì?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ là Lục Tiểu Phụng.

Mọi người đứng thộn mặt ra sắc mặt đột nhiên biến thành xanh lè hỏi :

- Ngươi... Ngươi là Lục Tiểu Phụng ư?

Lục Tiểu Phụng gật đầu.

Mọi người không nói nữa khiêng người nằm dưới đất lên chạy đi.

Lục Tiểu Phụng lại nói :

- Hần quên cả cái tên Lục Tiểu Phụng thì dù có bị chặt cả hai tay cũng không oan.

Tiết Băng mỉm cười đáp :

- Không ngờ ba chữ Lục Tiểu Phụng lại đuổi được tà ma.

Lục Tiểu Phụng thờ dài nhãn nhó cười nói :

- Nếu tại hạ biết cô là con tinh gây ra tai vạ thì không dám đưa cô đi.

Tiết Băng hỏi :

- Hần gây ra tai vạ hay là tiện thiếp?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Dù sao cô cũng không nên chặt tay người ta.

Tiết Băng cãi :

- Đó là hán hô tiện thiếp chặt đi đấy chứ.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Hấn say quá rồi nên tinh thần hồ đồ.

Tiết Băng hỏi :

- Cứ uống rượu say rồi muốn khinh khi ai cũng được hay sao?

Tửu bảo bùng rượu thịt đến lạnh lùng lên tiếng :

- Say rượu cũng là người. Hạng người này có bị chặt một trăm tám chục đao cũng không oan.

Tiết Băng mỉm cười nói :

- Đúng thế! Tiểu ca nói rất hợp lý.

Tửu bảo háng đặt một tiếng, bày rượu thịt lên bàn rồi cầm đầu đi ngay không ngó đến Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng sa sầm nét mặt lạnh lùng nói :

- Hạng người như người thì chém đến ba trăm sáu chục đao cũng không oan.

Đột nhiên chàng động thủ, dùng hai ngón tay kẹp một khúc đao phóng tới sau lưng tửu bảo.

Tửu bảo không quay đầu lại. Người gã đột nhiên vọt lên cao như mọc cánh.

Trong chỗ bán rượu này sao lại có tên tửu bảo khinh công cao minh đến thế?

Lục Tiểu Phụng cười nhạt nói :

- Ta coi người chẳng phải hạng người tử tế. Quả nhiên là tên phi tặc.

Chàng vung tay một cái. Nửa thanh đao trong tay bay ra nhanh như chớp đâm tới sau lưng tửu bảo.

Gã tửu bảo người còn lơ lửng trên không chẳng có chỗ nào để lấy đà mà Lục Tiểu Phụng ra tay rất mau lẹ, chắc mẫm gã tránh không thoát được.

Tiết Băng la thất thanh :

- Công tử muốn giết gã thật ư?

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng đáp :

- Cô nương cứ yên dạ gã không chết được đâu.

Nàng chưa dứt lời gã tửu bảo đã lộn người đi ba vòng mà còn tiện đà chụp lấy khúc đao gãy rồi từ từ hạ xuống.

Tiết Băng hết ngó gã tửu bảo lại nhìn Lục Tiểu Phụng. Cô cười nói :

- Té ra công tử đã biết gã là ai rồi.

Lục Tiểu Phụng dựng mặt lên đáp :

- Tại hạ chỉ biết gã là một thằng giặc.

Tửu bảo đột nhiên cười rộ nói :

- Tại hạ là thằng giặc, còn công tử là ai?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Ta là tổ tông quân giặc.

Từ bảo không đi bung trà rượu, thản nhiên ngồi xuống cười nói :

- Đáng tiếc là công tử không đủ tài làm quân giặc. Nhiều lắm chỉ đủ tài đào giun mà thôi.

Tiết Băng trợn mắt lên hỏi :

- Đào giun để làm gì?

Từ bảo cười đáp:

- Cô nương chưa hiểu y: Y chẳng có bản lĩnh nào khác ngoài chuyện đào giun. Trong vòng mười ngày y đào cho tại hạ sáu trăm tám chục con giun.

Tiết Băng không nhịn được hỏi :

- Tiểu ca lấy giun làm gì nhiều thế?

Từ bảo đáp :

- Một con tại hạ cũng chẳng cần, chẳng qua muốn coi y đào giun mà thôi.

Tiết Băng cười ồ.

Từ bảo hỏi :

- Cô nương đã coi y đào giun bao giờ chưa?

Tiết Băng đáp :

- Chưa.

Từ bảo thờ dãi nói :

- Nếu biết sớm tại hạ kêu cô đi coi. Y đào giun tư thế rất ngoạn mục so với kép hát nổi danh kinh thành còn hay hơn. Cô nương lỡ mất cơ hội này thật đáng tiếc.

Tiết Băng không nhịn được bật cười nói :

- Cái đó không sao, rồi đây ta còn có cơ hội đi coi.

Từ bảo hỏi :

- Làm gì còn có cơ hội nào khác?

Tiết Băng nghiêm nghị đáp :

- Dĩ nhiên là có. Đào giun cũng như uống rượu đều thành bệnh nghiện. Lần sau nguoi không yêu cầu y cũng không được.

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng nói :

- Lần sau mà ta đào được giun nhất định đem nhét vào miệng nguoi.

Anh chàng ăn phải dấm chua làm từ bảo đó dĩ nhiên là Tư Không Trích Tinh.

Các khách hàng uống rượu sợ quá chạy hết rồi. Ba người ở lại càng tỉnh, chỉ khổ chủ quán mà thôi.

Tiết Băng rót cho Tư Không Trích Tinh một chung rượu rồi cười hỏi :

- Nguoi là giặc cũng hay lắm, sao lại đổi sang nghề bán rượu?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Vì gã có tật nghiện rượu.

Dĩ nhiên chàng không quên lần trước Tư Không Trích Tinh đã giả làm người mất rồi họ Triệu. Vụ này bất luận gã là ai chàng cũng không quên được.

Tư Không Trích Tinh cười nói :

- Lần trước tại hạ bị được công tử, nhưng lần này thì không xong.

Lục Tiểu Phụng ngưng thần nhìn gã đáp :

- Lần này dường như ngươi cũng không phải thật tình muốn bị ta.

Trên đời chẳng có gã bán rượu nào mắc phải bệnh này. Nếu gã không muốn cho Lục Tiểu Phụng khám phá ra thì sao lại hành động cổ quái?

Tư Không Trích Tinh đột nhiên buông tiếng thở dài nói :

- Bữa trước công tử xông vào đồng lửa giải cứu Triệu Đại Ma Tử, tại hạ đã phát giác ra công tử là người chơi được.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Sao ngươi muốn ta phải đào giun?

Tư Không Trích Tinh vừa cười vừa hỏi lại :

- Dường như công tử chỉ sợ người ta không hay vụ này nên gặp ai cũng nói ra. Phải vậy không?

Lục Tiểu Phụng chuyển động mục quang hỏi :

- Ngươi đã gặp Hoa Mãn Lâu và Kim Cửu Linh chưa?

Tư Không Trích Tinh chỉ “Ồ” một tiếng chứ không nói gì.

Lục Tiểu Phụng lại hỏi :

- Có phải bọn họ cho ngươi hay là ta đi kiếm Tiết Băng?

Tư Không Trích Tinh gật đầu.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Vì thế mà ngươi đã tính đúng là ta tới đây uống rượu hay sao?

Tư Không Trích Tinh lại thở dài nói :

- Công tử đã biết không phải thế mà tại hạ cũng chẳng muốn lừa gạt công tử.

Lục Tiểu Phụng nói :

-Ta chỉ biết ngươi và ta là bằng hữu.

Tư Không Trích Tinh thở dài nói :

- Là ở chỗ nhiều người muốn lấy cắp một vật của công tử.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Lần này ngươi định lấy cắp vật gì?

Tư Không Trích Tinh hỏi lại :

- Phải chăng trong mình công tử có tấm đoạn màu hồng?

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

- Ngươi đã biết rồi, ta cũng không muốn gạt ngươi.

Tư Không Trích Tinh hỏi :

- Phải chăng trên tấm đoạn màu đỏ có thêu bông mẫu đơn đen?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại :

- Người muốn ăn cấp tám đoạn màu đỏ đó ư?

Tư Không Trích Tinh đáp :

- Đúng thế.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Người đã thừa nhận là bằng hữu, sao còn đến ăn cắp của ta?

Tư Không Trích Tinh đáp :

- Vì tại hạ đã nhận lời lấy cho một người.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Tại sao người lại nhận lời với họ?

Tư Không Trích Tinh đáp :

- Tại hạ không nhận không được.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Tại sao vậy?

Tư Không Trích Tinh đáp :

- Vì tại hạ thiếu người ta một món ân tình.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Người ấy là ai?

Tư Không Trích Tinh nhăn nhó cười hỏi lại :

- Công tử đã biết tại hạ không thể nói ra sao còn cố hỏi dồn?

Lục Tiểu Phụng cười nói :

- Dường như người cũng thiếu ta một món ân tình. Chẳng những ta cứu người mà còn đào cho người sáu trăm tám chục con giun.

Tư Không Trích Tinh đáp :

- Vì thế tại hạ mới nói thực với công tử.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Người nói thực cho ta mà cứ lấy cắp thì cũng chẳng ích gì.

Tư Không Trích Tinh nói :

- Tám đoạn hồng này chẳng đáng giá bao nhiêu.

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Trước nay người ăn cắp toàn những vật không đáng tiền.

Tư Không Trích Tinh hỏi :

- Công tử coi rồi còn giữ lại làm chi?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại :

- Chẳng lẽ ta đem cho người?

Tư Không Trích Tinh đáp :

- Tại hạ quả có ý như vậy.

Lục Tiểu Phụng chớp mắt nói :

- Vậy chúng ta bàn chuyện trao đổi.

Tư Không Trích Tinh hỏi :

- Trao đổi cách nào?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Ngươi cứ bảo ta ai nhờ ngươi đánh cắp là ta cho ngươi lấy đi ngay.

Tư Không Trích Tinh nói :

- Cách trao đổi này không xong rồi.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói :

- Trao đổi không xong thì đánh cuộc vậy.

Tư Không Trích Tinh hỏi :

- Đánh cuộc thế nào?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Ta muốn biết phía sau có mấy gian phòng khách?

Tư Không Trích Tinh đáp :

- Có sáu gian.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Đêm nay ta ở lại đây chờ ngươi đến ăn cắp.

Tư Không Trích Tinh chau mày hỏi :

- Công tử đã biết mà đề phòng thì còn đánh cắp thế nào được?

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

- Ngươi là vua ăn cắp, tất nhiên có cách lấy được.

Tư Không Trích Tinh sáng mắt lên hỏi :

- Nếu quả tại hạ có cách lấy cắp được thì sao?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Cái đó ta để trong mình, ngươi mà lấy cắp được thì ta tình nguyện đào cho ngươi sáu trăm tám chục con giun.

Tư Không Trích Tinh hỏi :

- Tại hạ tùy tiện muốn dùng cách gì cũng được chứ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Dĩ nhiên ngươi được tùy tiện.

Tư Không Trích Tinh nói :

- Có biện pháp rồi nhưng tại hạ không muốn áp dụng lên người bằng hữu.

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Đêm nay ngươi bắt tất phải coi ta là bạn.

Tư Không Trích Tinh nâng chung rượu lên uống cạn rồi nói :

- Hay lắm! Tại hạ chịu đánh cuộc như vậy. Nếu thua tại hạ cũng tình nguyện đào giun.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Ta không muốn ngươi đào giun.

Tư Không Trích Tinh hỏi :

- Phải chăng công tử muốn hề gặp nhau, tại hạ phải quì xuống hô công tử bằng đại thúc?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Lần này ngươi phải kêu ta bằng tổ tông.

Tư Không Trích Tinh nói :

- Hay lắm! Vậy chúng ta cứ thế.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Ai cãi thì là con cháu loài rùa.

Tiết Băng bật cười xen vào :

- Lần này bất luận ai thắng ai bại, tiện thiếp cũng được coi một vở tuồng hay.

Tư Không Trích Tinh nói :

- Nhưng hiện giờ chưa đến đêm.

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Vì thế lúc này chúng ta vẫn còn là bạn.

Tư Không Trích Tinh nói :

- Cũng vì thế mà tại hạ mời công tử uống rượu.

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

- Ta chỉ hy vọng ngươi đừng hạ độc vào rượu.

Tư Không Trích Tinh cũng cười nói :

- Tại hạ chỉ mong công tử đừng đổ rượu cho tại hạ say quá.

Đêm đến nhưng chưa khuya.

Tư Không Trích Tinh chưa say đã bỏ đi rồi. Lục Tiểu Phụng chưa bị độc tử.

Tư Không Trích Tinh tuyệt không phải là người hạ độc vào rượu.

Huống chi gã có hạ độc, Lục Tiểu Phụng cũng chẳng uống vào.

Tiết Băng ngà ngà say đột nhiên thở dài nói :

- Chuyến này chắc là gã thua.

Lục Tiểu Phụng nói theo :

- Nhất định gã phải thua.

Tiết Băng nói :

- Cái đó công tử đã cất trong mình lại biết rõ gã sắp đến ăn cắp thì gã còn lấy thế nào được?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Gã là vua ăn cắp thì dĩ nhiên bày trò rất cổ quái, khiến người ta khó nổi đề phòng.

Tiết Băng hỏi :

- Chẳng lẽ công tử chưa nắm vững được là sẽ thắng gã?

Lục Tiểu Phụng cười hề hề, tự mình cầm hồ rượu rót vào chung nhưng chưa uống ngay. Chẳng ngồi nhìn hồ rượu ngơ ngẩn xuất thần.

Tiết Băng lại hỏi :

- Công tử nghĩ gì vậy? Phải chăng đang suy đoán về nhân vật sai gã đến lấy cắp?

Lục Tiểu Phụng chẳng thừa nhận cũng không phủ nhận.

Tiết Băng không nhịn được hỏi :

- Người sai gã đến ăn cắp phải chăng là gã thêu hoa đó?

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm đáp :

- Có lẽ là hán.

Tiết Băng nói :

- Nếu tiện thiếp là công tử, nhất định tìm hết cách để bức bách gã phải nói ra.

Lục Tiểu Phụng hững hờ đáp :

- Cô nương không phải là tại hạ.

Tiết Băng mỉm cười nói :

- May mà tiện thiếp không phải là công tử. Chẳng khi nào tiện thiếp mua lấy phiền não vào mình.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Chắc là cô nương rất khoan khoái?

Tiết Băng đáp :

- Sự thực tiện thiếp rất thoải mái.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên cười hỏi :

- Cô đã thoải mái thì nói ra đi.

Tiết Băng hỏi :

- Nói cái gì?

Thị làm như quên hết cả.

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Dĩ nhiên là nói về chuyện giày đỏ.

Tiết Băng chớp mắt mấy cái. Thị biết bây giờ muốn cãi cũng không cãi nổi.

Đột nhiên thị hỏi lại :

- Công tử có biết vụ Thanh Y Lâu là thế nào không?

Lục Tiểu Phụng gật đầu, dĩ nhiên là chàng biết rồi.

Tiết Băng nói :

- Hội giày đỏ cũng na ná như Thanh Y Lâu, là một tổ chức rất bí mật. Điều khác biệt duy nhất là tổ chức này không có bọn mày râu, vì thế mà nó còn tệ hại hơn Thanh Y Lâu.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Tại sao vậy?

Tiết Băng cười hì hì thùng thảng đáp :

- Vì bọn phụ nữ vốn ghê gớm hơn nam nhân.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Còn gì nữa?

Tiết Băng đáp :

- Không còn gì nữa.

Lục Tiểu Phụng những muốn nhảy lên hỏi :

- Không còn gì nữa, không còn gì nữa ư? Thế nghĩa là làm sao?

Tiết Băng mỉm cười đáp :

- Chẳng có nghĩa gì cả. Tien thiếp chỉ biết được có bấy nhiêu. Dù công tử kẻ dao vào cổ để tra khảo, tien thiếp cũng chẳng thể nói thêm được chữ nào.

Lục Tiểu Phụng chưng hửng. Chàng ngơ ngác một lúc rồi thở dài nói :

- Nữ nhân quả nhiên tệ hại hơn nam nhân vì nữ nhân biết cãi cối.

Tiết Băng trợn mắt lên hỏi :

- Tien thiếp cãi cối bao giờ? Tien thiếp chẳng đã cho công tử hay là những kẻ đi giày đỏ là hạng người nào rồi ư? Tien thiếp còn nói hội đi giày đỏ là tổ chức rất bí mật mà công tử chưa thỏa mãn ư?

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp :

- Té ra nữ nhân chẳng những biết cãi cối mà còn biết lý luận nữa.

Tiết Băng tựa hồ đã hơi bức mình, trợn mắt lên nói :

- Bây giờ công tử ít ra đã biết đại hán râu quai nón thêu hoa là gái giả trai, lại biết thêm y đi giày đỏ. Công tử biết vậy nhiều rồi, còn muốn gì nữa?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp :

- Vì thế mà tại hạ đã lấy làm thỏa mãn, thỏa mãn lắm lắm!

Tiết Băng cười hỏi :

- Công tử đã thỏa mãn, sao không kính mời tien thiếp một chung rượu?

Lục Tiểu Phụng hững hờ hỏi lại :

- Mặt cô nương đã đỏ lên chẳng khác gì mũi giấy mà còn muốn uống nữa ư?

Tiết Băng bữu môi đáp :

- Bữa nay tien thiếp muốn uống say, vì nơi đây tien thiếp có giường. Say quá rồi đến nằm kênh là cùng.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Cô nương đừng quên tại hạ ở trong nhà này.

Tiết Băng nheo mắt nhìn chàng hỏi :

- Công tử ở trong nhà này thì làm sao? Chẳng lẽ tiện thiếp sợ công tử ư?

Lục Tiểu Phụng cũng ngượng thị đáp :

- Chẳng lẽ cô nương định uống thật say để có thể dẫn dụ tại hạ?

Tiết Băng càng đỏ mặt hơn ngừng mặt lên nhìn chàng hỏi lại :

- Phải chăng công tử muốn cho tiện thiếp dẫn dụ mình?

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Phải chăng cô nương thôi thúc tại hạ dẫn dụ cô?

Tiết Băng bĩu môi hỏi :

- Công tử cho mình là hạng người nào? Tưởng mình bảnh như Phan An, Tống Ngọc hay sao?

Lục Tiểu Phụng đột nhiên đứng dậy.

Tiết Băng hỏi :

- Công tử định làm gì?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ đứng lên dĩ nhiên là muốn đi.

Tiết Băng mím môi hỏi :

- Công tử muốn đi thật ư?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Cô nương đã không muốn dẫn dụ tại hạ thì tại hạ ở đây làm chi?

Tiết Băng cười hích hích hỏi :

- Công tử là một thằng ngốc. Tiện thiếp không dẫn dụ công tử, chẳng lẽ công tử không biết dẫn dụ tiện thiếp?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Đáng tiếc trước nay tại hạ không quen thói dẫn dụ ai, chỉ có người khác dẫn dụ mình.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Gáy Trời Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Tư Không ngộ độc người co rúm

Tiết Băng nhẹ nhàng hỏi :

- Chẳng lẽ công tử không vì tiện thiếp mà phá lệ một phen?

Lúc này mặt thị càng đỏ hơn, đỏ như gấc chín, lại đỏ như hoa anh đào giữa ngày xuân.

Lục Tiểu Phụng buông tiếng thở dài từ từ ngồi xuống.

Tiết Băng nhìn chàng mỉm cười nói :

- Sao công tử nhất gan đến thế? Công tử chưa dẫn dụ tiện thiếp mà trán đã toát mồ hôi.

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Vì trong mình tại hạ nóng nực quá!

Tiết Băng nói :

- Tiệm thiệp cũng nóng này chẳng kém gì.

Lục Tiểu Phụng cười hỏi :

- Cô nương là giá là băng sao lại nóng này?

Tiết Băng đáp :

- Tiệm thiệp cũng lấy làm kỳ không hiểu tại sao trong mình lại nóng nhiệt?

Thị đào mắt nhìn quanh, đột nhiên vỗ tay nói :

- Tiệm thiệp hiểu rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Hiểu thế nào?

Tiết Băng đáp :

- Tư Không Trích Tinh tuy không hạ độc vào rượu, nhưng gã đã hòa nhiệt dược, cố ý cho chúng ta uống vào rồi nóng đến chết người.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Đã nóng chết người thì đành cởi áo ra.

Tiết Băng đáp :

- Công tử để cái đó trong mình mà cởi áo ra là gã có cơ hội đánh cắp.

Lục Tiểu Phụng thờ dài nói :

- Tại hạ rất lấy làm kỳ ở chỗ gã đã là vua ăn cắp sao lại dùng đến biện pháp vụng về này?

Tiết Băng đáp :

- Biện pháp tuy vụng về nhưng rất công hiệu.

Lục Tiểu Phụng cười ‘hì hì’ thùng thỉ nói :

- Đáng tiếc cho gã là tại hạ không để cái đó trong mình, dĩ nhiên gã không lấy cắp đi được.

Tiết Băng sùng sốt hỏi :

- Chẳng lẽ công tử đem cái đó giấu ở một nơi nào khác?

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

- Tại hạ giấu ở một nơi vĩnh viễn không ai tìm thấy. Gã mà đến đây lấy cắp thì dù có ba chục bàn tay cũng chỉ lấy được mấy tấm áo rách là cùng.

Tiết Băng cười khúc khích nói :

- Công tử quả không phải là người tốt.

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Dĩ nhiên tại hạ chẳng từ tế gì.

Trên nóc nhà phía đối diện có người ẩn nấp. Dĩ nhiên người này là Tư Không Trích Tinh.

Gã trong lòng tức bực ngấm ngấm thóa mạ :

- Thằng lỏi này quả là quân tệ hại.

Gã quên mình cũng chẳng từ tế gì. Người từ tế không bao giờ nằm phục trên nóc nhà để nghe lén chuyện người ta.

Tư Không Trích Tinh tự hỏi :

- Thằng cha này đem giấu cái đó ở địa phương nào? Bữa nay hấn đến những nơi đâu.

Mấy người uống rượu bên ngoài, lúc đã ngà ngà say mới dọn vào trong nhà.

Ngoài hai chỗ này, Lục Tiểu Phụng chỉ còn đi tiểu tiện một lần.

Tư Không Trích Tinh tự hỏi :

- Chẳng lẽ hấn giấu cái đó trong túp lều tranh?

Rồi gã tự nhủ :

- Có thể lắm! Thằng lỏi Lục Tiểu Phụng chẳng việc gì là không làm được. Có khi hấn giấu ngay trong cái vò không còn rượu vì cho rằng mình không nghĩ tới.

Lục Tiểu Phụng đã cởi áo ngoài ra, tiện tay vắt lên ghế bên cửa sổ. Cửa sổ này vẫn bỏ ngõ.

Đĩ nhiên Lục Tiểu Phụng không cất cái đó trong túi áo, vì chẳng bao giờ chàng lại vô ý đến thế.

Lục Tiểu Phụng vốn chẳng phải là người sơ tâm. Chàng phải đào sáu trăm tám chục con giun mà vẫn không nản chí.

Tư Không Trích Tinh toan bỏ đi, nhưng gã vừa đứng lên, cặp mắt đột nhiên sáng rực. Gã tự hỏi :

- Phải chăng Lục Tiểu Phụng vẫn giấu cái đó trong áo? Hấn cho là ta không ngờ tới. Phải chăng hấn nói thế cố ý để cho ta nghe chẳng?

Rồi gã mỉm cười lắm bầm :

- Thằng lỏi này quả là một con tiểu hồ ly. Đáng tiếc bữa nay gã đụng phải lão cáo già là ta đây.

Nụ cười của gã quả nhiên giống lão hồ ly.

Cái áo vắt lên ghế ngó thấy rồi nhưng không với tới. Gã tự hỏi :

- Hạ thủ bằng cách nào bây giờ?

Lão cáo già phải có biện pháp. Ba chữ vua ăn cắp chẳng phải gã lấy cắp được.

Trong nhà tiếng cười vọng ra không ngớt. Chẳng hiểu họ làm gì mà khoái thế? Chẳng lẽ họ lấy làm sung sướng là có kẻ ở bên ngoài đang ăn sương nuốt gió nhìn họ ngồi trong nhà ung dung uống rượu mà thèm thuồng?

Tư Không Trích Tinh đột nhiên từ trên nóc nhà nhảy xuống. Gã đẩy cửa tiến vào.

Tiết Băng giương cặp mắt thao láo lên nhìn gã ra chiều kinh ngạc, dường như dù là trong giấc mơ cũng chẳng tưởng tượng thấy gã xuất hiện đột ngột giữa tình trạng này.

Lục Tiểu Phụng cũng ngạc nhiên không kém.

Tư Không Trích Tinh chẳng lý gì đến hai người, ung dung ngồi xuống, gã tự mình rót rượu uống.

Đột nhiên gã buông tiếng thở dài, miệng lẩm nhảm :

- Uống rượu quả khoái hơn uống gió.

Tiết Băng cười hỏi :

- Có ai bảo người ở ngoài uống gió đâu?

Tư Không Trích Tinh đáp :

- Cái đó là tự mình tại hạ làm ra.

Tiết Băng chớp mắt mấy cái cười nói :

- Người cũng y như là một thằng ngốc.

Tư Không Trích Tinh đáp :

- Dù chẳng phải thắng ngốc thì ít ra cũng là một kẻ ngẩn ngơ.

Tiết Băng cười hỏi :

- Ngươi thừa nhận mình là kẻ ngẩn ngơ ư?

Tư Không Trích Tinh gật đầu đáp :

- Nếu không ngẩn ngơ thì làm sao lại nhận vụ đánh cuộc nữa.

Lục Tiểu Phụng la lên :

- Không đánh cuộc nữa ư? Không đánh cuộc nghĩa là làm sao?

Lục Tiểu Phụng hỏi tiếp :

- Nhưng chúng ta đã giao ước, bây giờ ngươi định thế nào?

Tư Không Trích Tinh đáp :

- Giao ước là một việc, không đánh cuộc là một việc khác. Việc gì mà chẳng rút lại được? Tiếng nói ra cũng như phát trung tiện qua cửa miệng là bay đi luôn.

Lục Tiểu Phụng ngơ ngác một lúc rồi gượng cười hỏi :

- Ta vẫn không hiểu tại sao đột nhiên ngươi lại xoay chiều?

Tư Không Trích Tinh cười lật hỏi lại :

- Công tử tưởng tại hạ không biết công tử định giờ trò ma quỷ hay sao?

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Ta giờ trò gì ma quỷ?

Tư Không Trích Tinh đáp :

- Công tử cố ý để tại hạ ăn cắp cái đó rồi theo dõi hành tung để khám phá ra nhân vật đã sai khiến tại hạ. Thế là bề ngoài tại hạ thắng cuộc mà thực tình đã mắc bẫy công tử.

Lục Tiểu Phụng vẻ mặt tựa hồ đưa con nít bị oan uổng. Chàng nhăn nhó cười nói :

- Tại sao ngươi lại có ý nghĩ kỳ cục như vậy? Thật ta không hiểu.

Tư Không Trích Tinh đáp :

- Công tử hiểu rồi, ai ai cũng hiểu được như vậy.

Lục Tiểu Phụng thở dài hỏi :

- Tại sao lại cố ý để ngươi thắng cuộc? Chẳng lẽ ta khoái đào giun ư?

Tư Không Trích Tinh đáp :

- Vì công tử muốn biết nhân vật sai tại hạ đến ăn cắp cái đó là ai? Mà công tử chỉ dùng biện pháp này mới có thể đạt được mục đích. Vì muốn đạt mục đích, công tử dám làm bất cứ là việc gì.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Ngươi tưởng ta là người giáo quyết đến thế ư?

Tư Không Trích Tinh đáp :

- Bất luận công tử là hạng người nào, tại hạ cũng không đánh cuộc nữa vì tại hạ đã quyết tâm chẳng để mình mắc bẫy công tử.

Gã lại tự rót rượu uống rồi ngửa mặt lên trời cười rộ ba tiếng, nói :

- Hào tửu! Uống rượu ngon quả nhiên thú vị hơn uống gió nhiều.

Gã chưa dứt lời đã nổi lên tràng cười rộ rồi bỏ đi.

Lục Tiểu Phụng nhìn Tư Không Trích Tinh mắt hút, ngơ ngác hồi lâu, bỗng cười nói :

- Thằng lỏi này quả là con cáo già.

Tiết Băng không nhịn được hỏi :

- Chẳng lẽ công tử có ý để gã thắng cuộc ư?

Lục Tiểu Phụng cười nói :

- Con cáo già nói đúng. Quả tại hạ chỉ dùng biện pháp này mới có thể khám phá ra người sai gã đến lấy cấp là ai?

Tiết Băng hỏi :

- Công tử vừa nói những câu đó là có ý cho gã biết vật kia giấu ở đâu hay sao?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Đúng thế!

Tiết Băng cười hỏi :

- Nhưng tiện thiếp vẫn chưa nghĩ ra là công tử giấu cái đó ở đâu?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Cái đó ở trong túi áo của tại hạ.

Tiết Băng sùng sốt hỏi :

- Ở trong áo vắt trên ghế kia ư?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Dĩ nhiên ở trong tấm áo này.

Tiết Băng hỏi :

- Sao vừa rồi công tử lại bảo...

Lục Tiểu Phụng ngắt lời :

- Tại hạ có ý nói vậy vì biết gã chẳng sớm thì muộn cũng đến dùng kế điệu hổ ly sơn.

Tiết Băng nói :

- Tiện thiếp vẫn không hiểu.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tại hạ tùy tiện vắt cái áo lên ghế, người khác dĩ nhiên không ngờ là cái đó lại để trong áo. Nhưng gã không phải là người khác, mà là vua ăn cắp.

Tiết Băng nói :

- Công tử cũng biết gã đoán trúng cái đó giấu ở trong áo.

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ bỏ đó cốt để gã đến lấy đi.

Tiết Băng bây giờ mới hiểu, nói :

- Thế ra trong kế này còn kế khác, úp úp mở mở chỉ vì mục đích để gã đến lấy cắp đem đi.

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Đúng thế! Tại hạ muốn để gã đến lấy cắp, nhưng không cho lấy một cách dễ dàng thì gã mới khỏi sinh lòng ngờ vực.

Tiết Băng cười nói :

- Thế mà gã vẫn hoài nghi chứ không chịu mắc bẫy.

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

- Vì thế tại hạ mới bảo gã không hổ là con cáo già. Nhưng đáng tiếc...

Tiết Băng hỏi ngay :

- Điều chi đáng tiếc?

Lục Tiểu Phụng cười rộ đáp :

- Đáng tiếc gã vẫn mắc bẫy tại hạ.

Tiết Băng sùng sốt hỏi :

- Công tử bảo sao? Tiệp thiếp thật không hiểu.

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Gã lại đến lấy cắp cái đó mang đi rồi.

Tiết Băng hỏi :

- Hắn lấy cắp hồi nào?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Vừa mới đây.

Tiết Băng không nhận được với lấy tấm áo rũ mấy cái. Tấm đoạn hồng ở trong áo rớt xuống. Trên tấm đoạn cũng thêu một bông mẫu đơn đen. Thị hỏi :

- Cái đó chẳng còn là gì đây?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Nhưng tấm đoạn này không phải là tấm kia.

Tiết Băng hỏi :

- Công tử nói vậy thì ra gã đã đánh tráo hay sao?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Cô nương cứ nhìn kỹ sẽ nhận ra hai tấm đoạn có chỗ bất đồng.

Chỗ bất đồng tuy không rõ rệt, nhưng quả nhiên là tấm khác.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Chắc gã đã đến hỏi Kim Cửu Linh cho biết rõ hình thù tấm đoạn rồi tự mình chuẩn bị thêu một tấm khác đem lại đánh tráo.

Tiết Băng thở dài nói :

- Thủ pháp gã thật ghê gớm, quả không hổ là vua ăn cắp. Tiệp thiếp vừa rồi vẫn dòm ngó không thấy gã động thủ động cước gì hết.

Lục Tiểu Phụng cười nói :

- Gã cho là tại hạ cũng không nhìn thấy và không biết gã đánh tráo.

Tiết Băng nói :

- Tầm đoạn này công tử đã coi đi coi lại nhiều lần, bây giờ thấy chưa bị mất cắp thì cứ bỏ đó, chứ không mỗi lúc một giờ ra coi.

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Vì thế gã mới tạm thời cho là tại hạ không biết gã đánh tráo.

Tiết Băng nói :

- Bây giờ gã đã đạt mục đích tất đem cái đó giao cho người kia.

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Dĩ nhiên gã phải đi phúc trình.

Tiết Băng hỏi :

- Vậy mà sao công tử còn ngồi đây chưa đi theo dõi?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Nhưng gã cũng sợ tại hạ sinh lòng ngờ vực.

Tiết Băng trầm ngâm nói :

- Tạm thời công tử chưa phát giác cái đó bị đánh tráo nên gã chắc là yên trí lớn.

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Gã càng yên chí thì càng không sinh lòng ngờ vực.

Tiết Băng nói :

- Gã chờ đến sáng sớm mai lúc chúng ta ra đi rồi mới ung dung đi phúc đáp người kia.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói :

- Xem chừng cô trà trộn với tại hạ, cũng sắp biến thành con tiểu hồ ly rồi.

Tiết Băng đảo mắt nhìn quanh, mặt tựa như cười mà không cười, thị sát tiếng nhẹ nhàng hỏi :

- Vậy bây giờ công tử định làm gì?

Lục Tiểu Phụng cố ý làm như chưa nghe thấy mặt thị, đáp :

- Dĩ nhiên tại hạ đi bồi tiếp gã.

Tiết Băng tựa hồ muốn nhảy lên hỏi :

- Tại sao công tử không bồi tiếp tiện thiếp mà lại bầu bạn với gã?

Lục Tiểu Phụng hững hờ đáp :

- Gã không biết dẫn dụ tại hạ, mà tại hạ cũng không dẫn dụ gã. Tại hạ bầu bạn với gã ít ra cũng được an toàn hơn nhiều.

Tiết Băng mỉm môi hân học nhìn chàng. Đột nhiên thị mỉm cười nói :

- Bây giờ tiện thiếp mới nhận ra công tử là hạng nào.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Tại hạ là hạng gì?

Tiết Băng đáp :

- Công tử là một con chó.

Lục Tiểu Phụng sững sốt gượng cười hỏi :

- Tại sao cô lại bảo tại hạ biến thành con chó?

Tiết Băng thùng thảng đáp :

- Tur Không Trích Tinh mà là cáo già thì dĩ nhiên công tử là chó, vì chó chuyên tìm cáo già để cắn.

* * * * *

Tur Không Trích Tinh nằm duỗi dài trên giường co tay lại để gối đầu mắt nhìn chăm chăm vào chung rượu để trước ngực.

Lục Tiểu Phụng rất thích uống rượu kiểu này. Chàng còn có bản lĩnh không phải thò tay với lấy chung rượu mới uống được, mà lại không để sót một giọt nào ra ngoài.

Lục Tiểu Phụng biết việc gì là Tur Không Trích Tinh học được ngay. Nghệ thuật của gã còn hay hơn cả Lục Tiểu Phụng.

Gã nghe ngoài cửa có tiếng người vừa cười vừa nói :

- Đây là tuyệt kỹ độc môn của ta. Ngươi không học được đâu.

Một người đẩy cửa bước vào. Dĩ nhiên là Lục Tiểu Phụng.

Tur Không Trích Tinh chẳng lý gì đến chàng, mắt vẫn đắm đắm nhìn vào chung rượu trước ngực, lạnh lùng cất tiếng hỏi :

- Công tử đến đây làm chi?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Chẳng làm gì cả. Chỉ đến làm bầu bạn với ngươi thôi.

Tur Không Trích Tinh hỏi :

- Sao công tử không bầu bạn với cô kia mà lại bầu bạn với tại hạ?

Lục Tiểu Phụng cười “hì hì” hỏi lại :

- Có phải bây giờ chúng ta không đánh cuộc với nhau nữa?

Tur Không Trích Tinh “Ồ” một tiếng.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Vì thế mà chúng ta vẫn là bằng hữu.

Tur Không Trích Tinh lại “Ồ” một tiếng.

Lục Tiểu Phụng cười hỏi :

- Chúng ta đã là bằng hữu thì sao ta không thể đến bồi tiếp ngươi?

Tur Không Trích Tinh đáp :

- Đương nhiên là công tử có thể đến bầu bạn với tại hạ, nhưng hiện giờ tại hạ lại muốn đi bồi tiếp Tiết cô nương.

Đột nhiên gã hít mạnh một hơi chân khí. Chung rượu để trước ngực bị gã hút lại. Rượu trong chung chảy vào miệng gã... Đáng tiếc là gã không uống được hết. Chỗ rượu còn lại đổ cả ra ngoài.

Lục Tiểu Phụng cả cười nói :

- Ta đã bảo mà. Chiêu thức này ngươi không học nổi.

Tur Không Trích Tinh tròn mắt nhìn chàng. Gã toan đứng dậy, đột nhiên sắc mặt tái mét. Da mặt co rúm lại, rồi cả người gã co quắp tựa hồ bị mũi dao nhọn đâm vào dạ dày.

Lục Tiểu Phụng giật mình kinh hãi, la thất thanh :

- Ngươi làm sao thế?

Tư Không Trích Tinh há miệng muốn nói mà không thốt ra được tiếng nào.

Lục Tiểu Phụng bước lẹ tới đỡ gã dậy. Bỗng chàng ngửi thấy mùi hương kỳ dị.

Chàng liền cầm chung rượu đưa lên ngửi, bất giác biến sắc nói :

- Trong rượu có chất độc.

Tư Không Trích Tinh lúc này da mặt biến thành xám ngắt, đầu toát mồ hôi lạnh như mưa nhỏ giọt.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Chung rượu này ở đâu ra? Vừa rồi có ai vào đây không?

Tư Không Trích Tinh gắng gượng lắc đầu. Mắt gã đăm đăm nhìn hồ rượu để trên bàn.

Trong hồ hãy còn rượu. Lục Tiểu Phụng chụp lấy hồ rượu đưa lên mũi ngửi. Rượu trong hồ không có chất độc. Chàng lại nói :

- Chất độc đúng để trong chung.

Chung rượu vẫn để trong phòng từ trước. Lúc này Tư Không Trích Tinh nằm phục trên nóc nhà nghe lén, chắc có người đã động thủ trước vào cái chung này.

Lục Tiểu Phụng trong lòng nóng nảy dẫm chân hỏi :

- Ngươi vốn là con người rất cẩn thận, sao bữa nay lại sơ ý đến thế?

Tư Không Trích Tinh nghiêng chặt hai hàm răng cố gắng đưa ra được ba tiếng :

- Thê Hà am!

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Phải chăng ngươi biết ở đó có thuốc giải và yêu cầu ta đưa ngươi tới để tìm phương cứu trị?

Tư Không Trích Tinh gắng gượng gật đầu đáp :

- Lẹ lên...

Lục Tiểu Phụng nói :

- Được rồi, ta đi kiểm Tiết Băng rồi chúng ta đưa ngươi đi.

Chàng ôm Tư Không Trích Tinh dậy xông ra ngoài đến kiểm Tiết Băng nhưng không thấy thị đâu nữa.

Thị vừa uống rượu còn lại nửa chung để trên bàn, nhưng thị mất hút tự hồi nào.

Trên cái đĩa trước đựng thịt bò bây giờ đặt một bàn tay, mà là một bàn tay bị chặt đứt.

Lục Tiểu Phụng nhìn kỹ thấy ra là bàn tay của Tôn Trung.

Chẳng lẽ người đó lại ước hẹn bang thủ đến tầm cừu và đem Tiết Băng đi rồi?

Tiết Băng chẳng phải là người dễ đối phó mà sao lại bị bắt đưa đi một cách dễ dàng?

Lục Tiểu Phụng không rảnh để suy nghĩ kỹ càng. Lúc này bất luận chuyện gì chàng cũng đành gác lại. Việc khẩn yếu thứ nhất là cứu sống Tư Không Trích Tinh.

Huống chi mới trong khoảnh khắc đã xảy ra những việc rất đột ngột, rất khủng khiếp. Bất luận chàng nghĩ đến đâu cũng không thông suốt được.

May mà cái xe ngựa đưa hai người đến còn đứng đó.

Lục Tiểu Phụng kêu tên xa phu ôm Tư Không Trích Tinh lên xe.

Lúc này chân tay gã đã lạnh cứng, chàng lảo bầm :

- Ngươi không thể chết được. Trước nay ngươi vốn chẳng phải con người từ tế thì sao lại chết yếu?

Tư Không Trích Tinh vẫn không chết, gĩa ở tình trạng sống dở chết dở được đưa đến Thê Hà am.

Thê Hà am ở trong khu rừng trúc. Rừng trúc ở bên sườn núi.

Cửa sơn môn đã mở sẵn. Khu rừng trúc ngăn cách ngoài hồng trần với am thiền.

Xe ngựa không lên núi được.

Lục Tiểu Phụng công Tư Không Trích Tinh vẫn nửa tỉnh nửa mê bước trên con đường đầy lá rụng bật thành tiếng “sột soạt”.

Chàng vừa xuyên qua khu rừng trúc tía đã nghe hồi chuông chiều từ trong am gió bay ra.

Sắc đêm đưa tới. Ánh tịch dương đầy trời nổi lên trong lúc huỳnh hôn.

Lục Tiểu Phụng ngừng đầu nhìn Tư Không Trích Tinh ở trên lưng, thở phào một cái, miệng lẩm bẩm :

- Đưa người lẩn mò được tới đây thật không phải chuyện dễ dàng.

Tư Không Trích Tinh người cọ quấy, khẽ bật tiếng rên la, dường như đã nghe rõ câu nói của Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng liền hỏi :

- Bây giờ người thấy trong mình thế nào?

Tư Không Trích Tinh đột nhiên mở bừng mắt đáp :

- Tại hạ đói muốn chết.

Lục Tiểu Phụng sùng sốt hỏi :

- Sao người cũng biết đói?

Tư Không Trích Tinh nhìn Lục Tiểu Phụng đáp :

- Hai bữa nay công tử thỉnh thoảng lại xuống xe đi ăn cho đầy dạ. Một mình tại hạ trên xe ngậm miếng bánh khô thì làm sao không đói?

Lục Tiểu Phụng ngăn người ra.

Mặt chàng lúc này lộ vẻ rất kỳ quái. Dường như chàng đã nuốt sống sáu trăm tám chục con giun.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Gáy Trời Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Mặt giai nhân đượm vẻ thê lương

Tư Không Trích Tinh lại nói :

- Công tử công tại hạ mà phải coi chừng, đừng có đánh rớt tại hạ xuống.

Lục Tiểu Phụng cũng dương mắt lên nhìn gã đáp :

- Ta phải cẩn thận chứ. Vì ta sợ không liệng chết người được.

Bỗng chàng nhắc bổng Tư Không Trích Tinh lên liệng mạnh xuống đất.

Tư Không Trích Tinh người chưa chấm đất, hầy còn lơ lửng trên không đột nhiên lộn nhào bảy tám vòng rồi mới từ từ hạ xuống. Gã nhìn Lục Tiểu Phụng cười ngặt nghẽo, cười đến vẹo xương sống.

Lục Tiểu Phụng hần học nói :

- Đáng lẽ ta nên để người chết ở chỗ đó thì hơn?

Tư Không Trích Tinh vẫn cười rộ đáp :

- Hào nhân mới không sống lâu. Hạng người như tại hạ thì chết yếu làm sao được?

Gã thừa nhận mình chẳng phải là hào nhân.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Thế ra không phải người trúng độc ư?

Tư Không Trích Tinh đáp :

- Dĩ nhiên không phải. Tại hạ là con cáo già tu luyện hàng ngàn năm thì còn ai đánh thuốc độc cho chết được?

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Chất độc trong chung cũng do người bỏ vào hay sao?

Tư Không Trích Tinh cười đáp :

- Đó không phải là chất độc mà chỉ có mùi hương tựa hồ chất độc, dù ăn vào mấy chục cân cũng chẳng chết người.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Thế ra người giả vờ trúng độc vì mục đích muốn ta đưa người đến đây chăng?

Tư Không Trích Tinh cười đáp :

- Nếu tại hạ không dùng biện pháp này thì làm sao đưa cái đó ra được?

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Người làm sao để đưa ra? Dọc đường người giả vờ giống người chết thật không có một cử động nào, thì hạ thủ bằng cách gì?

Tư Không Trích Tinh đáp :

- Cố nhiên tại hạ phải có biện pháp. Công tử đừng quên tại hạ chẳng những là vua ăn cắp mà còn là lão hồ ly.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên cười lạt nói :

- Nếu người không được con tiểu hồ ly giúp cho thì e rằng chẳng thể giải quyết vụ này dễ dàng được.

Tư Không Trích Tinh dường như có vẻ ngạc nhiên hỏi :

- Tiểu hồ ly ư? Ngoài công tử, chẳng lẽ còn con tiểu hồ ly nào khác?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Không phải tiểu hồ ly thật, thị chỉ là con hồ ly cái.

Tư Không Trích Tinh cả cười nói :

- Tại hạ biết là chẳng sớm thì muộn cũng bị công tử phát giác vì công tử chẳng phải là người ngu dốt.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Người dàn xếp với Tiết Băng lúc nào?

Tư Không Trích Tinh đáp :

- Tại hạ nói với y nhân lúc công tử đi tiểu.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Sao thị lại chịu lời y?

Tư Không Trích Tinh ra chiều đắc ý đáp :

- Có lẽ tại hạ đã lọt vào mắt xanh của nàng.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Thị coi con cáo già mà vừa dạ ư?

Tư Không Trích Tinh đáp :

- Cái đó khó nói lắm. Thường thường nữ nhân ưa thích hạng cáo già.

Lục Tiểu Phụng thờ dài nói :

- Xem chừng thị bị hồ ly làm cho mê muội mới làm việc này cho người.

Chàng lại hỏi :

- Thị đã đi phúc trình cho người, sao cái bàn tay đứt còn xuất hiện?

Tư Không Trích Tinh lại một phen sững sốt. Gã hỏi lại :

- Bàn tay đứt nào? Bàn tay nào vậy?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tôn Trung bị chặt đứt một bàn tay.

Tư Không Trích Tinh lại hỏi :

- Bàn tay đó để ở đâu?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Đặt trên đĩa đựng thịt bò.

Tư Không Trích Tinh lắc đầu chau mày nói :

- Vụ này tại hạ chẳng biết chi hết.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Người không biết thật ư?

Tư Không Trích Tinh thờ dài đáp :

- Tại hạ có lừa dối công tử bao giờ đâu?

Lục Tiểu Phụng hần học nói :

- Lúc nào người cũng lừa gạt ta.

Tư Không Trích Tinh chớp mắt mấy cái, hỏi :

- Con người thông minh như công tử thì tại hạ lừa gạt làm sao nổi?

Lục Tiểu Phụng không nhịn được lại thờ dài nhăn nhó cười nói :

- Lẽ ra người không lừa gạt nổi ta. Đáng tiếc là lòng dạ ta tử tế với người quá!

Bỗng nghe phía trong cửa son môn có người hỏi :

- Vị hảo tâm nào ở bên ngoài? Phải chăng là Lục Tiểu Phụng?

Cánh cửa chỉ khép hờ. Phía trong cửa là một cái sân nhỏ. Một người bắc ghế ngồi trong sân dưới gốc cây bạch dương.

Bóng tịch dương chiếu xuống cây bạch dương, đồng thời chiếu vào con người sắc mặt lợt lạt, mũi rất thẳng, lưỡng quyền cao, bộ dạng rất uy nghiêm. Đáng tiếc cặp mắt của nhân vật này không còn thần quang lấp lánh mà đã biến thành hai cái lỗ đen sì sâu hoắm.

Lục Tiểu Phụng bật tiếng la hoảng :

- Giang Trọng Uy!

Chàng tiến lại hỏi :

- Sao các hạ lại ở đây?

Giang Trọng Uy vừa cười vừa hỏi lại :

- Ta chẳng ở đây thì ở đâu?

Hắn lộ vẻ thê lương bi thống, nói tiếp :

- Hiện giờ ta đã thành kẻ đui mù. Dĩ nhiên trong Vương phủ không dùng kẻ đui mù làm Tổng quản. Dù họ chẳng đuổi ta đi ta cũng không ở lại.

Lục Tiểu Phụng nhìn hắn trong lòng cảm thấy khó chịu.

Giang Trọng Uy vốn là người có tài năng, rất hy vọng bước tiến đồ viễn đại nhưng nay đã trở nên người đui mất...

Lục Tiểu Phụng bỗng quay đầu lại trừng mắt nhìn Tư Không Trích Tinh hỏi :

- Người có nhận ra vị này không?

Tư Không Trích Tinh gật đầu.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Người có biết tại sao y biến thành người mù không?

Tư Không Trích Tinh buông tiếng thở dài. Hiện nhiên trong lòng gã cũng khó chịu.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Người đã biết vụ này thì nên nói ra người đó là ai.

Tư Không Trích Tinh hỏi :

- Công tử bảo người nào?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Người thêu hoa mà cũng là nhân vật đã sai người lấy cắp cái đó.

Tư Không Trích Tinh hỏi :

- Công tử tưởng hai nhân vật đó chỉ là một người hay sao?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Phải rồi!

Tư Không Trích Tinh hỏi :

- Giả tỷ tấm đoạn đó của y thì sao y còn bảo tại hạ đến đánh cắp làm chi?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Hoặc giả trên mặt tấm đoạn còn có điều chi bí mật mà hắn sợ ta khám phá ra.

Tư Không Trích Tinh lại hỏi :

- Công tử đã coi đi coi lại nhiều lần rồi kia mà?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Nhưng ta coi chưa đủ.

Tư Không Trích Tinh không nói nữa. Về mặt gã tựa hồ rất mâu thuẫn, rất đau khổ.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Chẳng lẽ người thiếu nợ gã món ân tình gì. Nhưng hắn đã làm ra những vụ này là quá tệ. Nếu người còn chút nhân tính thì không nên o bế hắn nữa.

Tư Không Trích Tinh hỏi :

- Công tử nhất định muốn tại hạ nói ra ư?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Người không nói ra không được.

Tư Không Trích Tinh thở dài sườn sượt nói :

- Được rồi. Tại hạ cho công tử hay. Người đó chính là nàng.

Gã trở tay về phía trước. Lục Tiểu Phụng không tự chủ được nhìn theo ngón tay gã trở thì quả nhiên thấy một người đang cúi đầu từ trong am đi ra.

Sắc mặt nữ đạo cô xanh lợt. Cặp mắt nàng trong như nước hồ thu nhưng đầy vẻ bi thương u uất.

Thật là một mỹ nhân tuyệt trần mà bộ mặt rất thê lương. Nàng đẹp như một áng mây chiều ở bên trời.

Nữ đạo cô cúi đầu chậm chậm bước tới. Tay nàng bưng bát thuốc hơi bốc lên nghi ngút.

Lục Tiểu Phụng vừa ngó thấy nàng đã biết ngay là Tư Không Trích Tinh nói dối. Người đó nhất định không phải nàng.

Khi chàng quay lại để vặn hỏi thì Tư Không Trích Tinh không còn đứng đó nữa.

Giữa lúc chàng nhìn nữ đạo cô áo tía trong nháy mắt, lão hồ ly đã chuồn đi mất hút.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, Lục Tiểu Phụng phảng phất như người ngây ngô. Bất luận là ai ngó thấy mỹ nhân dung nhan thoát tục này cũng khó lòng thoát khỏi phút ngây dại.

Bây giờ dù chàng có muốn đuổi theo cũng chẳng tài nào kịp được.

Kinh công của Tư Không Trích Tinh dù chưa đến trình độ bậc nhất thiên hạ nhưng cũng không kém mấy.

Lục Tiểu Phụng buông tiếng thở dài. Chàng phát thệ một ngày kia mà chụp được con cáo già sẽ bắt gã phải nuốt sáu trăm tám chục con giun mà chính tay gã phải tự đào lấy.

Bóng tịch dương lạt dần, ngọn gió hiu hắt, lạnh lùng thổi bay những lá cây bạch dương bật lên tiếng rào rào.

Nữ đạo nhân áo tía chậm chạp tiếp tục cất bước, thùy chung nàng vẫn không ngừng đầu lên.

Giang Trọng Uy bỗng cất tiếng gọi :

- Khinh Hà! Người đấy ư?

Nữ đạo nhân đáp :

- Tiểu muội đây. Đã đến giờ đại ca uống thuốc rồi đó.

Thanh âm nàng cũng nhẹ nhàng như ngọn gió chiều.

Giang Trọng Uy lại hỏi :

- Lục Tiểu Phụng! Công tử còn ở đó không?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ còn ở đây.

Giang Trọng Uy nói :

- Cô này là xá muội tên gọi Khinh Hà và cũng là người trụ trì ở đây. Bây giờ chắc công tử đã hiểu rõ tại sao tại hạ lại ở chốn này.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Kim Cửu Linh và Hoa Mãn Lâu đi kiếm các hạ.

Giang Trọng Uy đáp :

- Tại hạ biết rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Bọn họ cũng biết các hạ ở đây ư?

Giang Trọng Uy đáp :

- Họ đã đến đây rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Hoa Mãn Lâu nói gì với các hạ?

Giang Trọng Uy lộ vẻ kỳ quái, thùng thảng đáp :

- Y bảo tại hạ đừng quên rằng y cũng là kẻ đui mù. Và hơn nữa y vẫn sống một cách khoái hoạt.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Dĩ nhiên các hạ vẫn nhớ.

Giang Trọng Uy đáp :

- Vì thế mà tại hạ còn sống đến bây giờ.

Một người như hần đột nhiên biến thành kẻ đui mù mà còn đủ dũng khí sống được thực không phải chuyện dễ dàng.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được buông tiếng thở dài nói :

- Y quả là con người khác thường.

Giang Trọng Uy gật đầu đáp :

- Quả y có chỗ khác người, y lại còn nghĩ cách khiến cho người ta tự mãn sống thêm.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Đáng lẽ tại hạ phải nghĩ tới y đến kiếm các hạ để nói câu này.

Giang Trọng Uy đáp :

- Y còn hỏi tại hạ chuyện khác nữa.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Chuyện gì?

Giang Trọng Uy đáp :

- Y hỏi về vụ xảy ra ở bảo khổ hôm ấy.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tại hạ cũng đang muốn hỏi các hạ, ngoài mấy điểm mà các hạ đã cho Kim Cửu Linh hay, các hạ còn phát giác chỗ nào đáng ngờ nữa không?

Giang Trọng Uy đáp :

- Không có đâu.

Da mặt hần co rúm tựa hồ vì sợ sệt, hần ngập ngừng nói tiếp :

- Dù có tại hạ cũng không nói.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Tại sao vậy?

Giang Trọng Uy đáp :

- Vì tại hạ không muốn các vị đi kiếm người đó.

Lục Tiểu Phụng rất lấy làm kỳ lại hỏi :

- Tại sao thế?

Giang Trọng Uy đáp :

- Vì tại hạ chưa từng thấy võ công người nào đáng sợ như hấn. Các vị có kiếm được hấn, nhất định cũng không địch nổi.

Người hấn run lên dường như nhớ tới con người đáng sợ kia, nhất là mũi kim càn khôn khiếp hơn. Mũi kim còn dính máu tươi đỏ hồng...

Lục Tiểu Phụng muốn hỏi nữa, nhưng Giang Kinh Hà đột nhiên lạnh lùng lên tiếng :

- Công tử hỏi nhiều quá rồi mà thương thế gia huynh chưa hoàn toàn khỏi hấn, tiểu ni không muốn nhắc tới vụ đó nữa.

Lục Tiểu Phụng gượng cười đáp :

- Nhất định các hạ mau hết bệnh vì tại hạ biết các hạ vốn là người tự cường.

Giang Trọng Uy khoai chí cười nói :

- Công tử đã tới đây thì hãy lưu lại mấy bữa, không chừng tại hạ sẽ nhớ thêm được điều gì để cho công tử hay.

Giang Kinh Hà chau mày hỏi :

- Y ở lại làm sao được? Trước nay nơi đây không có đàn ông.

Giang Trọng Uy cười hỏi :

- Chẳng lẽ ta không phải nam nhân?

Giang Kinh Hà ngập ngừng :

- Nhưng đại ca...

Giang Trọng Uy sa sầm nét mặt nói :

- Nếu ta lưu y ở đây, y có thể...

Lục Tiểu Phụng ngắt lời :

- Nhưng tại hạ...

Giang Trọng Uy không chờ chàng nói hết đã cướp lời :

- Bất luận trường hợp nào, công tử cũng nên lưu lại. Hoa Mãn Lâu và Kim Cửu Linh nói là không chừng họ còn tới nữa. Hai vị đó đang muốn kiếm công tử.

Giang Kinh Hà gạt đi :

- Nhưng đại ca uống thuốc rồi nên đi ngủ.

Giang Trọng Uy đáp :

- Ta đi ngủ mặc ta, nhị muội hãy lấy gì cho y điểm tâm để tỏ tình chủ nhân. Chẳng lẽ chủ để khách đói bụng?

Giang Kinh Hà dựng mặt lên xoay mình đi lạnh lùng nói :

- Mời Lục thí chủ đi theo tiểu ni.

Thúy chung cô không nhìn thẳng vào mặt Lục Tiểu Phụng, đúng cô là một nữ nhân lạnh như băng, có lẽ còn lạnh hơn băng nữa.

Trong am tường không có đèn. Ánh tịch dương lúc chiều tàn chiếu vào sau am tường. Trên hành lang ngoài am tường còn ánh sáng lọt vào khiến cho mấy cây cột cũ kỹ biến thành lấp lánh.

Ngọn gió chiều thu tháng bảy đưa mùi thơm ở lá cây từ rừng núi xa xăm lại khiến lòng người khoan khoái.

Giang Kinh Hà đi rất chậm, Lục Tiểu Phụng theo sau cô.

Giang Kinh Hà chẳng nói gì, Lục Tiểu Phụng cũng không mở miệng. Dường như chàng đã phát giác ra cô chủ không hoan nghênh khách trọ.

Khách đã không được chủ hoan nghênh thì phải ngậm miệng mới là biết điều.

Trong đình viện tĩnh mịch, mắt không thấy bóng người, tai không nghe tiếng người. Nơi đây vốn là nơi quanh quẩn. Con người tĩnh mịch đã quen cảnh quanh hiu.

Giang Kinh Hà khẽ đẩy cánh cửa, dựng mặt lên nói :

- Mời thí chủ vào đi!

Lục Tiểu Phụng cũng sa sầm nét mặt đáp :

- Đa tạ.

Trong nhà không đắp đèn, bóng tịch dương cũng không chiếu vào được.

Lục Tiểu Phụng chậm chậm bước vào lại dường như không dám tiến về phía trước, tường chừng nữ đạo nhân lạnh như băng này đem chàng giam vào phòng lạnh lẽo.

Giang Kinh Hà xẵng giọng hỏi :

- Trong nhà này không có quỷ, công tử còn sợ gì?

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp :

- Trong nhà tuy không có quỷ, nhưng trong lòng dường như có quỷ.

Giang Kinh Hà hỏi :

- Trong lòng ai có quỷ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Cô nương!

Giang Kinh Hà mím môi nói :

- Trong lòng công tử mới có quỷ.

Mới trong khoảnh khắc cô gái lạnh như băng này đột nhiên biến đổi hoàn toàn thành người khác.

Cô dùng sức mạnh đẩy Lục Tiểu Phụng tiến vào cho đến bên cái ghế rồi cô ẩn vai chàng, thò miệng vào tai chàng cắn một miếng.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được cười nói :

- Thế này thì thật chẳng khác gì con cạp cái. Vừa rồi cô nương lại giống hệt...

Giang Kinh Hà tròn mắt lên hỏi :

- Vừa rồi bản nhân giống cái gì?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Giống như con cạp chết...

Giang Kinh Hà không chờ chàng nói hết lại cắn tai chàng lần nữa.

Lục Tiểu Phụng đau quá sụt bật tiếng la hoảng. Chàng nhăn nhó cười nói :

- Xem chừng các vị cùng học một thầy chỉ thích cần tai.

Giang Kinh Hà trợn mắt lên hỏi :

- Sao lại các vị? Còn người nào nữa?

Lục Tiểu Phụng vội ngậm miệng. Chàng chợt nhận ra mình đã lỡ lời.

Giang Kinh Hà không chịu buông tha cười lạt nói :

- Chẳng lẽ công tử thường bị người ta cần tai?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Người ta đâu phải là chó mà thường cần tai tại hạ?

Giang Kinh Hà trợn mắt lớn hơn hỏi :

- Người ta không phải là chó, dễ thường chỉ một mình bản nhân là chó chẳng?

Lục Tiểu Phụng không dám nói nữa.

Giang Kinh Hà hần học trợn mắt lên hỏi :

- Công tử phải nói thật cho bản nhân hay đã bị bao nhiêu người cần tai?

Lục Tiểu Phụng ngập ngừng đáp :

- Chỉ có... Chỉ có một mình cô.

Giang Kinh Hà hỏi :

- Không có người khác thật chứ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Người khác còn ai lớn mật mà dám cần tai tại hạ?

Giang Kinh Hà hỏi :

- Tiết Bạng thì sao? Y cũng không lớn mật ư?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Y không dám đụng đến tại hạ. Tại hạ không cần y là lịch sự lắm rồi.

Giang Kinh Hà bữu môi :

- Bây giờ công tử bạo phổi, nhưng lúc thấy mặt y e rằng lại sợ co vùi, trung tiện cũng không dám phát ra.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Sao tại hạ không dám phóng trung tiện? Chẳng lẽ còn sợ thúi làm chết người?

Giang Kinh Hà không nhịn được phải phì cười. Cô cười chẳng khác gì con tiểu hồ ly.

Giữa lúc ấy ngoài cửa sổ có người cười lạt lên tiếng :

- Giỏi lắm! Công tử phóng đi. Ta đã đến đây.

Lục Tiểu Phụng tưởng chừng trái tim chìm hẳn xuống. Chàng không nhìn ra cũng biết là Tiết Bạng.

Gặp một con cạp cái đã nát bét. Huống chi gặp đôi cạp cái cùng một lúc mới thật chết người.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên cảm thấy đầu mình lớn gấp ba lúc bình thường, lớn hơn cả cái đầu.

Giang Kinh Hà cười ngặt nghẽo. Cô thấp đèn lên.

Ánh đèn soi vào mặt Tiết Băng. Mặt thị đỏ bừng. Thị tức quá mặt đỏ như gấc chín.

Lục Tiểu Phụng nhớ câu “Tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tào uông”. Chàng nhảy chồm lên, trợn mắt nhìn Tiết Băng xẵng giọng :

- Ta định đi kiếm cô, không ngờ cô còn dám đến kiếm ta.

Tiết Băng thấy chàng làm dữ bỗng sợ nhũn người ấp úng hỏi :

- Tại sao... Tại sao tiện thiếp không dám đến kiếm công tử?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại :

- Sao cô lại đến đây?

Giang Khinh Hà đỡ lời :

- Bọn tiểu nữ là bạn cũ, lại cùng học một thầy, chuyên môn đi cắn tai người. Tại sao y không thể tới đây được?

Lục Tiểu Phụng không lý gì đến cô, trừng mắt nhìn Tiết Băng hỏi :

- Ta hãy hỏi cô, cô đến đây làm chi?

Tiết Băng đáp :

- Công tử đã biết tiện thiếp đưa cái đó đến rồi mà.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Đưa cái gì?

Tiết Băng đáp :

- Dĩ nhiên là tám đoạn màu hồng.

Thị thừa nhận một cách hời hợt, sắc mặt vẫn thản nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Gáy Trời Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Một giai đoạn dĩ vãng chua cay

Bây giờ đến lượt Lục Tiểu Phụng sừng sốt, chàng hỏi :

- Cô không cãi ư?

Tiết Băng đáp :

- Vụ này có gì đáng kể đâu mà tiện thiếp phải cãi?

Lục Tiểu Phụng những muốn la lên. Chàng nhẫn nại hỏi :

- Cô giúp kẻ khác lừa ta còn tưởng vinh dự lắm hay sao?

Tiết Băng đáp :

- Tư Không Trích Tinh có phải người ngoài đâu? Y cũng là bạn hữu của công tử. Chính công tử đã thừa nhận điều đó.

Lục Tiểu Phụng không dám phủ nhận.

Tiết Băng cười xòa thủng thỉnh nói tiếp :

- Tiện thiếp giúp bạn hữu công tử đáng lý công tử cảm ơn mới phải.

Lục Tiểu Phụng lại sùng sốt hỏi :

- Cô giúp gã để bán đứng ta mà còn đòi ta cảm ơn ư?

Tiết Băng đáp :

- Tám đoạn hồng kia đối với công tử là vô dụng nhưng lại rất được việc cho gã. Tiệp thiếp bất quá giúp gã đưa tám đoạn hồng tới đây, sao công tử lại bảo là bán đứng công tử?

Bây giờ thị nổi nóng với lý do mạnh gấp mười Lục Tiểu Phụng. Thị lớn tiếng hỏi :

- Huống chi gã là bạn của công tử, chẳng lẽ công tử cũng lừa gạt? Công tử lừa gạt người ta rồi nhon nhon đắc ý thì tại sao tiệp thiếp không để cho công tử cũng mắc bẫy?

Lục Tiểu Phụng áp ứng đáp :

- Nhưng đáng lý... cô nên giúp ta một chút mới phải.

Tiết Băng cười lạt nói :

- Ai bảo công tử làm bộ ta đây chẳng ai bằng mình! Tiệp thiếp không quen nhìn cái kiểu đắc ý quên mình đó.

Lục Tiểu Phụng không thốt nên lời, bỗng chàng phát giác nam nhân chạm trán nữ nhân không khác gì con bò trông thấy nhà táng, hết đường giải thích.

Trong lòng nữ nhân tựa hồ không có hai chữ “phải trái”. Bất luận làm việc gì chỉ trông vào chỗ nữ nhân có cao hứng hay không, nếu cãi lý thì lý lẽ của họ bao giờ cũng giỏi gấp mười nam nhân.

Tiết Băng dựng mặt lên hỏi :

- Công tử thóa mạ ta ở sau lưng, ta đã chẳng tìm đến trả miếng thì chớ, lại còn định đến kiếm ta ư?

Giang Khinh Hà cười lạt nói :

- Cái đó kêu bằng đánh phủ đầu. Đàn ông thiên hạ đều thế cả.

Tiết Băng hỏi :

- Bây giờ công tử còn nói gì nữa?

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp :

- Ta chỉ còn một câu.

Tiết Băng giục :

- Công tử nói đi!

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Cô đem tám đoạn hồng giao cho ai?

Tiết Băng đáp :

- Giao cho Lã Động Tân.

Lục Tiểu Phụng bắt giác ngăn người ra hỏi :

- Lã Động Tân là ai?

Tiết Băng hỏi lại :

- Lã Động Tân là ai công tử cũng không biết thì sao sống được đến ba mươi tuổi?

Giang Khinh Hà nói :

- Lã Động Tân tức là Lã Thuần Dương mà cũng là Thuần Dương chân nhân vừa ngâm thơ vừa bay qua hồ Động Đình, công tử có biết không?

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp :

- Tại hạ chỉ biết Lã Động Tân thích bạch mẫu đơn, chứ không phải hắc mẫu đơn thêu trên tấm đoạn.

Tiết Băng liền giải thích :

- Tư Không Trích Tinh không bảo ta trao tấm đoạn cho ai mà chỉ bảo đem đặt vào dưới tượng Lã Động Tân.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Pho thần tượng đó ở đâu?

Tiết Băng đáp :

- Ở trong tòa Tiểu Thần điện phía sau.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Cô đến đã lâu chưa?

Tiết Băng lạnh lùng đáp :

- Chưa lâu mấy, vừa đúng lúc được nghe công tử thóa mạ.

* * * * *

Trong khu rừng trúc ở phía sau am còn có một tòa Tiểu Thần Điện. Trong điện đặt một ngọn đèn vĩnh viễn thấp sáng.

Ánh đèn chiếu vào mặt Thuần Dương chân nhân, nét mặt lúc nào cũng mỉm cười.

Tuy thần tượng không được hưởng thụ huyết nhục hương hòa người ta đem đến cúng lễ trước mặt, nhưng dường như trong lòng rất thỏa mãn.

Lã Động Tân là một bậc thần tiên thông minh. Thần tiên thông minh cũng như người thông minh hiểu được chữ “Tri túc là an lạc”.

Lục Tiểu Phụng không chờ Tiết Băng nói hết đã nhảy xổ lại thì quả nhiên thấy dưới gầm thần tượng có tấm đoạn hồng thêu bông mẫu đơn đen.

Lúc chàng cầm tấm đoạn thì Giang Kinh Hà và Tiết Băng cũng tới nơi.

Lục Tiểu Phụng coi tấm đoạn trong tay, mắt lộ vẻ suy nghĩ sâu xa miệng lẩm bẩm :

- Không ngờ tấm đoạn vẫn còn ở đây.

Giang Kinh Hà nói :

- Nhất định Tư Không Trích Tinh đã không nghĩ tới Tiết Băng lại nói thực với công tử mau lẹ quá nên gã chưa kịp đến lấy vật đó đi thì công tử đã tới nơi rồi.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên ngừng đầu nhìn thẳng vào mặt cô nói :

- Chưa chắc có phải gã không kịp đến lấy đi.

Giang Kinh Hà hỏi :

- Không phải gã thì là ai?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Là cô.

Giang Kinh Hà cười lạt hỏi :

- Công tử điên rồi chăng? Tiểu nữ lấy tấm đoạn hồng quý quái đó làm gì?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ đang muốn hỏi cô điều đó.

Giang Kinh Hà biến sắc hỏi :

- Chẳng lẽ công tử cho là tiểu ni bảo gã đến lấy cắp tấm đoạn hồng này?

Lục Tiểu Phụng lẳng lẳng không đáp.

Giang Kinh Hà hỏi :

- Nếu tiểu ni bảo gã lấy tấm đoạn hồng này thì sao còn bảo đưa công tử tới?

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng đáp :

- Có khi gã muốn tại hạ tới để tiện việc phúc trình, mà cũng có thể lương tâm gã đột nhiên phát hiện cảm thấy có điều không tốt với tại hạ, lại cũng có thể gã có ý đưa tại hạ tới đây, để tại hạ khỏi nghi ngờ đến cô.

Giang Kinh Hà tức đỏ mặt lên hỏi :

- Công tử nói vậy chẳng hóa ra tiểu nữ chính là tên đại đạo thù hoa kia?

Lục Tiểu Phụng cũng không phủ nhận.

Giang Kinh Hà đột nhiên cười lạt nói :

- Công tử không phải là kẻ ngu dốt nhưng đáng tiếc còn quên một điều.

Lục Tiểu Phụng “Ừ” lên một tiếng.

Giang Kinh Hà nói tiếp :

- Công tử quên rằng Giang Trọng Uy là đại ca của tiểu ni thì khi nào tiểu ni lại đâm mù mắt y?

Cô nói xong câu này rồi cắm đầu chạy đi, tựa hồ không muốn cãi lý với hạng ngu dốt.

Lục Tiểu Phụng cản lại nói :

- Cô hãy chờ một chút.

Giang Kinh Hà cười lạt hỏi :

- Công tử còn điều chi muốn nói?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Chỉ còn một câu.

Giang Kinh Hà nói :

- Được rồi! Tiểu ni nghe công tử nói câu nữa.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Giang Trọng Uy không có em gái. Y không phải là đại ca của cô. Cô cũng không phải là người họ Giang.

Giang Kinh Hà sắc mặt lợt lạt ngập ngừng hỏi :

- Sao công tử... lại biết thế?

Lục Tiểu Phụng thờ dãi đáp :

- Chính tại hạ cũng không muốn biết, nhưng ông trời cứ bắt tại hạ phải biết những chuyện mình không nên biết.

Giang Kinh Hà hần học nhìn chàng nói :

- Công tử còn biết điều chi nữa?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại :

- Cô nương muốn tại hạ nói thật chẳng?

Giang Khinh Hà giục :

- Công tử cứ nói đi!

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Cô nương nguyên là vị hôn thê của Giang Trọng Uy, sau không hiểu vì lẽ gì lại xuất gia. Trước mặt y cô giả vờ không nhận ra tại hạ là có ý không muốn kích thích và không muốn để y biết...

Người Giang Khinh Hà bắt đầu phát run, đột nhiên cô la :

- Đừng nói nữa!

Lục Tiểu Phụng thờ dài nói :

- Chuyện này tại hạ không muốn nói ra.

Giang Khinh Hà càng run hơn trước. Cô nghiêng răng đáp :

- Đúng thế! Giữa tiểu nữ và Giang Trọng Uy quả đã đính hôn từ nhỏ, nhưng khi hai người khôn lớn gặp mặt nhau, rồi mới phát giác hai người không thể ở với nhau. Vì thế...

Lục Tiểu Phụng ngắt lời :

- Vì thế cô nương xuất gia đầu Phật?

Giang Khinh Hà gạt đầu, mặt buồn rười rượi đáp :

- Tiểu nữ không xuất gia thì còn đường lối nào khác?

Vành mắt đỏ hoe, hai hàng châu lệ muốn trào ra.

Một thiếu nữ như cô còn nhỏ tuổi mà đã xuất gia thì dĩ nhiên phải có dĩ vãng thâm chua cay.

Tiết Băng cũng muốn khóc theo. Thị mím môi trừng mắt nhìn Lục Tiểu Phụng nói :

- Đáng lý công tử không nên bức bách y nói ra mới phải.

Giang Khinh Hà đột nhiên lớn tiếng :

- Cái đó chẳng quan hệ gì. Chính ta muốn nói ra.

Cô lau nước mắt rồi phưỡn ngực nói tiếp :

- Tuy tiểu nữ xuất gia nhưng hễ còn xuân xanh không chịu nổi cảnh tịch mịch mà vẫn muốn đi vào con đường trần tục nên tiểu nữ quen biết rất nhiều nam nhân trong đó có công tử.

Lục Tiểu Phụng nhẹ nhàng tiếng thờ dài. Con người xuất gia không phải là người chết. Giang Khinh Hà còn có quyền sống lâu dài.

Giang Khinh Hà lại nói :

- Nếu công tử tưởng tiểu nữ không muốn để Giang Trọng Uy biết thì công tử làm rồi. Công tử cho là tiểu nữ vì không muốn lấy y mà đâm mù mắt y thì cái làm càng lớn hơn. Y... Y...

Đột nhiên cô dừng lại, kinh hãi nhìn ra ngoài cửa.

Giang Trọng Uy đã từ ngoài cửa tối om lần mò tiến vào. Mặt hấn cũng lợt lợt về buồn bã nói :

- Chẳng phải y không muốn lấy tại hạ mà là tại hạ không thể lấy y được.

Tiết Băng không nhịn được hỏi :

- Tại sao vậy?

Giang Trọng Uy đáp :

- Vì tại hạ...

Giang Khinh Hà la lớn :

- Đại ca bất tất phải nói ra. Chẳng có ai bức bách đại ca cung xưng.

Giang Trọng Uy bật tiếng cười thê lương đáp :

- Cái đó chẳng quan hệ gì ta cũng muốn nói.

Giang Trọng Uy đẩy về đau khổ, chậm rãi nói tiếp :

- Tại hạ không thể lấy y vì mình đã thành phế nhân. Tại hạ không thể làm trượng phu người ta, càng không thể làm phụ thân kẻ khác.

Tiết Băng hiểu rõ đâm ra hối hận. Thụ tự hỏi :

- Tại sao ta lại muốn biết vụ này? Người khác chịu điều bất hạnh thì mình sung sướng sao được?

Giang Trọng Uy lại nói :

- Khinh Hà ở ngoài làm điều gì tại hạ đều biết hết. Bất luận y hành động thế nào tại hạ cũng không thể trách y. Huống chi tại hạ biết rõ tuy bề ngoài y tỏ vẻ quật cường mà thực ra y chẳng phải con người hành động cầu thả.

Giang Khinh Hà cúi đầu. Giọt châu tâm tã như mưa.

Một thiếu nữ nhỏ tuổi như cô, điều khó chịu nhất là thanh xuân hành hạ, nên bất luận cô làm việc gì cũng đáng được lượng thứ, nhưng chính cô lại chẳng cách nào tha thứ cho mình.

Giang Trọng Uy nói tiếp :

- Bất luận các vị nói gì, tại hạ cũng bảo chứng tuyệt không phải y đâm mù mắt tại hạ.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên cất tiếng hỏi :

- Các hạ bảo chứng thật ư? Các hạ đã trông rõ người đó không phải là nàng hay sao?

Trong lòng chàng tràn ngập nỗi đồng tình và nỗi đau thương, nhưng vụ này cực kỳ quan hệ, nên chàng không thể mềm yếu.

Lục Tiểu Phụng nhất định muốn hỏi cho ra sự thực.

Giang Trọng Uy không nghĩ ngợi gì đáp ngay :

- Dĩ nhiên tại hạ nhìn rõ rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Các hạ căn cứ vào điểm nào để cả quyết người đó không phải là nàng. Tại sao các hạ lại nhìn rõ được?

Giang Trọng Uy đáp :

- Dĩ nhiên tại hạ... có thể nhận ra. Công tử đừng quên tại hạ nhận ra y từ hồi còn nhỏ.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Nhưng hai vị đã xa cách nhau lâu năm không gặp nhau. Có đúng thế không?

Giang Trọng Uy sa sầm nét mặt lạnh lùng hỏi lại :

- Công tử hỏi câu đó có ý gì? Chẳng lẽ công tử cho là tại hạ giúp y nói dối?

Lục Tiểu Phụng thờ dãi. Thực ra chàng chẳng có cách gì để hỏi thêm nữa.

Giang Khinh Hà lạnh lùng nói :

- Chỉ cần tiện thiếp tự vấn tâm không có điều chi phải hổ thẹn thì bất luận y nghĩ sao cũng chẳng quan hệ gì.

Giang Trọng Uy gật đầu, Giang Khinh Hà đã đón lấy cánh tay hắn nói :

- Chúng ta đi thôi.

Lục Tiểu Phụng đành cúi đầu để hai người đi qua.

Ánh đèn mờ ảo cũng soi rõ nền nhà lát đá xanh. Giang Kinh Hà chân đi giày vải xanh, mình mặc áo tía coi không tương xứng chút nào, dù cô vốn là người đàn bà nghiên cứu cách ăn mặc.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên lên tiếng :

- Hãy chờ một chút.

Giang Kinh Hà không muốn ngó chàng, nhưng đột nhiên cô phát giác mắt chàng nhìn chăm chăm vào bàn chân cô, cô liền cười lạt hỏi :

- Công tử chưa nói hết ư?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ có điều hơi lấy làm kỳ.

Giang Kinh Hà hỏi :

- Kỳ quái ở chỗ nào?

Lục Tiểu Phụng mắt không rời chân cô thủng thẳng hỏi :

- Chân cô đi giày xanh sao còn lộ ra màu hồng?

Giang Kinh Hà biến đổi sắc mặt. Cô không tự chủ được muốn giấu hai chân đi.

Lục Tiểu Phụng hững hờ đáp :

- Đạo bào của cô ngắn quá không thể che giấu hai bàn chân. Đáng lý cô không nên đi bên ngoài giày xanh, bên trong giày đỏ.

Giang Trọng Uy dường như cũng biến sắc.

Bỗng nghe Giang Kinh Hà cười lạt nói :

- Cặp mắt của công tử thật là độc địa.

Trong lúc cười lạt, cô đã ra tay đưa hai ngón nhỏ bé móc mắt Lục Tiểu Phụng.

Cô động thủ rất mau lẹ và chuẩn đích.

Lục Tiểu Phụng thờ dài nói :

- Nhiều lắm cô chỉ có thể cắn tai tại hạ, còn móc mắt thì không được.

Chàng nói mười mấy tiếng thì Giang Kinh Hà đã đánh ra mười một chiêu.

Chiêu thức đã mau lẹ, cô ra tay càng mau lẹ hơn.

Giang Kinh Hà vốn là một trong bốn nữ nhân rất đáng sợ trên chốn giang hồ. Bốn đại mỹ nhân này cũng là bốn con hổ cái. Không biết bao nhiêu người đã bị thương dưới móng tay của các cô. Đa số nữ nhân ra tay mau lẹ, tàn độc hơn nam nhân, vì khí lực các cô không bằng đàn ông, lại không muốn cùng nam nhân chiến đấu dằng dai, một khi các cô đã ra tay là muốn cho nam nhân mất mạng liền.

Nhưng đáng tiếc Lục Tiểu Phụng không phải như bọn đàn ông khác, thân thủ chàng so với Giang Kinh Hà còn mau lẹ hơn.

Giang Kinh Hà đánh ra mười một chiêu, chàng không giơ tay lên mà vẫn tránh khỏi một cách nhẹ nhàng.

Giang Kinh Hà nghiêng răng khê cất tiếng quát :

- Hãy coi âm khí của ta đây!

Lục Tiểu Phụng lập tức lùi lại bảy tám thước.

Giang Kinh Hà không phóng âm khí, nhưng cô vọt lên không rồi xoay mình bay ra ngoài.

Giữa lúc ấy, Lục Tiểu Phụng đột nhiên ra tay chụp lấy gáy của cô nhanh như chớp.

Trong đôi giày xanh của Giang Kinh Hà quả nhiên có đôi giày đỏ bằng đoạn hồng thêu hoa.

Người cô đã mắt hút vào trong bóng tối, chớp mắt không thấy đâu nữa.

Lục Tiểu Phụng cũng không rụt theo.

Tiết Băng dĩ nhiên càng không muốn rụt theo. Thị đứng ngăn người ra.

Giang Trọng Uy đứng yên không nhúc nhích, mặt xám như tro tàn, đột nhiên lên tiếng :

- Y bỏ đi rồi ư?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Y đi rồi.

Giang Trọng Uy hai tay nắm lại thành quyền, khóe mắt không ngớt chuyển động, khiến cho hai lỗ sâu hoắm đen sì trông mà phát khiếp.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Tên đại đạo thù hoa kia cũng đi giày đỏ ư?

Giang Trọng Uy vẻ mặt cực kỳ đau khổ ngăn ngừa một chút rồi miễn cưỡng gật đầu.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Tại sao các hạ không nói ra ngay?

Giang Trọng Uy đáp :

- Sự thực tại hạ cũng chỉ có ấn tượng mơ hồ. Công tử nói tới như thức tỉnh tại hạ.

Lúc mũi kim nhọn lóe ánh hào quang đưa tới trước mắt hắn mới ngó thấy đôi giày đỏ mà là màu đỏ như máu.

Tiết Băng không nhịn được thở dài nói :

- Cặp mắt của công tử thật độc địa! Tiệp thiếp vẫn không ngó thấy phía trong đôi giày xanh của y còn có giày đỏ.

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ cũng không ngó thấy.

Tiết Băng nghe nói ngăn người.

Lục Tiểu Phụng giải thích :

- Tại hạ chỉ cảm thấy màu giày của y không tương xứng với màu áo mà đôi giày hơi lớn quá cỡ, dường như lúc lâm thời mãi mốt xô vào.

Tiết Băng hỏi :

- Vì thế nên công tử có ý thử thách y phải không?

Lục Tiểu Phụng gật đầu đáp :

- Đúng thế!

Tiết Băng bất giác thở dài nói :

- Kề cận con người như công tử thật nguy hiểm vô cùng.

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

- Tôn Trung nhất định lại không nghĩ thế. Theo nhận xét thì cô nương còn nguy hiểm hơn tại hạ nhiều.

Tiết Băng cười lạt nói :

- Tiệp thiếp nên chặt luôn hai chân hắn thì hơn.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Hắn lại đến kiếm cô hay sao?

Tiết Băng đáp :

- Khi nào hắn dám?

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Nhưng chiếc bàn tay kia của hắn sao lại đem đặt vào đĩa đựng thịt bò ở trên bàn?

Tiết Băng sững sốt hỏi :

- Bàn tay nào?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại :

- Cô nương không ngó thấy bàn tay đó sao?

Tiết Băng đáp :

- Không.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười hỏi :

- Chẳng lẽ cái bàn tay đó tự động bò lên đĩa ngó?

Chàng lại đoán không ra vụ này nữa.

Tiết Băng hỏi :

- Tiệp thiếp cũng có một điều nghĩ không thấu. Tư Không Trích Tinh đã yêu cầu tiệp thiếp đem cái này tới, tại sao chính gã cũng đến?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp :

- Hạng người này làm việc chẳng ai nghĩ ra được. Hay hơn hết là cô đừng thèm nghĩ tới là xong.

Giang Trọng Uy buồn rầu nói :

- Tại hạ lại càng nghĩ không ra. Tại sao Giang Kinh Hà lại làm chuyện này?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Các hạ bắt tất phải nghĩ ngợi làm chi.

Giang Trọng Uy hỏi :

- Tại sao vậy?

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

- Vì không phải nàng làm việc này.

Giang Trọng Uy sững sốt hỏi :

- Y không làm ư? Tên đại đạo thù hoa không phải là y sao?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Nhất quyết không phải. Tuy võ công cô này cũng cao thâm nhưng đừng hòng một chiêu mà đâm đui mắt những cao thủ như Thường Mạn Thiên, Hoa Nhất Phẩm.

Giang Trọng Uy hỏi :

- Công tử nhận ra không phải y giấu diếm võ công chứ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ nhận ra rồi.

Giang Trọng Uy thở phào một cái nói :

- Vì thế công tử mới để y đi?

Lục Tiểu Phụng không phủ nhận điều này. Chẳng đã chụp được giày của cô thì cũng chụp được cả chân cô. Bất luận là ai đã bị nắm chân đều không chạy được nữa.

Giang Trọng Uy trầm ngâm, chau mày hỏi :

- Y không liên quan đến vụ này tại sao y lại bỏ chạy?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Vì y còn điều bí mật không muốn cho ai biết.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Gáy Trời Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Món ăn thiên hạ vô song

Giang Trọng Uy hỏi :

- Bí mật chuyện gì?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Bí mật về giày đỏ.

Giang Trọng Uy từ từ gật đầu hỏi :

- Tên đại đạo thù hoa cũng thù giày đỏ. Phải chăng hắn cùng trong một tổ chức với Khinh Hà?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Cũng có thể đúng mà cũng có thể không.

Chàng biết mình nói câu này là thừa, nhưng không ai xác định được vì chưa đủ chứng cứ.

Giang Trọng Uy lộ vẻ bí ai thì thầm hỏi :

- Khinh Hà vốn là một cô gái rất thuần hậu, rất thiện lương. Nàng có thể là người vợ lý tưởng của nam nhân. Chẳng lẽ hiện giờ nàng lại biến đổi thế ư?

Lục Tiểu Phụng đột nhiên hỏi lại :

- Các hạ không gặp y đã bao lâu rồi?

Giang Trọng Uy đáp :

- Chẳng lâu lắm vì hàng năm cứ đến ngày sinh nhật tại hạ là nàng lại đến thăm.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Sinh nhật các hạ vào ngày nào?

Giang Trọng Uy đáp :

- Mười bốn tháng năm.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Vụ án kia xảy ra vào ngày nào?

Giang Trọng Uy đáp :

- Mười một tháng sáu.

Lục Tiểu Phụng không nói gì nữa.

Giang Trọng Uy dường như muốn nói mà lại nấn nại, hần chi buông tiếng thở dài, cúi đầu xuống lần mò đi ra.

Tiết Băng nhìn bóng sau lưng người cô độc mất hút vào trong bóng tối, bất giác buông tiếng thở dài :

- Tiệm thiệp chắc lúc này y đau khổ vô cùng!

Lục Tiểu Phụng gật đầu.

Tiết Băng lại nói :

- Ngày mười bốn tháng năm Giang Kinh Hà còn đến thăm y, tức là sau gần một tháng mới xảy ra vụ án trong Vương phủ.

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Cái đó có thể chỉ là chuyện trùng hợp mà thôi.

Tiết Băng hỏi :

- Bảo khổ trong Vương phủ được phòng vệ rất nghiêm ngặt, đến con ruồi cũng khó bay qua thì tên đại đạo thủ hoa lọt vào thế nào được?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại :

- Cô nương nghĩ sao?

Tiết Băng chớp mắt đáp :

- Tiệm thiệp nghĩ rằng chắc có người đến Vương phủ trước quan sát địa thế kỹ càng, và nghĩ cách vẽ mô hình chiếc chìa khóa mở bảo khổ cho hắn.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Theo lời cô thì người đó dĩ nhiên là Giang Kinh Hà.

Tiết Băng không phủ nhận, thị thở dài nói :

- Chỉ có y là kẻ cận được Giang Trọng Uy mà chìa khóa lại ở trong mình lão Giang.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Cô bảo Giang Kinh Hà lấy cắp chùm chìa khóa rồi đánh một cái đề đưa cho tên đại đạo thủ hoa hay sao?

Tiết Băng đáp :

- Theo ý nghĩ của tiệm thiệp là như vậy đó.

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Có người canh giữ suốt ngày đêm ở cửa bảo khổ thì con người to lớn có hàm râu quai nón làm sao qua mặt được các vệ sĩ để tiến vào? Chẳng lẽ hắn có thuật ẩn thân?

Tiết Băng cứng lưỡi không nói được.

Lục Tiểu Phụng lại hỏi :

- Huống chi hôm ấy lúc Giang Trọng Uy tiến vào, cửa bảo khổ vẫn còn khóa ở mặt ngoài. Nếu tên đại đạo thủ hoa mở cửa vào trong rồi thì tại sao lại ra ngoài để khóa cửa được?

Tiết Băng bẽn lẽn đỏ mặt hỏi lại :

- Ý nghĩ của tiệm thiệp không thông thì công tử bảo y tiến vào bằng cách nào?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ nghĩ rằng nhất định có biện pháp đặc biệt, cũng có thể Giang Kinh Hà không dính líu đến vụ này.

Tiết Băng lạnh lùng nói :

- Đáng tiếc công tử cũng chưa nghĩ ra được biện pháp đó là biện pháp gì?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Vì thế tại hạ nhất định đi coi thử.

Tiết Băng hỏi :

- Thử thế nào?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Thử coi mình có biện pháp nào vào được hay không?

Tiết Băng trợn mắt nhìn chàng ra chiều kinh hãi hỏi :

- Công tử say rượu rồi chăng?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Bữa nay tại hạ chưa uống một giọt rượu nào.

Tiết Băng nói :

- Nếu công tử không say rượu thì điên mất rồi, con người tinh táo như thường nhất quyết không nghĩ đến việc này.

Lục Tiểu Phụng “Ủa” lên một tiếng.

Tiết Băng hỏi :

- Công tử có biết số vệ sĩ trong Vương phủ là bao nhiêu không?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Trên sáu trăm người.

Tiết Băng nói :

- Công tử có biết trên mình mỗi tên vệ sĩ đều đeo Gia Cát thần cung uy lực cực kỳ hùng mạnh, bất luận nếu ai bị phát hiện thì tên bắn như mưa biến người đó thành con nhím.

Lục Tiểu Phụng ngắt lời :

- Tại hạ biết rồi.

Tiết Băng hỏi :

- Công tử có biết ngoài bọn vệ sĩ ra, trong Vương phủ còn bao nhiêu cao thủ?

Lục Tiểu Phụng hững hờ đáp :

- Cao thủ ở đó đông như kiến.

Tiết Băng hỏi :

- Công tử có biết Tiểu Vương gia đã được chân truyền của Bạch Vân thành chủ không?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Nghe nói Tiểu Vương gia là cao thủ đệ nhất ở Vương phủ.

Tiết Băng hỏi :

- Công tử có biết bắt luận là ai lên vào cấm địa trong Vương phủ đều nhất loạt bị hạ sát vô tội vạ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ biết rồi.

Tiết Băng hỏi :

- Thế mà công tử còn định lên vào ư?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ chưa muốn chết.

Tiết Băng lại hỏi :

- Công tử y vào cái gì để tự phụ tiến vào cấm địa mà còn sống sót trở ra?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Chẳng y vào cái gì hết.

Tiết Băng mím môi nói :

- Tại sao công tử lại mạo hiểm như vậy? Chẳng lẽ chỉ vì muốn chứng minh Giang Kinh Hà có trong sạch hay không?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Bất quá tại hạ chỉ muốn biết y có dính líu vào vụ này hay không?

Tiết Băng hỏi :

- Tại sao công tử lại quan tâm đến việc của y như vậy?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Vì tại hạ ưa thích y.

Tiết Băng hùng hổ tròn mắt nhìn chàng. Đột nhiên thị nhảy chồm lên lớn tiếng quát :

- Giỏi lắm! Công tử đi mà chết cho y.

Gió càng nhẹ trong thiền viện càng tĩnh mịch.

Lục Tiểu Phụng đi ra. Tiết Băng cũng ra theo.

Tiết Băng hỏi :

- Bây giờ chúng ta đi về phía Đông Nam không?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại :

- Chúng ta ư? Lại chúng ta là nghĩa là làm sao?

Chàng thườn mặt ra như bị người ta nhét trái quất chua vào trong miệng.

Tiết Băng dựng mặt lên hỏi :

- Dĩ nhiên là chúng ta, chẳng lẽ công tử bỏ một mình tiện thiếp ở lại?

Lục Tiểu Phụng quả có ý nghĩ như vậy, nhưng chàng cũng biết thị dai như đĩa dói, không sao dứt ra được, liền hỏi :

- Cô theo tại hạ làm chi, chả lẽ cô muốn đi chết với tại hạ?

Tiết Băng mím môi đáp :

- Tiện thiếp không muốn chết mà chỉ muốn coi công tử chết rồi hình thù ra sao?

Phần nhiều đường phố đều lát đá xanh trồng những cây hồng đỏ rực từ sáng tới chiều.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Phải đây là Ngũ Dương Thành? Tại hạ nghe nói có nhiều món ăn nổi danh.

Tiết Băng hỏi lại :

- Công tử đã ăn bao giờ chưa?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ chưa ăn mà chỉ nghe người ta nói. Cô nương có biết không?

Tiết Băng đáp :

- Tại đây có Đại Quán Xí ở Đại Tam Nguyên, Bách Hoa Kê ở Vân Viên, Đình Hồ Thượng Tổ ở Tây Viên, Bạch Thước Loa Phiến ở Nam Viên...

Tiết Băng chỉ nói ba bốn món rồi dừng lại vì thị đã thèm chảy nước miếng.

Lục Tiểu Phụng hững hờ nói :

- Những cái đó thường lắm. Còn món tuyệt hảo chắc cô nương chưa hề nghe qua.

Tiết Băng sáng mắt lên hỏi :

- Bây giờ công tử chuẩn bị đưa tiện thiếp đi chứ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Nếu cô ngoan ngoãn thì đi với tại hạ. Tại hạ bảo đảm có đủ thức ăn ngon cho cô.

Nơi đây hiển nhiên chàng đã đi qua, nên chàng ra vẻ thông thạo lắm. Chàng dẫn Tiết Băng đi vòng quanh mấy đường phố rồi rẽ vào ngõ hẻm chật hẹp.

Trong ngõ hẻm tối tăm, sau mấy ngày trời mưa, mặt đất hãy còn bùn lầy nước đọng. Hai bên đường đều có tiệm bán hàng. Cửa vào đều rất chật hẹp. Những người ra vào các tiệm này phần nhiều là những nhân vật khó coi.

Tiết Băng tự hỏi :

- Nơi đây sao lại có món ăn ngon cho được?

Tuy thị trong lòng nghĩ vậy nhưng không nói ra. Thị vào trong ngõ này tưởng như lạc lõng đến phiên bang ngoại quốc. Người ta nói gì thị nghe chẳng hiểu câu nào.

Tiết Băng chỉ sợ Lục Tiểu Phụng đem mình vào vút bỏ nơi đây.

Giữa lúc ấy một mùi thơm kỳ diệu khôn tả lọt vào mũi thị do ngọn gió đưa tới.

Từ thuở nhỏ thị chưa từng ngửi thấy mùi vị này bao giờ, bất giác lẩm bầm :

- Xem chừng Lục Tiểu Phụng không lừa gạt ta. Chỗ này quả có món ăn ngon.

Thị không nhịn được hỏi :

- Mùi vị gì mà thơm thế?

Lục Tiểu Phụng thùng thảng đáp :

- Đó là một món ăn ngon nhất thiên hạ. Khi cô ăn sẽ biết.

Trong hẻm có một tiệm rất nhỏ. Trước cửa đặt một cái bếp lò cực lớn. Trên bếp đặt một cái nồi to, trong bếp lửa cháy đùng đùng, mùi hương từ trong nồi bốc lên.

Cửa tiệm rất dơ dáy. Tường vách cùng bàn ghế đều bị khói bám đen. Cả tám chiều bài, chữ cũng ám khói thành màu xám xịt không ai đọc nổi.

Nhưng mùi thơm lại rất quyến rũ.

Lục Tiểu Phụng vừa ngồi xuống, tiểu nhị đã múc hai bát canh thịt ở trong nồi bày ra trước mặt hai người.

Trong tiệm này dường như không bán thứ gì khác nữa.

Hai bát canh thịt bốc hơi nghi ngút, chẳng những mùi vị thơm tho, màu sắc cũng dễ coi. Lục Tiểu Phụng đưa chiếc thìa canh cho Tiết Băng nói :

- Cô ăn ngay đi! Còn nóng mới ngon. Để nguội thì mùi vị khác nhiều.

Tiết Băng ăn hai miếng quả nhiên rất thơm ngon. Thị không nhận được hỏi :

- Thang này nấu bằng gì? Ngoài thịt còn có những thứ gia vị nào nữa?

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Cô cũng chịu là ngon chứ?

Tiết Băng đáp :

- Ngon lắm!

Lục Tiểu Phụng nói :

- Thức ăn đã ngon thì ăn nhiều đi mà hỏi ít chứ.

Lục Tiểu Phụng ăn hết một bát xong lại lấy thêm bát nữa. Đột nhiên chàng nhìn tiểu nhị đưa tay ra hiệu rất kỳ quái.

Tiểu nhị vốn là người mà chàng không muốn nói gì tới. Gã là kẻ quê mùa ngây ngô coi chẳng thuận mắt chút nào.

Nhưng gã vừa ngó thủ thế của Lục Tiểu Phụng, lập tức biến đổi thái độ cười hềnh hếch hỏi :

- Đại gia có điều chi sai bảo?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Ta đến đây để kiếm người.

Tiểu nhị hỏi :

- Đại gia muốn kiếm ai?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Xà Vương!

Tiểu nhị biến sắc hỏi :

- Đại gia kiếm y làm chi?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Ta là Lục Tiểu Phụng. Tiểu ca thông báo cho y hay là y biết ngay.

Tiểu nhị ngần ngừ một chút rồi gật đầu nói :

- Các vị “Lập trận” chẳng?

Tiết Băng giắt mình nhìn hai người. Thị chờ tiểu nhị đi ra cửa sau rồi không nhận được nữa hỏi :

- Các vị nói chuyện gì với nhau đó?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ bảo gã đi kiếm một người.

Tiết Băng hỏi :

- Đến đây để kiếm người ư? Kiếm ai vậy?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Xà Vương!

Tiết Băng hỏi :

- Xà Vương ư? Xà Vương là ai?

Lục Tiểu Phụng không trả lời mà hỏi lại :

- Vừa rồi cô đi qua đường này có thấy gì không?

Tiết Băng đáp :

- Đó là một đường hẻm chật hẹp dơ dáy.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Đây là một đường phố, có thể nói là một đường phố nổi danh nhất như các thành thị ở Tây Âu.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Cô biết trên đường phố này có gì không?

Tiết Băng đáp :

- Đường hẻm ngồn ngộn đủ thứ với những cửa tiệm dơ dáy, dột nát cùng những người kỳ hình quái dạng như ở nơi man rợ.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Cô có biết những người đó là nhân vật như thế nào không?

Tiết Băng đáp :

- Tiệp thiệp ngó đến họ đã cảm thấy ngại ngùng rồi.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Cô nên ngó họ đi!

Tiết Băng hỏi :

- Tại sao vậy?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Vì trong đám người này ít ra có đến mười tên tù phạm tội đào tẩu bị quan gia truy tầm rất gắt, hai mươi tên trộm cắp vặt chân tay mau lẹ, ba mươi tên chuyên môn đánh giết người cướp đồ vật. Nếu đắc tội với họ thì bất luận làm việc gì trong thành này cũng không làm nổi.

Tiết Băng nói :

- Tiệp thiệp hiểu rồi! Té ra đây là đường hẻm đầy trộm.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Cướp ở phe Hắc đạo. Xà Vương là ông vua trong đường hẻm này. Y là anh cả của bọn họ. Y chỉ nói một câu là lập tức bọn chúng liều mạng cho y.

Tiết Băng hỏi :

- Công tử kiếm bọn họ để đi chiến đấu thay mình chăng?

Lục Tiểu Phụng cười nói :

- Nếu muốn đánh đám thì tại hạ đã có những tay bang thủ của cô rồi, hà tất phải đi tìm ai nữa?

Tiết Băng hỏi :

- Vậy công tử kiếm Xà Vương làm chi?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ muốn y thay mình...

Chàng chưa dứt lời thì tiểu nhị đã lật đật chạy về. Thái độ của gã này đối với Lục Tiểu Phụng biến thành vừa thân vừa cung kính. Gã nói :

- Té ra đại gia là một lão hữu của y. Vừa nói tới đại gia là y rất lấy làm hân hoan.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Y vẫn nhớ đến ta ư?

Tiểu nhị đáp :

- Y mong nhớ đại gia lắm, y còn bảo đại gia là tay võ công lợi hại nhất thiên hạ. Y mời đại gia đến chỗ y ngay.

Bên ngoài cửa sau là một ngõ hẻm nhỏ chật hẹp hơn. Những khe rãnh phát ra mùi hôi thối, chỗ nào cũng ruồi nhặng đen ngòm.

Cuối hẻm là một khuôn cổng nhỏ.

Lục Tiểu Phụng mở cửa tiến ra, đây là một tòa viện lớn. Mười mấy đại hán mình trần trùng trục đang ngồi đánh bạc trong viện. Người nào người nấy mồ hôi nhễ nhại, trong góc viện đặt mấy cái lồng trúc. Lồng thì đựng rắn độc, lồng thì đựng dã miêu, dã cẩu.

Một người thò tay vào lồng bắt con chó vàng ra nhúng vào lu nước bên cạnh, con chó bị chìm chết trong lu nước.

Tiết Băng thấy cơ hồ không nhận được phải buồn nôn.

Lục Tiểu Phụng bất động thanh sắc lạnh lùng nói :

- Tay này chuyên môn giết chó, không để phí một giọt máu thì thịt chó mới bỏ.

Tiết Băng không dám mở miệng, thị sợ bao nhiêu canh thịt vừa ăn vào phải mửa ra hết.

Hai đại hán đứng bên tay chấp đề sau lưng coi người đánh bạc. Đột nhiên chúng chạy tới nhìn Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Các hạ đến đây để kiếm Xà Vương ư?

Lục Tiểu Phụng gật đầu.

Hai đại hán đưa mắt nhìn nhau hình như muốn chụp lấy Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng không nhúc nhích. Hai đại hán tay vừa chụp lấy chàng liền bị bật ngược trở lại.

Tiểu nhị cười rộ nói :

- Tiểu nhân đã bảo công phu của Lục đại gia cực kỳ lợi hại mà chúng không tin, bây giờ chúng mới biết thân.

Những đại hán trong viện đều quay lại kinh hãi nhìn Lục Tiểu Phụng tới tấp tránh né để nhường bước.

Tiểu nhị dẫn mọi người đến một tiệm tạp hóa nhỏ, đi lên cầu thang xuyên qua tấm rèm bằng những hạt đậu đen và đậu tương tưng tưng, gã nói :

- Xà Vương ở trong đó. Mời đại gia tiến vào.

Một nhân vật nổi tiếng ở Hắc đạo chỉ huy được bọn hảo hán vùng này sao lại ở chỗ tồi tàn như thế này?

Tiết Băng tự hỏi thế và thị rất lấy làm kỳ. Nhưng bước vào nhà rồi thì thị không còn lạ nữa. Trong phòng và bên ngoài là hai thế giới khác biệt.

Tiết Băng là một vị tiểu thư con nhà cao quý nhưng chưa được ở căn nhà này, mà cũng chưa từng thấy cách bố trí mỹ lệ xa hoa đến thế bao giờ. Mọi vật trong nhà đều có giá trị khác thường. Chung uống trà bằng ngọc thạch khắc thành. Những khay đựng trái cây kẹo mứt đều bằng thủy tinh hay pha lê. Trên tường treo những thư họa. Trong đó có hai bức của Ngô Đạo Tử, một bức là con ngựa của Hân Can. Lại còn một bức chân tích của Đại Vương.

Một người đang ngồi tựa vào tấm đệm êm mím cười nhìn Lục Tiểu Phụng vẫy tay.

Hai tay hán dường như không còn một chút thịt. Tiết Băng chưa từng thấy người nào gầy đến thế.

Chẳng những tay hán không còn thịt mà cả bộ mặt lột lột cũng là cái bao da bọc xương.

Hiện nay trời đang nóng bức, trên giường đệm còn trải một tấm da cạp, người hán mặc áo mềm.

Tiết Băng chẳng khi nào ngờ tới anh cả của bọn hảo hán chỗ quê mùa lại là con người như vậy.

Lục Tiểu Phụng rào bước tiến lại nắm chặt tay hắn.

Xà Vương mỉm cười nói :

- Không ngờ ông bạn còn nhớ đến con người phé nhân này mà tới thăm.

Tiết Băng thờ phào một cái vì hắn nói thì nghe liền hiểu rõ.

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tiểu đệ muốn ghé thăm nhân huynh đã lâu nhưng lần này... không phải chỉ đến thăm mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Gáy Trời Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Lục lang mạo hiểm thám Vương phủ

Xà Vương cười nói :

- Bất luận huynh đài đến có việc gì thì cũng đến rồi. Ta rất lấy làm cao hứng.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tiểu đệ có việc đến cầu huynh đài.

Xà Vương đáp :

- Lão hữu đã tới đây có việc dĩ nhiên phải tìm đến ta, lão đã nghĩ tới kiếm ta thì tỏ ra ta đáng là bạn rồi như thế là đủ lắm.

Hắn lại nhìn Tiết Băng cười nói :

- Huống chi lão hữu đưa một cô nương xinh đẹp cùng đi. Lâu lắm ta chưa từng thấy con người nào xinh đẹp như cô.

Tiết Băng đỏ mặt lên cười nói :

- Tien nữ họ Tiết tên gọi Băng.

Đột nhiên thị phát giác thân hình Xà Vương tuy suy nhược nhưng tính tình hào sảng mà đầy nghĩa khí.

Xà Vương hỏi :

- Cô là Tiết Băng ư? Phải chăng là cháu của Thần Châm Tiết phu nhân?

Tiết Băng lại đỏ mặt lên lẩm nhẩm gật đầu.

Xà Vương lại cười nói :

- Không ngờ bữa nay ta được gặp mỹ nhân nổi danh nhất trong võ lâm.

Lão nắm chặt tay Lục Tiểu Phụng cười nói :

- Chẳng những nhân quang của lão hữu không làm mà vận khí cũng hên lắm. Nếu ta là lão hữu thì nhất định uống cạn một chung trước.

Lúc này Lục Tiểu Phụng chịu nghe lời ngay, liền nâng chung rượu uống cạn sạch.

Rượu đã ngà ngà, Xà Vương hỏi :

- Lão hữu muốn gì nếu ta có là lấy cho liền. Bằng ta không có cũng đi kiếm giúp.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tiểu đệ cần một tấm bản đồ.

Xà Vương hỏi :

- Bản đồ gì?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Địa đồ trong Vương phủ, trong đó có chứa đủ những trạm ngầm cùng các nơi phòng thủ, có cả thời gian thay đổi nhân vật canh giữ càng hay.

Vụ này quả là chuyện khó khăn, nhưng Xà Vương không có vẻ ngần ngại, cũng chẳng buồn hỏi lấy tấm bản đồ đó làm gì, hần đáp bằng một tiếng dứt khoát :

- Được rồi!

Lục Tiểu Phụng cũng chẳng ngờ lời tạ ơn. Mọi giao tình giữa hai người đã đến trình độ không còn khách sáo.

Xà Vương nhìn Lục Tiểu Phụng bằng cặp mắt đầy vẻ thỏa mãn. Lão đã hiểu ý chàng, chỉ hỏi một câu :

- Đêm nay các vị định ngủ trọ ở đâu?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Ở Như Ý khách sạn.

Xà Vương nói :

- Ngày mai trước khi mặt trời lặn ta sẽ cho người đưa họa đồ tới.

* * * * *

Ngon gió trên bờ sông lúc nào cũng dịu mát.

Đêm mát như nước, trên trời trăng sao vắng vặc, dưới sông trong các thuyền chài lại có đèn lửa rải rác như sao sa.

Lục Tiểu Phụng và Tiết Băng rượu đã ngà ngà, men theo bờ sông từ từ tiến về phía trước.

Đây là một thành thị rất xinh đẹp. Hai người ưa thích thành thị này mà cũng ưa thích cả những người trong thành thị.

Tiết Băng đột nhiên sẽ buông tiếng thở dài nói :

- Bây giờ tiện thiếp đã hiểu rõ được một điều.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Điều gì?

Tiết Băng đáp :

- Công tử có rất nhiều bạn tốt.

Lục Tiểu Phụng thừa nhận nói :

- Nhất là bất cứ ai kết bạn được với hạng người như Xà Vương đều hên vận.

Tiết Băng dừng lại đảo mắt nhìn những chấm đèn lửa trong các thuyền chài cùng những đợt sóng dưới ánh trăng, trong lòng rất khoan khoái. Thị nói :

- Tiện thiếp rất ưa thích chốn này. Không chừng ngày sau sẽ tới đây trú ngụ.

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Người ở đây tử tế, khí trời mát mẻ, lại có nhiều món ăn ngon.

Tiết Băng mỉm cười nói :

- Nhất là công tử đưa tiện thiếp đến ăn tô canh kia, tưởng suốt đời không quên được.

Lục Tiểu Phụng cười nói :

- Giả tỷ cô nương biết họ nấu canh đó bằng thịt gì thì nhất định muốn quên cũng không quên được.

Tiết Băng hỏi :

- Họ nấu canh đó bằng thịt gì?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Thịt rắn và thịt mèo.

Tiết Băng nghe nói lại buồn nôn. Thị đã mửa ra năm lần. Lúc vào khách sạn lại kiểm chiếc thau rửa mặt ẩn vào góc nhà mửa thốc mửa tháo, chẳng còn chút gì trong bụng.

Lục Tiểu Phụng đứng bên coi, miệng tủm tỉm cười.

Tiết Băng mửa xong quay đầu lại nhìn chàng hần học nghiêng răng nói :

- Công tử thật xấu quá, coi người ta thụ tội lại lấy làm khoan khoái.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười đáp :

- Tại hạ không thích người ta thụ tội mà chỉ thích cô nương thụ tội thôi.

Tiết Băng nhảy bổ lên hỏi :

- Tiện thiếp đắc tội với công tử ở chỗ nào mà công tử lại muốn làm hại tiện thiếp như vậy?

Lục Tiểu Phụng thờ dãi lắc đầu đáp :

- Thật chẳng ai vô lương tâm như cô. Tại hạ mất công đưa cô đến thưởng thức món canh ngon như vậy mà cô lại bảo tại hạ làm hại cô.

Tiết Băng nói :

- Theo lời công tử thì tiện thiếp còn phải cảm ơn công tử nữa chẳng?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Đúng là thế đó.

Tiết Băng nói :

- Phải rồi! Tiện thiếp cảm ơn công tử lắm, cảm ơn đến nỗi hận mình chẳng thể cắn công tử một miếng cho chết tươi.

Thị nói rồi nhảy chồm lại giữ mình Lục Tiểu Phụng há miệng ngoạm tai chàng.

May mà thị cắn không nặng lắm..

Ngọn gió đêm hiu hiu thổi, cảnh tượng đêm lại càng tĩnh mịch.

Cặp thanh niên đa tình tới một thành thị lạ mà xinh đẹp...

Đã là đàn ông tưởng chẳng ai không muốn làm Lục Tiểu Phụng. Băng là gái chắc đều hy vọng mình là Tiết Băng.

Nay hoàng hôn đã lại hôn hoàng. Hai người dắt tay đi chơi, lúc trở về, liền ngó thấy một phong thơ khá lớn để trên bàn.

Ngoài bao chỉ đề bốn chữ: “May không nhục mạng”.

Đường phố lát đá xanh, ánh trăng soi chiếu vào bóng như mặt gương.

Tiết Băng nắm chặt tay Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Công tử nhất định đi ư?

Lục Tiểu Phụng gật đầu.

Tiết Băng hỏi tiếp :

- Công tử nhất định không cho tiện thiếp đi theo ư?

Lục Tiểu Phụng lại gật đầu.

Tiết Băng ngoảnh đầu đi, vì mắt thị long lanh ngấn lệ mà thị không muốn để Lục Tiểu Phụng ngó thấy.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Nếu hai người chúng ta đi với nhau thì hy vọng sống sót để trở về giảm đi phân nửa.

Tiết Băng ngập ngừng :

- Nhưng... một mình tiện thiếp ở ngoài chờ thì làm sao chịu nổi?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Cô đi tìm người bạn nào trò chuyện cho khuây khỏa hoặc uống rượu cho đỡ buồn.

Tiết Băng hỏi :

- Công tử bảo tiện thiếp đi kiếm ai đây?

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

- Chỉ cần người có lưỡi biết nói năng, có miệng biết uống rượu thì tìm đâu mà chẳng được?

Tiết Băng quay phắt lại hằm hằm nhìn chàng rồi vùng chân đá vào đùi chàng lớn tiếng :

- Được lắm! Tiện thiếp đi kiếm gã đàn ông khác, công tử đi mà chịu chết.

Gió vẫn nhẹ nhàng thổi, đêm vẫn tịch mịch trôi, nhưng Lục Tiểu Phụng biết rằng trong đêm tĩnh mịch này chỗ nào cũng có thể gặp cam bẫy mai phục. Ngon gió nhẹ nhàng này lúc nào cũng có thể phát ra tên nỏ giết người.

Lục Tiểu Phụng tính thầm :

- Trong Vương phủ trên thực tế có ngoài sáu trăm hai chục tên chia làm ba ban để canh gác ban đêm. Mỗi ban gồm hai trăm người chia thành sáu đội. Sáu đội vệ sĩ có đội đi tuần tiểu bốn mặt, có đội canh gác ở ngoài tầm thất của Vương gia, lại có đội mai phục trong dinh viện. Một đội vệ sĩ canh gác ngoài bảo khố cộng được năm mươi tư tên. Cứ chín tên hợp thành một tốp. Bắt đầu từ giờ Tuất trở đi chúng tuần tiểu đi tới đi lui tới bốn mặt bảo khố. Trong suốt đêm nhiều lắm chỉ có một thời gian uống cạn tuần trà là sơ hở.

Những điểm này Xà Vương đều đã dò hỏi được rất tỉ mỉ vì trong Vương phủ lão cũng có bà con làm việc.

Muốn trà trộn vào Vương phủ thì chỉ có nẻo đường từ mé Tây Bắc do một tòa tiểu viện tiến vào.

Nơi đây là chỗ ngủ đêm của bọn vệ sĩ và cũng là chỗ tương đối canh gác không nghiêm ngặt lắm.

Những vệ sĩ đi canh gác trở về phần nhiều đã mệt nhoài, nằm lăn xuống giường liền ngủ say.

Lục Tiểu Phụng vượt tường vào trong, lòng chàng cảm thấy chán nản.

Về điểm này chàng không muốn nói với Tiết Băng mà lại bắt buộc phải nói vì chàng không muốn thị phải đi theo mình.

Hành động này của chàng tuy chỉ là để chứng minh xem có một người nào chỉ trông vào bản lĩnh của mình để tiến tới bảo khố được chăng? Tuy chàng chỉ muốn tìm cho ra tên đại đạo thù hoa kia đã dùng biện pháp gì để tiến vào bảo khố, rồi do đó chàng kiếm ra manh mối để theo dõi vụ này.

Nhưng bây giờ chàng biết tiến vào Vương phủ chẳng khác gì vào chốn hang hùm, chỉ bị một người phát giác là uống mạng dưới làn mưa tên hay làn đao. Bọn vệ sĩ trong Vương phủ nhất định không chịu nghe lời giải thích. Vì thế mà chàng quyết chẳng thể để Tiết Băng mạo hiểm.

Tại sao Lục Tiểu Phụng lại tự dẫn thân mình vào nơi nguy hiểm này? Cái đó chính chàng cũng không tự hiểu. Có chăng chàng chỉ giải thích vì bản tính mình thích mạo hiểm, hay hơn nữa là mình hiếu kỳ lại thêm phần hiếu thắng.

Lục Tiểu Phụng đã hạ quyết tâm tìm cho ra tên đại đạo thù hoa kia.

Trong viện này có mấy phòng tắm thường. Thỉnh thoảng những tiếng ngáy pho pho lọt vào.

Phía sau là một căn nhà bếp lớn vẫn còn đèn lửa sáng trưng. Hiện nhiên bọn vệ sĩ chuẩn bị điểm tâm trước khi đi nhận phiên canh.

Hiện giờ chính là lúc ban vệ sĩ thứ nhất về nghỉ để ban thứ hai đi tiếp tục việc canh phòng. Còn bọn vệ sĩ ban thứ ba đang ngủ say.

Lục Tiểu Phụng không phải thần thám vì chàng không chuyên nghề ăn cắp, nhưng lúc này chàng cũng phải lấy trộm một bộ áo của tên vệ sĩ thanh niên thân hình vừa phải để mình dùng. Đối với chàng việc này chẳng khó khăn gì.

Lục Tiểu Phụng lấy cắp được bộ y phục của vệ sĩ mặc ra ngoài.

Bọn vệ sĩ là những người trẻ tuổi, cao lớn khoẻ mạnh, thân hình tên nào cũng xuýt soát chàng. Chàng chỉ cần nghĩ đến động tác cẩn thận cho khỏi lộ liễu.

Lúc vệ sĩ hoán ban chẳng khỏi có chuyện nhón nháo đôi chút, đã nhón nháo là không thể tránh được sơ hở. Đây là cơ hội tốt nhất cho chàng hành động.

Lục Tiểu Phụng tìm đường lối trên đồ hình để đi tắt tới bảo khố.

Dọc đường có toán vệ sĩ gặp chàng vừa hoán ban đi tới nhưng chàng vẫn không tránh né mà bọn kia cũng chẳng chú ý đặc biệt đến chàng.

Mỗi lúc đổi phiên canh thường có người đi chậm một chút cái đó chẳng có chi đặc biệt.

Sáu trăm tên vệ sĩ trong Vương phủ thường có rất nhiều tân binh, nên dù chàng lẹ mắt cũng không có ai để ý.

Diện tích tòa bảo khố rất lớn. Mé tả là rừng hoa đào, nhưng hiện nay hoa đã tàn tạ.

Lục Tiểu Phụng gần đến nơi liền ẩn vào trong rừng cây, chờ cho bọn vệ sĩ tuần tiểu đi qua, mới nhẹ nhàng lướt tới một mình đi sau cùng. Cử động của chàng không phát ra một tiếng động.

Bọn vệ sĩ từ phía trước mặt đi tới cũng không để ý là đội vệ sĩ này phía sau còn một tên.

Tên vệ sĩ thùng thảng theo sau đồng đội tuần tiểu quanh bảo khố một lượt. Tên đó chính là Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng trong lòng phát run vì chàng ngó thấy bốn vách đá của bảo khố là những tảng đá lớn xếp lên, lại không có cửa sổ chi hết. Đúng là con ruồi cũng bay không lọt.

Lục Tiểu Phụng chờ cho bọn vệ sĩ trước mặt chuyển qua khúc quanh đột nhiên nhảy vọt lên nóc nhà.

Trên nóc nhà có cửa thông hơi. Nóc nhà lợp bằng ngói, lật lên rất dễ.

Chàng biết những nhân vật giang hồ nhiều người lúc gây án mạng thường thích theo đường lối này.

Chàng thi triển Bích Hồ Công bò trên nóc nhà như con thằn lằn khắp một lượt mà không tìm ra được đường vào.

Chàng lật mấy tấm ngói lên, nhưng phía dưới còn ba tầng lưới sắt dù có bảo đao lợi kiếm, chưa chắc đã chặt đứt.

Bảo khố thật chẳng khác gì một chiếc hộp sắt khổng lồ, đừng nói ruồi nặng mà ngọn gió cũng không lọt qua được.

Chàng tự hỏi :

- Thế này thì tên đại đạo râu hoa kia làm thế nào mà vào được?

Chàng nhẹ buông tiếng thở dài vì không tìm ra được đáp án.

Bên cạnh bảo khố có một gian phòng thường, tương đối thấp hơn mà bên trong tối đen chẳng thấy đèn đuốc chi hết.

Chàng lướt tới như một con én.

Lúc này chàng đã hoàn toàn tuyệt vọng chỉ muốn kiếm đường thoát ra khỏi Vương phủ cho thật lẹ.

Giữa lúc chàng tung mình vọt tới, đột nhiên chàng ngó thấy một người đứng trên nóc căn phòng tầm thường ở phía đối diện.

Nguyên đây là một lão già mặt trắng lún phún râu, mình mặc áo trường bào màu tuyết bạch, cặp mắt lão trong bóng tối lấp loáng như hai điểm hàn tinh.

Lục Tiểu Phụng tưởng chừng trái tim chìm xuống. Người chàng cũng dùng phép Thiên Cân Trụ để hạ xuống đất.

Giữa lúc người chàng lơ lửng trên không bỗng ngó thấy kiếm quang lấp loáng từ trên nóc nhà phía đối diện phóng tới.

Lục Tiểu Phụng chưa từng thấy ánh kiếm huy hoàng và mau lẹ như lần này.

Chỉ trong chớp mắt cả người chàng đều bị kiếm khí vây chặt.

Một lần kiếm khí làm cho người ta lạnh đến xương tủy.

Lân kiếm này so với kiếm khí của Tây Môn Xuy Tuyết còn đáng sợ hơn.

Trên đời tưởng chừng chẳng có gì chống nổi chiêu kiếm này.

Lục Tiểu Phụng không chống lại vì chàng không chống nổi. Chàng chỉ đầu ngón chân xuống đất, người chàng đã lùi lại phía sau.

Luồng kiếm quang như cầu vồng, vọt đi tựa điểm chớp rẹt tới.

Lục Tiểu Phụng lùi lại rất mau nhưng cũng chưa mau bằng thế kiếm đâm tới.

Và lại bây giờ chàng cũng hết đất lùi rồi.

Lục Tiểu Phụng dán lưng vào vách đá bảo khối.

Luồng kiếm quang nhằm đâm vào óc chàng. Dù hai bên còn đất né tránh cũng bằng vô dụng.

Thân pháp chàng biến hóa mà cũng không thể biến hóa lạ bằng thế kiếm.

Ai coi tình trạng trước mắt cũng cho là chàng nhất định phải chết phen này.

Nhưng giữa lúc ấy ngực chàng tự nhiên lõm xuống tựa như dính chặt vào xương sống.

Chiêu kiếm của lão tính đúng cả lực lượng lẫn bộ vị nhưng không ngờ con người chàng biến thành mòng dính. Thật là cách biến hóa không thể tưởng tượng được.

Khi luồng kiếm quang lướt tới trước mặt thì luồng lực đạo vừa hết. Vì thế mà lúc này lão chắc mẫm Lục Tiểu Phụng bị xuyên thủng ngực nên không gia tăng khí lực nữa.

Những tay cao thủ võ lâm chân chính mỗi lần ra tay đều tính toán vừa vặn, tuyệt không bao giờ chịu hao phí một phần khí lực. Huống chi người này lại là cao thủ nhất trong bọn cao thủ.

Lão chẳng bao giờ ngờ tới nhất kiếm của mình lại đâm vào quăng không.

Lục Tiểu Phụng không còn đất lùi, lão chẳng cần phóng kiếm thêm về phía trước, nhất định Lục Tiểu Phụng cũng chết không kịp ngáp.

Nhưng giữa lúc cái chết khe chừng sợi tóc, Lục Tiểu Phụng cũng ra tay.

Đột nhiên chàng đưa hai ngón tay cặp trúng lưỡi kiếm.

Không ai có thể hình dung được tốc độ và chỉ pháp xảo diệu của hai ngón tay chàng. Người nào không chính mắt trông thấy nhất định không tin được.

Lão áo trắng đã hạ mình xuống. Lão không phát huy lực lượng để sử kiếm nữa mà chỉ dùng cặp mắt lạnh như hàn tinh nhìn thẳng vào mặt đối phương.

Lục Tiểu Phụng cũng nhìn lão hỏi :

- Phải chăng các hạ là Bạch Vân thành chủ?

Bạch y nhân lạnh lùng hỏi lại :

- Các hạ nhận ra ta ư?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp :

- Phi Bạch Vân thành chủ thì còn ai sử dụng được chiêu kiếm này?

Bạch y nhân gật đầu đột nhiên hỏi lại :

- Công tử là Lục Tiểu Phụng phải không?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Các hạ cũng nhận ra tại hạ rồi?

Bạch Vân thành chủ nói :

- Ngoài Lục Tiểu Phụng, còn ai tiếp được chiêu kiếm đó của lão phu?

Lục Tiểu Phụng mỉm cười.

Bất luận là ai nghe Bạch Vân thành chủ Diệp Cô Thành nói câu này cũng khoan khoái phi thường.

Người ta nói bình sinh lão chưa từng khen tặng một ai mà câu này lại đúng là một lời ca ngợi.

Diệp Cô Thành lại nói :

- Bốn năm trước công tử đã dùng thủ pháp này để đón tiếp thanh kiếm của Mộc đạo nhân. Đến nay y vẫn công nhận thủ pháp của công tử là một tuyệt kỹ thiên hạ vô song.

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Y là bạn của tại hạ. Thành chủ còn lạ gì đa số những ông bạn thường thích khoa trương các người thân thiết với mình.

Diệp Cô Thành nói :

- Bốn tháng trước y cũng coi lão phu sử chiêu Thiên Ngoại Phi Tiên vừa rồi và cũng công nhận là một thứ kiếm pháp thiên hạ vô song.

Lục Tiểu Phụng thờ dãi đáp :

- Cái đó thì nhất định rồi.

Diệp Cô Thành nói :

- Nhưng y cũng công nhận chỉ có công tử là đón tiếp được chiêu này.

Lục Tiểu Phụng “Ừ” lên một tiếng.

Diệp Cô Thành nói tiếp :

- Lão phu không tin nên mới nhất định thử coi.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Có phải các hạ đã biết tại hạ tới đây?

Diệp Cô Thành gật đầu.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Các hạ ở đây chờ tại hạ hay sao?

Diệp Cô Thành lại gật đầu.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Giả tỷ tại hạ không tiếp được chiêu đó thì làm thế nào?

Diệp Cô Thành lạnh lùng đáp :

- Nếu vậy thì không phải là Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười nói :

- Rất có thể Lục Tiểu Phụng không đón nổi chiêu kiếm đó thì hiện giờ Lục Tiểu Phụng không phải là Lục Tiểu Phụng ngày trước.

Lục Tiểu Phụng nói tiếp :

- Nếu tại hạ không tiếp nổi chiêu kiếm đó thì đã thành người chết.

Diệp Cô Thành lạnh lùng đáp :

- Đúng rồi! Người chết là người chết. Người chết không có tên họ.

Đột nhiên lão xoay tay tra kiếm vào vỏ.

Người còn đoạt nổi thanh kiếm trong tay Lục Tiểu Phụng cũng chỉ có một mình lão.

Lục Tiểu Phụng lại cười nói :

- Xem chừng các hạ thực tình không muốn giết tại hạ.

Diệp Cô Thành “Ừ” một tiếng ra chiều kinh ngạc.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Nếu các hạ muốn giết tại hạ thì bây giờ cũng còn cơ hội.

Diệp Cô Thành ngưng thần nhìn chàng thùng thảng đáp :

- Kiếm được một đối thủ như công tử trên đời thật không có mấy. Để chết người nào là mất người này.

Cặp mắt lấp lánh ánh hào quang của lão dường như lộ vẻ tịch mịch.

Diệp Cô Thành chập rây nói tiếp :

- Lão phu là con người kiêu ngạo nên trước nay không có bạn mà vẫn không dễ tâm. Nhưng con người sống ở đời lại không có cả một tay đối thủ thì thật là hiu quạnh.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Gáy Trời Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Cáo già mà lại biết thêu hoa

Lục Tiểu Phụng ngưng thần nhìn lão mỉm cười nói :

- Khi nào các hạ muốn kiếm bằng hữu cũng được.

Diệp Cô Thành chỉ “Ồ” một tiếng.

Lục Tiểu Phụng lại nói :

- Ít ra hiện các hạ cũng có thể tìm được người.

Diệp Cô Thành khoé miệng lộ ra nụ cười đáp :

- Xem chừng bọn họ nói không sai. Công tử quả là người thích kết bạn.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Bọn họ mà các hạ nói là ai?

Diệp Cô Thành không trả lời mà cũng bắt tất trả lời vì Lục Tiểu Phụng lúc này đã ngó thấy Kim Cửu Linh và Hoa Mãn Lâu.

Lục Tiểu Phụng bỗng phát giác Diệp Cô Thành có nhiều điểm giống như Tây Môn Xuy Tuyết. Cả hai nhân vật này đều cô độc và kiêu ngạo phi thường.

Bọn họ coi mạng người chẳng có gì quan trọng. Bất luận là tính mạng người khác hay tính mạng họ cũng vậy mà thôi.

Cả hai người đã ra tay là chẳng nề nang gì vì kiếm pháp của họ nguyên là thứ kiếm pháp giết người.

Họ lại thích mặc áo trắng như tuyết.

Người họ đều lạnh lẽo như băng tuyết trên đỉnh núi xa xôi.

Phải chăng chỉ có hạng người này mới luyện được môn kiếm pháp tuyệt thế?

Lục Tiểu Phụng nâng chung rượu lên chàng lại phát giác ra một điều khác lạ.

Diệp Cô Thành không để một giọt rượu nào dính vào người. Thậm chí lão không uống cả nước trà. Đồ uống duy nhất của lão là bạch thủy tinh khiết.

Lục Tiểu Phụng vừa nâng chung lên, rượu đã trôi vào cổ họng.

Diệp Cô Thành nhìn chàng dường như lộ vẻ kinh ngạc hỏi :

- Công tử uống rượu nhiều lắm phải không?

Lục Tiểu Phụng gật đầu đáp :

- Mà còn uống mau nữa.

Diệp Cô Thành nói :

- Vì thế lão phu mới lấy làm kỳ.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Các hạ cho uống rượu là một chuyện kỳ quái ư?

Diệp Cô Thành nói :

- Rượu đã hại người lại làm loạn tính thể mà thể lực và trí tuệ công tử vẫn cao tuyệt.

Lục Tiểu Phụng cười nói :

- Thực ra không phải lúc nào tại hạ cũng uống rượu thế này. Chỉ những lúc thương tâm tại hạ mới uống dữ.

Diệp Cô Thành hỏi :

- Hiện giờ công tử thương tâm lắm ư?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Lúc người ta bị bạn hữu bán đứng thì không thương tâm sao được!

Hoa Mãn Lâu bật cười. Dĩ nhiên gã đã hiểu rõ chỗ ngụ ý ở câu nói của Lục Tiểu Phụng.

Kim Cửu Linh vừa cười vừa hỏi :

- Công tử tưởng bọn ta đem bán đứng công tử chăng?

Lục Tiểu Phụng dựng mặt lên đáp :

- Các vị đã biết tại hạ tới đây lại biết cả thanh lợi kiếm thiên hạ vô song đang ở đây chờ tại hạ, thế mà các vị như hai tên Tào Tháo ẩn mình một bên để coi náo nhiệt.

Kim Cửu Linh nói :

- Bọn ta quả biết công tử tới đây, vì công tử nhất định đến thử thách để xem đúng có người đã tiến vào bảo khổ không?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Vì thế mà các vị ngồi đây chờ coi tại hạ có tiến vào được chăng?

Kim Cửu Linh thừa nhận đáp :

- Nhưng bọn ta chờ mãi đến lúc công tử lên nóc nhà mới phát giác.

Lục Tiểu Phụng hỏi móc :

- Thế rồi các vị chờ coi tại hạ có bị Diệp thành chủ phóng kiếm đâm chết không chứ gì?

Kim Cửu Linh đáp :

- Nhưng công tử cũng biết lão thực tình không có ý hạ công tử.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Nhưng chiêu kiếm đó chẳng phải là chuyện giả.

Kim Cửu Linh cười nói :

- Cả Lục Tiểu Phụng cũng không phải là Lục Tiểu Phụng giả.

Hắn nói thật khéo, bất luận ai gặp hạng người như hắn cũng không thể tức mình được.

Kim Cửu Linh lại nói :

- Lúc công tử chưa tới, bọn ta đã đưa ra một kết luận.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Kết luận thế nào?

Kim Cửu Linh đáp :

- Lục Tiểu Phụng mà không vào được thì trên đời này tuyệt không kẻ nào vào được nữa.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Chẳng lẽ tên đại đạo thêu hoa không phải là người?

Kim Cửu Linh cứng họng không trả lời được nữa.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tại hạ không có cách nào vào nổi, dù trong mình có chìa khóa bảo khố cũng chẳng đến mở cửa được. Thậm chí mở cửa vào trong rồi tại hạ cũng không biết cách nào khóa cửa bên ngoài vào được.

Kim Cửu Linh nói :

- Hôm ấy lúc Giang Trọng Uy tiến vào, cửa bảo khố cũng khóa ở ngoài rồi.

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ biết thế.

Kim Cửu Linh nói :

- Theo lý thuyết mà nói thì bảo khố nhất định còn nẻo đường thông ra ngoài. Tên đại đạo thêu hoa kia đã theo nẻo đường đó để tiến vào.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Đáng tiếc là sự thật bảo khố không còn con đường nào khác. Tên đại đạo thêu hoa kia chỉ có lối này để đi vào.

Hoa Mãn Lâu đột nhiên lên tiếng :

- Nhất định là có, đáng tiếc là bọn mình không tìm ra được.

Diệp Cô Thành ngồi bên nghe mấy người nói tỏ vẻ lạnh lùng, chẳng quan tâm gì đến vụ này.

Lão chỉ quan tâm đến một việc, đột nhiên cất tiếng hỏi :

- Tây Môn Xuy Tuyết là bạn của công tử phải không?

Lục Tiểu Phụng gật đầu, bỗng chàng hỏi lại :

- Hiện giờ còn một người ở ngoài đang chờ tin tức của tại hạ. Các vị thử đoán xem người đó là ai.

Chàng sợ Diệp Cô Thành lại hỏi tới Tây Môn Xuy Tuyết, nên nghe lão hỏi chàng liền lái sang chuyện khác.

Nhưng Diệp Cô Thành vẫn không thay đổi vấn đề, lão lại hỏi :

- Công tử đã giao thù với y chưa?

Lục Tiểu Phụng đáp cộc lốc :

- Chưa!

Diệp Cô Thành hỏi :

- Kiếm pháp của hân thế nào?

Lục Tiểu Phụng gượng cười đáp :

- Lợi hại lắm!

Diệp Cô Thành hỏi :

- Phải chăng Độc Cô Nhất Hạc chết dưới lưỡi kiếm của hân?

Lục Tiểu Phụng gật đầu.

Diệp Cô Thành nói :

- Thế thì kiếm pháp của hân nhất định còn cao hơn Mộc đạo nhân.

Gương mặt lạnh như tiền của lão ra chiều phấn khởi, lão thùng thảng nói tiếp :

- Lão phu mà được so tài cao thấp với hân mới là điều khoan khoái nhất đời.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên đứng dậy hỏi :

- Rượu đâu? Sao nơi đây lại không có rượu?

Kim Cửu Linh đáp :

- Ta đi lấy cho công tử.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Ông bạn đi lấy được rượu?

Kim Cửu Linh đáp :

- Nơi đây có hầm rượu.

Lục Tiểu Phụng lại hỏi :

- Kim lão gia vào được không?

Hoa Mãn Lâu cười đáp :

- Trong Vương phủ này e rằng không một nơi nào mà y chưa lần mò tới.

Lục Tiểu Phụng “Ừ” lên một tiếng.

Hoa Mãn Lâu hỏi :

- Công tử dám lần mò vào đây lúc ban đêm, chẳng lẽ còn chưa hiểu vị Tổng quản mới nhận chức là ai?

Lục Tiểu Phụng cười nói :

- Hầm rượu ở chỗ nào? Xin Kim Tổng quản dẫn đường cho.

Hầm rượu ở trong gian phòng bình thường và thấp tè ngay bên cạnh bảo khố.

Kim Cửu Linh lấy chiếc chìa khóa mở cửa. Đã có tên vệ sĩ đốt đèn cho họ.

Vào cửa rồi lật tấm đá lên, đi xuống mười mấy bậc là tới hầm rượu.

Hầm rượu này rất lớn.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói :

- Nếu tại hạ đúng là con tửu quỷ thì bây giờ dao kề cổ cũng đừng hòng đuổi tại hạ ra được.

Kim Cửu Linh mỉm cười đáp :

- Kim mỗ biết nhiều người cho công tử là tửu quỷ nhưng thực ra công tử có phải là tửu quỷ đâu?

Lục Tiểu Phụng “Ồ” lên một tiếng.

Kim Cửu Linh nói :

- Công tử vào trong này chỉ vì sợ Diệp Cô Thành đòi công tử dẫn đi kiếm Tây Môn Xuy Tuyết mà thôi.

Lục Tiểu Phụng thờ dãi đáp :

- Thực tình tại hạ sợ hai người gặp nhau. Một khi họ rút kiếm khỏi vỏ thì e rằng trên đời không còn ai bảo họ thu về được.

Kim Cửu Linh nói :

- Nhưng chẳng sớm thì muộn tất có phen hai người sẽ chạm trán nhau.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp :

- Ngày đó sẽ xảy ra chuyện gì thì tại hạ không dám nghĩ tới.

Kim Cửu Linh hỏi :

- Công tử sợ Diệp Cô Thành đâm chết Tây Môn Xuy Tuyết chứ gì?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Đồng thời tại hạ cũng sợ Tây Môn Xuy Tuyết sẽ hạ sát lão.

Chàng thờ dãi nói tiếp :

- Cả hai nhân vật này đều là những kiếm khách trùm đời. Bất luận ai chết đi cũng không làm sao bồi bổ được cho tồn thất này. Càng đáng sợ hơn nữa là hai người đều dùng kiếm pháp sát nhân. Mỗi khi họ rút kiếm ra khỏi vỏ thì tất nhiên phải có người chết.

Kim Cửu Linh hỏi :

- Tuyết đối chẳng thể không chế được ư?

Lục Tiểu Phụng gật đầu.

Kim Cửu Linh cười nói :

- Nhưng trên đời chẳng có việc gì tuyết đối.

Lục Tiểu Phụng lại “Ồ” lên một tiếng.

Kim Cửu Linh hỏi :

- Trong bảo khố tuyết đối không có người vào được, nhưng có người đã vào rồi, chẳng lẽ họ từ trên trời rơi xuống hay là từ dưới đất chui lên?

Lục Tiểu Phụng đột nhiên mắt sáng lên hỏi :

- Phải chăng hầm rượu này ở dưới gầm bảo khố?

Kim Cửu Linh đáp :

- Dường như là thế thì phải.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Chúng ta hãy khoét một huyệt động trên đầu, há chẳng chui lên bảo khố được ư?

Kim Cửu Linh cũng sáng mắt lên :

- Bên ngoài hầm rượu này tuy cuộc phòng thủ tương đối sơ sài hơn, nhưng cũng phải có chìa khóa mới vào được?

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Giang Trọng Uy có chìa khóa không?

Kim Cửu Linh gật đầu đáp :

- Nhưng tuyệt chẳng có lý nào hấn lại giao cho tên đại đạo thù hoa.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Dĩ nhiên không phải hấn, nhưng người khác dám đưa lăm.

Kim Cửu Linh hỏi :

- Người khác mà công tử biết đó là ai?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Phải là con người kề cận hấn mới có thể côi lấy chìa khóa lên đem đi theo kiểu mẫu mà đánh.

Kim Cửu Linh cặp mắt lấp lánh ánh hào quang hỏi :

- Phải chăng công tử muốn nói Giang Khinh Hà?

Lục Tiểu Phụng vỗ vai hấn đáp :

- Kim lão gia quả không hổ là người thông minh nhất trong sáu tầng cửa lớn.

Lục Tiểu Phụng bùng hũ rượu lớn trở lại. Chàng quyết định khánh chúc cuộc thành công. Chẳng bao giờ chàng nức lòng hả dạ như lúc này.

Nghे tiếng cười khoan khoái của chàng, Hoa Mãn Lâu không nhin được hỏi :

- Chẳng lẽ công tử tìm ra được bảo bối gì trong hằm rượu này?

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

- Đúng thế!

Hoa Mãn Lâu hỏi :

- Bảo bối vào loại gì?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Một đường dây.

Hoa Mãn Lâu không hiểu hỏi :

- Đường dây ư? Đường dây thế nào?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Nó là loại đường dây không nhìn thấy được, nhưng chúng ta cứ theo nó mà lần bước là có thể nắm được đuôi con cáo già kia.

Hoa Mãn Lâu vẫn chưa lại hiểu hỏi :

- Con cáo già nào?

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

- Dĩ nhiên là con cáo già biết thù hoa.

Bây giờ chàng tưởng chừng đã chứng minh được một điều.

Giang Khinh Hà nhất quyết ở trong một tổ chức với tên đại đạo thù hoa kia.

Vì thế chàng chỉ cần tìm đến Giang Khinh Hà là tìm được tên đại đạo thù hoa.

Hoa Mãn Lâu hỏi :

- Công tử có nắm chắc là sẽ kiếm được Giang Kinh Hà hay không?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Cũng nắm được một phần.

Hoa Mãn Lâu hỏi :

- Công tử chuẩn bị đi kiếm y bằng cách nào?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ chuẩn bị đi kiếm một đôi giày đỏ, rồi kiếm một người trước kia chưa đi giày đỏ cho họ đi vào.

Hoa Mãn Lâu thờ dài nhún nhó cười nói :

- Công tử càng nói tại hạ càng đi đến chỗ không hiểu.

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

- Tại hạ đảm bảo một ngày kia công tử sẽ nghe ra.

Đột nhiên chàng phát giác trong nhà thiếu đi một người liền cất tiếng hỏi :

- Diệp Cô Thành đâu rồi?

Hoa Mãn Lâu đáp :

- Y không thích rượu, cũng không ưa bồi tiếp người uống rượu. Bây giờ đã tới lúc y đi ngủ rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Công tử tưởng y đi ngủ thật chăng?

Hoa Mãn Lâu thờ dài đáp :

- Tiểu đệ chỉ biết rằng nếu y quyết định đi kiếm Tây Môn Xuy Tuyết thì không ai ngăn cản được.

Lục Tiểu Phụng không mấy khi say, nhưng thường thường chàng lại thích giả vờ say rượu. Khi chàng giả say nói năng lằng lịu dứt lác huyền thuyên như trẻ nít.

Hoa Mãn Lâu không sợ chàng dứt lác, nhưng nơi đây ở trong Vương phủ, gã không thể để chàng đập phá cốc chén của Kim Cừu Linh.

Lục Tiểu Phụng cầm đũa gõ vào chung rượu, cất tiếng hát nghêu ngao :

“Trên sông Hoàng Hà mây trắng lừng lơ.

Một mảnh cô thành sao khéo hững hờ?

Tiếng địch oán chi ngàn dương liễu?

Gió xuân mấy độ ngoài quan lưỡng ngấn ngơ”

Đây là bài thơ của thi gia nổi tiếng tên gọi Vương Chi Hoán về đời nhà Đường làm ra. Bạch Vân thành chủ Diệp Cô Thành rất thích bài thơ này.

Hiển nhiên Lục Tiểu Phụng đang nghĩ tới Diệp Cô Thành mà hát chứ chẳng phải chàng say rượu.

Chàng lại hát một bài Hồ ca ở Bắc Quốc rồi dường như cổ họng ngứa ngáy khó chịu.

Hoa Mãn Lâu đột nhiên hỏi :

- Công tử vừa nói bên ngoài có người đang chờ. Người đó là ai?

Lục Tiểu Phụng lập tức dừng lại không hát nữa.

Đĩ nhiên Lục Tiểu Phụng không say rượu thực sự, nhưng hiện giờ Tiết Băng đang say sưa.

Lục Tiểu Phụng nhảy vọt lên xông ra.

Kim Cửu Linh hỏi :

- Công tử bảo ai chờ y ở ngoài?

Hoa Mãn Lâu không nghĩ ngợi gì đáp ngay :

- Nhất định là Tiết Băng rồi.

Kim Cửu Linh hỏi :

- Sao lại nhất định là Tiết Băng?

Hoa Mãn Lâu đáp :

- Tiểu đệ biết rõ Tiết Băng rất mê y mà y cũng thích Tiết Băng.

Nhưng Tiết Băng không chờ Lục Tiểu Phụng ở khách sạn, cô chưa về Như Ý khách sạn.

Lục Tiểu Phụng biết bây giờ còn một biện pháp may ra kiếm được Tiết Băng. Biện pháp đó là chàng hãy đi kiếm Xà Vương.

Lần này dĩ nhiên chàng không cần người dẫn đường.

Đêm đã khuya Xà Vương vẫn chưa ngủ. Lão thấy Lục Tiểu Phụng tìm đến không khỏi giật mình hô :

- Ta đang ở đây chờ công tử.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Lão huynh chờ tiểu đệ ư? Vậy lão huynh biết tiểu đệ sẽ đến hay sao?

Xà Vương gật đầu.

Lục Tiểu Phụng lại hỏi :

- Tiết Băng có tới đây không?

Xà Vương gật đầu đáp :

- Y cứ ở đây uống rượu. Uống cũng lắm mà nói cũng nhiều.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Y đã nói gì?

Xà Vương cười đáp :

- Y bảo công tử chẳng là cái thá gì mà cũng không phải là giống người.

Tuy hấn vừa nói vừa cười mà trong cái cười có vẻ lo âu.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp :

- Nhất định là y uống say rồi.

Xà Vương nói :

- Nhưng y nhất định đòi đi, nhất định muốn kiếm công tử. Ta đã không thể lôi kéo y, lại chẳng yên dạ để y đi một mình, nên phải hai người ngấm ngầm theo sau bảo vệ y.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Hai người đó đã về chưa?

Xà Vương thờ dãi đáp :

- Bọn họ chưa về.

Lục Tiểu Phụng động dung hỏi :

- Tại sao vậy?

Về mặt trầm trọng, Xà Vương đáp ngay :

- Có người đã phát giác thi thể bọn chúng, còn Tiết cô nương thì không thấy đâu.

Thi thể của hai người ở trong ngõ hẻm tối tăm. Vết thương chí mạng là ở nơi mắt.

Đĩ nhiên lúc họ chết đã đui mắt rồi.

Lục Tiểu Phụng toàn thân lạnh như băng giá.

- Tú Hoa đại đạo! Tiết Băng đã lọt vào tay Tú Hoa đại đạo rồi chẳng? Chẳng lẽ hần đã biết Lục Tiểu Phụng phát giác ra điều bí mật của hần.

Vụ này ít ra đã chứng minh một điều : Đường dây mà Lục Tiểu Phụng tìm được thật chính xác.

Đáng lý trong lúc chàng tìm ra được đường dây chính xác trong vụ nghi án này là một điều cao hứng mới phải, nhưng lại cảm thấy tựa hồ trái tim chìm hẳn xuống do chính bàn chân mình đạp lên.

Đột nhiên chàng phát giác tình cảm của mình đối với Tiết Băng còn mãnh liệt hơn là chàng tưởng tượng nhiều.

Về đến tiểu lâu, Xà Vương ngồi chờ chàng, lặng lẽ rót rượu cho chàng.

Lục Tiểu Phụng nâng chung rượu lên rồi lại đặt xuống.

Xà Vương hỏi :

- Công tử không uống được ư?

Lục Tiểu Phụng gượng cười đáp :

- Lúc này tiểu đệ muốn giữ mình cho thật tỉnh táo.

Nụ cười chàng méo xệch so với người khóc còn khó coi hơn. Xà Vương trước nay chưa từng thấy chàng buồn bã như lúc này bao giờ. Lão kiếm lời an ủi :

- Ta có ba ngàn anh em dưới trướng. Chỉ cần Tiết Băng cô nương hãy còn trong thành này là nhất định tìm cho bằng được.

Đây hoàn toàn không phải chỉ là lời an ủi, thực sự lão có đủ lực lượng làm như vậy.

Nhưng chờ tới khi lão tìm thấy cô thì e rằng thân cô đã giá lạnh.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên hỏi :

- Lão huynh có nghe ai nói đến một đại hán râu quai nón biết thêu hoa bao giờ chưa?

Xà Vương gật đầu đáp :

- Tuy ta chưa hỏi đến nhưng cũng đoán ra công tử nhất định vì vụ này mà tới đây.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Hai vị huynh đệ của lão huynh chết về tay người đồ nên...

Xà Vương ngắt lời :

- Nên công tử sợ Tiết Băng lọt vào tay hần?

Lục Tiểu Phụng lại bung chung rượu lên. Lần này Xà Vương nắm lấy tay chàng nói :

- Thực ra công tử lúc này cần tỉnh táo. Hay hơn hết là nên nghĩ cách ngủ đi một lúc...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Gáy Trời Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Ngũ Độc nương tử Công Tôn Lan

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười hỏi :

- Nếu lão huynh mà là tiểu đệ thì liệu lúc này có ngủ được chăng?

Xà Vương gượng cười đáp :

- Đã mười năm nay suốt đêm ta không ngủ được. Đó là thứ bệnh trầm trọng. Cừ bệnh thành danh y, ta nghĩ được thứ thuốc chuyên trị bệnh này.

Xà Vương lấy ra một thứ bột trắng đựng trong bình ngọc biếc và bảo chàng :

- Công tử cứ dương mắt lên ngồi đây thì dù cả mười năm cũng chả cứu được Tiết cô nương ra. Nhưng công tử ngủ đi một lúc, tinh thần tỉnh táo lại thì không chừng có cách cứu được y.

Lục Tiểu Phụng ngần ngại một lúc rồi nâng chung rượu lên uống.

Khi chàng tỉnh dậy thì trời đã sáng tỏ. Ánh dương quang chiếu vào tấm lụa chằng trên cửa sổ.

Xà Vương đang ngồi dưới cửa sổ cầm một mảnh nhung trắng như tuyết nhẹ nhàng lau thanh kiếm.

Thanh kiếm này vừa ngắn vừa nhỏ, đúc bằng sắt luyện. Lúc bình thời có thể dùng làm bội kiếm cài ở đai lưng.

Đó là thanh Linh Xà kiếm, nhờ nó mà Xà Vương nổi tiếng.

Lục Tiểu Phụng ngồi dậy, chau mày hỏi :

- Lão huynh làm gì vậy?

Xà Vương đáp :

- Ta đang lau thanh kiếm.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Nhưng ít ra mười năm rồi lão huynh không dùng đến thanh kiếm này.

Xà Vương đáp :

- Ta chỉ lau cho sạch chứ chưa chuẩn bị dùng tới.

Thấy chung lão vẫn không nhìn Lục Tiểu Phụng, dường như lão sợ chàng nhìn khoé mắt mà đoán được chuyện bí mật của lão.

Về mặt Xà Vương đã lọt lạt, lúc này ánh dương quang chiếu vào coi còn đáng sợ hơn nữa.

Chỉ có người không ngủ được mới biết không ngủ được là cực lắm, có thể nói là một việc đáng sợ.

Đó không phải là bệnh tật gì, nhưng là một thứ hình phạt hành hạ con người đáng sợ hơn bất cứ thứ bệnh gì. Lão đã bị nó hành hạ mười năm nay.

Lục Tiểu Phụng nhìn lão hồi lâu mới thùng thảng nói :

- Tiểu đệ chưa từng hỏi qua về việc đi vắng của lão huynh.

Xà Vương đáp :

- Chưa.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tiểu đệ không hỏi có lẽ vì tiểu đệ đã biết rồi.

Xà Vương biến sắc :

- Công tử biết thế nào?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tiểu đệ biết lão huynh không chỉ là Xà Vương. Con người lão huynh không phải vì trốn tránh một việc cực kỳ đau khổ thì chẳng khi nào lại làm Xà Vương.

Xà Vương hững hờ đáp :

- Làm Xà Vương cũng chẳng có gì mất mặt, chẳng lẽ công tử không nhận thấy ta sống cuộc đời khoan khoái hơn nhiều người khác ư?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Nhưng lão huynh chẳng phải hạng người này, nếu không vì chuyện trốn tránh thì chẳng khi nào lão huynh ẩn mình ở chỗ quê mùa này.

Xà Vương hỏi :

- Vậy ta nên là hạng người nào?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tiểu đệ không hiểu mà chỉ biết lão huynh là bằng hữu của tiểu đệ. Giữa tình bạn bè nên phải nói thực.

Sắc mặt Xà Vương càng lợt lạt hơn. Đột nhiên lão thở dài nói :

- Công tử không nên tinh táo sớm như vậy.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Nhưng hiện giờ tiểu đệ đã tỉnh rồi.

Xà Vương hỏi :

- Công tử nhận ra ta trốn lánh là vì chuyện gì?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Cừu hận! Trên đời này ít có chuyện gì khiến người ta bị hành hạ, đau khổ như là cừu hận.

Về mặt Xà Vương qua? nhiên đau khổ thật sự.

Lục Tiểu Phụng lại nói :

- Lão huynh muốn trốn tránh cừu hận nên mới ẩn mình vào trong hang cùng ngõ hẻm ở chốn quê mùa này, vì lão biết kẻ thù vĩnh viễn không bao giờ nghĩ tới lão huynh biến thành Xà Vương.

Xà Vương muốn phủ nhận nhưng rồi lại nhẫn nại không lên tiếng.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Có điều đáng tiếc là mỗi cừu hận này vĩnh viễn lão huynh không quên được, vì thế mà hễ gặp cơ hội là lão huynh chẳng nghĩ gì nữa, quyết hành động để kết thúc cho lẹ.

Đột nhiên chàng lại bám vai Xà Vương, nhìn thẳng vào mặt hắn, hỏi dần từng tiếng :

- Hiện giờ phải chăng lão huynh đã có cơ hội? Phải chăng lão huynh đã phát hiện ra hành tung của kẻ thù?

Xà Vương ngậm miệng, về mặt lại càng đau khổ.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Cừu nhân của lão huynh là ai? Hiện giờ hắn có trong thành này không?

Xà Vương vẫn im tiếng.

Lục Tiểu Phụng lại nói :

- Lão huynh không nói cũng được, nhưng tiểu đệ nhất định không để cho lão huynh xuống lầu.

Xà Vương dựng mặt lên lạnh lùng nói :

- Công tử tự rước lấy những chuyện rắc rối đã quá đủ rồi, sao còn muốn dính vào chuyện người khác?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp :

- Tiểu đệ biết lão huynh đã làm ơn cho ai, không mong người báo đáp, nên mới không chịu cho tiểu đệ hay vụ này.

Xà Vương chẳng nói gì.

Lục Tiểu Phụng phân trần :

- Chẳng phải tiểu đệ muốn đền đáp lão huynh mà chỉ muốn đưa ra cuộc trao đổi.

Xà Vương không nhận được hỏi :

- Trao đổi thế nào?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tiểu đệ đối phó với người kia, còn lão huynh kiếm Tiết Bổng cho tiểu đệ.

Xà Vương nắm chặt tay, hai bàn tay lợt lạt gầy đét không ngớt run bần bật, đáp :

- Đúng thế! Ta quả thật có một kẻ thù, ta nhất định kiếm hắn để đòi nợ.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Quả nhiên tiểu đệ đoán không sai.

Xà Vương cười lạt hỏi :

- Đây hoàn toàn là việc của ta, tại sao ta phải cầu cứu công tử làm giúp?

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

- Vì tay lão huynh phát run, vì bệnh hoạn của lão huynh đã kéo dài mười năm và đã bị cừu hận hành hạ không còn giống người sống nữa, bây giờ lão huynh còn ra đi là chỉ đưa mình vào chỗ chết.

Xà Vương người đang cứng đờ đột nhiên mềm nhũn té xuống ghế, tựa hồ cả con người lão đã hoàn toàn băng hoại.

Lục Tiểu Phụng vẫn không chịu buông tha, lạnh lùng nói tiếp :

- Có khi lão huynh tự mình muốn chết cho rồi vì nhận thấy sống còn đau khổ hơn là chết, nhưng tiểu đệ không muốn nhìn lão huynh chết ở trong tay người kia, đồng thời cũng không muốn hắn làm hại lão huynh thành người dờ sống dờ chết mà hắn vẫn tiêu dao tự tại trên cõi đời này.

Chàng nắm chặt hai bàn tay lạnh ngắt của Xà Vương nói dần từng tiếng :

- Vì chúng ta là bằng hữu.

Xà Vương nhìn chàng, đột nhiên nước mắt tuôn ra như suối. Lão lẩm bẩm :

- Công tử đã ngộ thấy vợ ta chưa? Dĩ nhiên là chưa, nên công tử vĩnh viễn không hiểu nàng là một nữ nhân cực kỳ ôn nhu lương thiện. Công tử cũng chưa thấy hai con ta. Chúng đều là những đứa trẻ rất thông minh khả ái. Bọn chúng mới năm sáu tuổi.

Lục Tiểu Phụng nghiêng răng hỏi :

- Bọn họ đều chết về tay người kia cả rồi ư?

Xà Vương nghẹn ngào ú ớ nói :

- Mụ vốn không đáng kể là người, tâm địa mụ độc hơn rắn rít, thủ đoạn mụ đáng ghê hơn quỷ sứ. Có lẽ mụ vốn là ma nữ ở địa ngục trốn ra.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Mụ là ai?

Xà Vương lăm bằm gật đầu :

- Tên mụ là gì à? Mụ là Công Tôn đại nương.

Xà Vương lại giải thích :

- Thực ra tên mụ là Công Tôn Lan. Nghe nói mụ là con cháu người nổi tiếng nhất ở Giáo phường về đời sơ đường tên gọi Công Tôn đại nương. Vì thế những người biết mụ đều kêu bằng Công Tôn đại nương.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tiểu đệ chưa biết người này, cả tên mụ cũng chưa từng nghe ai nói tới.

Xà Vương đáp :

- Mụ không phải là danh nhân. Mụ không muốn làm danh nhân vì mụ nhận ra làm danh nhân có lắm chuyện buồn bực cho mình.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói :

- Xem chừng ít ra mụ đáng kể là một nữ nhân rất thông minh.

Làm danh nhân bị phiền não và đau khổ thế nào thì Lục Tiểu Phụng hiểu rõ hơn ai hết.

Xà Vương đáp :

- Nhưng mụ lại dùng rất nhiều danh tự khác, những danh tự đó không chừng công tử cũng biết rồi.

Lục Tiểu Phụng “Ừ” lên một tiếng.

Xà Vương lại nói :

- Nữ Đồ Hộ, Đào Hoa Phong, Ngũ Độc nương tử, Tiêu Hồn bà bà... Những danh tự đó chắc công tử đã nghe qua?

Lục Tiểu Phụng động dung hỏi :

- Những ngoại hiệu đó đều là mụ ư?

Xà Vương đáp :

- Đúng thế!

Lục Tiểu Phụng thở dài nói :

- Xem chừng mụ quả là một nữ nhân đáng sợ.

Rồi chàng hỏi :

- Mụ hành động thần bí như vậy thì làm sao lão huynh thấy được?

Xà Vương đáp :

- Ta chưa tìm thấy mụ thì mụ đã tìm đến ta.

Lão móc trong bọc ra một mảnh giấy vo tròn, vuốt thẳng rồi để lên bàn. Trên giấy viết :

“Ta hiểu ngươi là ai rồi, ta cũng biết ngươi muốn gặp ta.

Vậy đêm trăng tròn, ta chờ ngươi ở Tây Viên. Hay hơn hết là ngươi mang đi một ít tiền để mời ta ăn một bữa Đình Hồ Thượng Tổ và La Hán Trai Miên.”

Nét chữ rất tinh anh, rất xinh đẹp. Phía dưới vẽ đóa hoa lan để tự danh.

Xà Vương nói :

- Lá thư này mụ giao cho một vị huynh đệ ở Thành Nam để y đưa lại cho ta.

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm nói :

- Mụ không trực tiếp đưa cho lão huynh, có lẽ vì mụ chưa biết địa chỉ.

Xà Vương đáp :

- Những người lên căn lầu nhỏ của ta không có mấy.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Tây Viên nào? Phải chăng Tây Viên trong đó có cây Liên Lý thụ?

Xà Vương đáp :

- Phải rồi!

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Bữa nay phải chăng là ngày trăng tròn?

Xà Vương đáp :

- Hôm nay là ngày rằm.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Mụ ước hẹn đến đêm, bây giờ hãy còn sớm, lão huynh có chuẩn bị đi không?

Xà Vương hỏi lại :

- Bây giờ là bao giờ? Hãy còn buổi sáng phải không?

Lục Tiểu Phụng chợt phát hiện ra ánh dương quang đã dần dần ảm đạm, sắp đến lúc huỳnh hôn.

Xà Vương nói :

- Thứ thuốc đó đáng lý có thể làm cho công tử ngủ đến sáng sớm mai, nhưng được lực nào dù mạnh đến đâu đối với con người như công tử cũng không hiệu nghiệm.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp :

- Có lẽ vì người tiểu đệ đã thành trợ gở rồi.

Xà Vương ngưng thần nhìn chàng thùng thảng nói :

- Ta cũng biết mình tuyệt đối không phải là đối thủ của mụ, nhưng công tử...

Lục Tiểu Phụng ngắt lời :

- Lão huynh bắt tất phải quan tâm cho tiểu đệ. Tiểu đệ đã chạm trán những nhân vật lợi hại gấp mười mụ mà vẫn còn sống được đến ngày nay.

Chàng không để Xà Vương mở miệng lại nói tiếp :

- Nhưng có việc làm cho tiểu đệ quan tâm một chút.

Xà Vương hỏi :

- Việc gì?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tiểu đệ không tìm thấy mụ.

Chàng nói tiếp :

- Mụ đã có nhiều tự hiệu như vậy, tất cũng hóa trang nhiều lối khác nhau. Huống chi bọn đàn bà chỉ thay đổi y phục và kết mớ tóc khác kiểu là đủ khiến cho người ngoài khó lòng nhận ra được.

Xà Vương đáp :

- Thuật dịch dung của mụ quả rất tinh thâm, mụ lại ít khi dùng chân tướng để gặp ai, nhưng mụ cũng có cái tật, hễ mình biết thóp là nhận ra được ngay.

Mỗi một nữ nhân chẳng nhiều thì ít đều có tật riêng.

Lục Tiểu Phụng cười hỏi :

- Mụ có tật gì?

Xà Vương đáp :

- Tật của mụ rất đặc biệt.

Những người đàn bà càng thông minh, càng xinh đẹp càng có tật đặc biệt.

Xà Vương nói tiếp :

- Bất luận mụ mặc quần áo gì thì mặc, hóa trang làm người gì thì làm, nhưng đôi giày của mụ không bao giờ thay đổi.

Lục Tiểu Phụng sáng mắt lên hỏi :

- Mụ thường đi giày thế nào?

Xà Vương đáp :

- Mụ đi giày đỏ.

Lục Tiểu Phụng nhảy lên hỏi :

- Giày đỏ tươi mà thêu hoa, tựa hồ tân nương tử, nhưng mũi giày không thêu uyên ương mà lại thêu con cú mèo.

* * * * *

Tây Viên ở phía Tây thành mà lại là một đại hoa viên.

Hiện giờ đã qua buổi hoàng hôn. Những lau các đình đài trong bụi hoa dưới bóng cây đều thấp đèn như những điểm hàn tinh.

Ngon gió đêm đưa lại mùi hoa thơm và mùi rượu.

Mảnh trăng tròn vành vạnh như treo lơ lửng đầu cành. Đó là cây Lý Liên thụ.

Cây gỗ đỏ cao lớn, hai cành liền vào nhau tạo thành một gốc tựa hồ đôi tình nhân đang ôm nhau.

Lục Tiểu Phụng lại nhớ tới Tiết Băng. Hễ chàng nhớ tới là trái tim lại đau nhói như bị kim đâm.

Chàng chẳng phải người vô tình, nhưng chàng biết lúc này không phải là lúc nóng nảy bi thương.

Lục Tiểu Phụng đã đi quanh trong vườn hết một vòng. Đêm nay nữ khách không có nhiều và chưa thấy một cô gái nào đi giày hồng.

Chàng vẫn không nóng nảy.

Công Tôn Lan chắc không biết trong vườn lại có Lục Tiểu Phụng đang chờ mụ.

Điều này là một ưu thế cho chàng.

Vùng trăng tỏ dần dần lên cao khiến cho người ta phải nát ruột.

Giả tỷ lúc này Tiết Băng ở bên Lục Tiểu Phụng thì nhất định thị bảo chàng tìm chỗ ngồi và kêu lấy một mâm Đĩnh Hồ Thượng Tổ hảo hạng.

Trước mặt người khác thị thường tỏ ra bên lên, mặt đỏ bừng không nói một câu.

Nhưng khi cùng đi với Lục Tiểu Phụng thị biến thành một cô gái rất nhõng nhẽo, hết đòi thứ này lại đòi thứ khác, chẳng một lúc nào chịu ngồi yên.

Lục Tiểu Phụng phát giác ra một điều làm cho chàng cao hứng. Chàng thích Tiết Băng nhõng nhẽo. Chàng muốn thị vui vịnh, vui vịnh như một đứa con nít bướng bỉnh.

Chàng thích thị nói líu lo... Chàng không muốn nghĩ thêm nữa và sắp sửa đi chỗ khác.

Giữa lúc chàng trở gót, bỗng nhìn thấy một cụ già ở dưới bóng cây đi ra.

Cụ già mặc quần áo xanh vá đến trăm miếng. Trên lưng cụ tựa hồ có một khối đá lớn đè lên làm cho lưng cụ sắp gãy đến nơi.

Lúc cụ đi, lưng còng, đầu cúi thấp tựa hồ như đang tìm kiếm vật gì.

Ánh trăng chiếu vào mặt đầy những vết nhăn tựa hồ một tờ giấy vo tròn rồi lại mở ra.

Cụ bán mứt hạt giẻ, tay cầm một chiếc giỏ tre lớn, trên đây một tấm vải bông dày.

Cụ vừa đi vừa rao :

- Mứt hạt dẻ vừa mới chiên đây! Mứt vừa thơm vừa dòn mười đồng một cân.

Cụ là một phụ nhân cô đơn nghèo khổ và đã ở vào những ngày cuối cùng trong đời người. Thanh âm cụ ảm ớ rất khó nghe.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên cảm thấy trong lòng bịn rịn. Chàng vốn là người giàu tình cảm, thương xót kẻ cùng nghèo, liền cất tiếng gọi :

- Lão bà bà! Bà bà lại đây bán cho vài cân.

Mùi hạt dẻ quả nhiên vừa thơm vừa nóng, mới lấy ở tiệm ra.

Chàng hỏi :

- Cụ bán mười đồng một cân ư?

Lão bà gật đầu. Lưng cụ còng, đầu cúi thấp, tựa hồ như muốn nhìn chân Lục Tiểu Phụng, vì người cụ không sao đứng lên được.

Lục Tiểu Phụng gục gặc cái đầu nói :

- Mười đồng một cân thì không được rồi.

Lão bà hỏi :

- Có mười đồng một cân mà đại gia còn chê đắt ư?

Lục Tiểu Phụng dựng mặt lên đáp :

- Mứt hạt dẻ ngon thế này ít ra cũng phải mười lạng một cân mới đúng. Thiếu một đồng là tại hạ không chịu mua.

Lão bà cười. Nụ cười của cụ làm cho những vết nhăn trên mặt càng sâu xuống. Cụ nghĩ thầm :

- Gã này là một thằng ngốc. Phải chăng gã là người ở Quân Tử Quốc trong chuyện Kinh Hóa Duyên?

Lục Tiểu Phụng lại hỏi :

- Mười lạng một cân, cụ có bán thì tại hạ lấy hai cân?

Dĩ nhiên lão bà chịu lắm. Dù hai mươi lạng một cân cụ cũng bán.

Con người lúc già nua tuổi tác vẫn chưa hết lòng tham.

Lục Tiểu Phụng cười nói :

- Nhưng tại hạ cũng có việc muốn nhờ cụ giúp cho.

Lão bà nhăn nhó cười hỏi :

- Thân hình lão bà đã thế này thì còn giúp đại gia được việc gì?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Việc này chỉ có lão bà bà giúp được tại hạ mà thôi.

Cụ già hỏi :

- Tại sao vậy?

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

- Vì lão bà bà lưng còng. Việc này cũng như lão bà bà tìm một vật gì trên mặt đất, nên tại hạ yêu cầu lão bà bà tìm kiếm đùm cho.

Mụ già hỏi :

- Tìm cái gì?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tìm một nữ nhân đi giày màu hồng và trên mũi giày có thêu con cú mèo.

Lão bà cười khăng khặc.

Việc này mà nhờ mụ thì trên đời tưởng không còn việc nào khác thích hợp cho mụ hơn. Dù mụ có chui qua đũng quần người ta, cũng chẳng ai đem lòng ngờ vực.

Mụ đón lấy hai chục lạng bạc. Mắt mụ cười híp lại chỉ còn bằng một sợi chỉ. Mụ dặn Lục Tiểu Phụng :

- Đại gia cứ ở đây chờ, hễ lão bà kiếm được là trở lại cho hay liền.

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Lão bà bà mà tìm được người đó thì lúc trở lại đây tại hạ mua thêm hai cân mút hạt dẻ nữa.

Lão bà trong lòng hí hửng tập tễnh cất bước.

Lục Tiểu Phụng cũng nức lòng hả dạ, chẳng những chàng khoan khoái mà còn tự đắc, tự hào. Chàng cho rằng chỉ có hạng người thông tuệ như mình mới nghĩ ra được quyết định rất thông minh này.

Đột nhiên chàng phát giác mình quả nhiên là bậc thiên tài.

Nhưng chàng lại quên mất một điều là bậc thiên tài thường hay chết yểu.

Mút hạt dẻ còn nóng hôi, vừa dòn vừa thơm.

Lục Tiểu Phụng toan lấy ăn để tự ủy lạo mình.

Chàng liền tìm một tảng đá sạch sẽ ngồi xuống, bẻ miếng mút toan bỏ vào miệng thì sực nhớ tới Tiết Băng.

Tiết Băng thích nhất mút hạt dẻ, khi trời lạnh thì bỏ hạt dẻ vào trong bọc, thủ tay cho nóng rồi mới lấy ăn từ từ.

Một hôm Lục Tiểu Phụng gặp thị đang bóc hạt dẻ ăn. Hôm ấy tiết trời khá lạnh, hai tay chàng đều cứng lại. Thị lấy tay chàng đút vào bọc cho ấm. Cảm giác ấm áp và ngọt ngào đến bây giờ chàng còn phảng phất thấy ở đầu ngón tay.

Nhưng người thị nay ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Gáy Trời Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Lục Quảng giải vây Lục Tiểu Phụng

Lục Tiểu Phụng nghĩ tới Tiết Băng rồi không ăn được nữa.

Từ trong bụi hoa ở xa xa văng vẳng có tiếng hát thê lương vọng lại :

“Tóc mây rối loạn buổi xuân tàn,

Vò võ thâu canh tiếng thở than.

Giấc mộng năm xưa còn vương vấn,

Vì ai rơi tựa lan can?”

Tiếng ca rất náo nức của khách tương tư nhớ bạn tình.

Lục Tiểu Phụng ngưng ngẩn xuất thần nhẹ buông tiếng thở dài, bất giác nắm hạt dẻ rơi xuống đất.

Chính chàng cũng không hiểu tại sao mình lại là người đa sầu đa cảm đến thế! Chàng tựa lưng vào gốc cây, nhắm mắt lại lẩm bẩm :

- Nếu vĩnh viễn ta không tìm thấy nàng thì làm thế nào?

Mối tình của chàng biến thành trầm lắng, chàng không muốn cất nhắc chân tay nữa. Ai đứng ngoài ngõ vào cũng thấy chàng chẳng khác chi người chết.

Giữa lúc ấy bà lão bán mứt hạt dẻ từ trong bóng tối đi ra.

Lục Tiểu Phụng tuy nhắm mắt, nhưng vẫn còn mơ ti hí như sợi chỉ.

Chàng toan cất tiếng hỏi mụ đã kiếm thấy nữ nhân đi giày màu hồng chưa thì đột nhiên chàng phát giác cặp mắt lơ đãng của mụ già lúc này sáng lên như ánh đao lấp lánh.

Một mụ già lụ khụ đáng lý mắt không thể nào tinh anh đến thế mới phải. Trong lòng đột nhiên nảy mối hoài nghi. Một tia sáng loé lên trong đầu óc. Chàng liền thử phong tỏa đường hô hấp.

Lão bà hết nhìn Lục Tiểu Phụng lại ngó những hạt dẻ tản mát dưới đất. Khóe môi mụ tựa hồ lộ ra tia cười đanh ác.

Nét mặt Lục Tiểu Phụng dưới bóng cây lúc này xám ngắt như một kẻ chết trôi.

Lão bà miệng lẩm bẩm :

- Những hạt dẻ tầm đường này, một hạt có thể độc tử được ba người. Không lượm lấy mà bỏ phí thì thật là đáng tiếc.

Mụ tập tễnh bước tới.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên phát giác ra dáng đi của mụ tuy lụ khụ mà bước chân rất mau lẹ.

Mụ mặc quần dài quá, chùng quét đất, che lấp cả bàn chân nên không nhìn rõ mụ đi giày gì.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên mở bừng mắt ra tròn nhìn mụ.

Lão bà thân nhiên, không lộ vẻ gì kinh hãi. Nhãn lực của Lục Tiểu Phụng mà cũng không ngó thấy mụ giật mình.

Lão bà quả là một người trầm tĩnh phi thường. Khóe mắt mụ ti hí vừa cười vừa lên tiếng :

- Dường như địa phương này chẳng một nữ nhân nào đi giày đỏ. Chỉ thấy mấy cô đi giày tím giày vàng.

Lục Tiểu Phụng cười nói :

- Cũng có một người đi giày đỏ mà tại hạ lại kiếm thấy rồi.

Lão bà hỏi :

- Đại gia kiếm thấy rồi ư? Người đó ở chỗ nào?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Ở ngay đây, người đó chính là lão bà bà.

Bây giờ mụ già mới giật mình ngó chàng hỏi :

- Là lão thân ư? Mụ già thế này mà còn đi giày đỏ?

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng đáp :

- Mắt tại hạ nhìn qua lần vài được. Tại hạ đã ngó thấy chân của lão bà đi giày đỏ mà còn nhìn rõ cả mũi giày thêu con cú mèo.

Lão bà đột nhiên nổi một tràng cười.

Tiếng cười của mụ như tiếng nhạc vàng nghe rất lọt tai.

Mụ hỏi sang chuyện khác :

- Đại gia không ăn mút hạt dẻ của lão thân ư?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ không ăn.

Lão bà hỏi :

- Hạt dẻ này mới chiến dòn lắm. Sao đại gia không ăn?

Lục Tiểu Phụng thờ dãi đáp :

- Vì tại hạ là người đa tình.

Lão bà chớp mắt hỏi :

- Thế ra người đa tình thì không ăn mút hạt dẻ hay sao?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Thỉnh thoảng có ăn nhưng chỉ ăn thứ hạt dẻ không có chất độc.

Lão bà lại cười xòa, tiếng cười trong như suối ngọc. Mụ nói :

- Hay lắm! Lục Tiểu Phụng quả nhiên không hổ là Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Lão bà bà cũng biết tại hạ là Lục Tiểu Phụng ư?

Lão bà cười đáp :

- Trên mặt có bốn hàng lông mày, khắp thiên hạ phỏng có mấy người?

Lục Tiểu Phụng cũng cười.

Đĩ nhiên tiếng cười của chàng không lọt tai chút nào, thực tình không phải chàng cười. Chàng biết lão bà ra tay rất mau lẹ, mụ động thủ đánh một đòn thì khó mà chịu nổi.

Chàng đoán không sai, lúc chàng vừa mở miệng định cười, lão bà đã rút cặp đoản kiếm ở trong giỏ ra. Thanh kiếm buộc dây thao đồ như máu.

Chàng vừa ngó thấy cặp đoản kiếm thì mũi kiếm đã lấp loáng đưa tới cổ họng.

Mụ ra tay cực kỳ mau lẹ, mau lẹ đến thần sầu quỷ khóc.

Lục Tiểu Phụng không dám đưa tay ra đón tiếp vì chàng sợ lưỡi kiếm có chất độc. Bình thời có khi chàng còn lơ là ra tay khinh xuất, bạo hổ băng hà, nhưng đã đến lúc sinh tử quanh đầu thì chàng lại rất cẩn thận, cẩn thận hơn cả người cẩn thận nhất trong thiên hạ.

Người chàng đột nhiên như con cá chuồn đi. Chẳng những phản ứng mau lẹ, động tác còn mau lẹ hơn.

Nhưng bất luận người chàng chạy về phía nào kiếm quang cũng vọt theo phía đó.

Kiếm quang như cầu vòng như điện chớp. Lá cây bị khí âm hàn va chạm rơi lá tả, chớp mắt bị luồng kiếm quang quét tan ra từng mảnh.

Lục Tiểu Phụng chạy toát mồ hôi.

Chàng cứ tưởng Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành là những tay kiếm khách đáng sợ nhất đời, không ngờ kiếm pháp của mụ già cũng chẳng kém gì.

Chàng nhớ đến trong sách có câu: “Ngày trước một giai nhân họ Công Tôn mua kiếm lên, kiếm phong làm chuyển động bốn phương. Người đứng coi mặt xám như tro tàn. Sắc núi cũng lu mờ, vòm trời tựa hồ sa xuống đất...”. Mặt chàng quả nhiên xám lại.

Trăng tỏ đêm rằm tựa hồ cũng bị kiếm khí âm hàn làm cho ảm đạm.

Chẳng lẽ giai nhân này đã được Công Tôn đại nương ngày trước thu làm đồ đệ và dạy cho kiếm thuật khủng khiếp như vậy.

Lục Tiểu Phụng chợt hiểu ra kiếm khí không phải múa lên để người coi mà còn để giết người nữa.

Lúc này bất cứ ai cũng có thể chết vì kiếm khí.

Sợi dây hồng lay động thanh đoản kiếm còn linh hoạt hơn cả tay cầm. Chiêu thức biến hóa mau lẹ khiến người coi càng khiếp sợ.

Vạt áo Lục Tiểu Phụng bị rách tứ tung. Người chàng đã bị ép vào cành cây.

Soạt một tiếng! Hai thanh đoản kiếm như rồng thiêng lấp lánh chém tới.

Lúc này chàng hết đường tháo lui.

Khóe miệng Công Tôn đại nương lộ ra nụ cười đanh ác. Nhưng mục không hiểu Lục Tiểu Phụng cũng bản lĩnh phi thường. Chàng lâm vào tuyệt lộ cầu sinh, tìm sự sống ở trong cái chết.

Người chàng ở trên cành cây tuột xuống vọt đi trên mặt đất như một con rắn.

Chát một tiếng vang lên. Mũi kiếm đâm vào cành cây.

Trong khoảng thời gian nhấp nháy này người Lục Tiểu Phụng đã vắng đi. Chàng xoay tay quét một cái, sợi dây buộc kiếm bị đứt liền.

Chiều này chàng đánh đứt dây chẳng khác gì đánh gãy tay mục cầm kiếm.

Người Công Tôn đại nương vọt lên không. Ông quần bay phấp phới. Lục Tiểu Phụng đã nhìn rõ chân mục xỏ đôi giày đỏ.

Vùng trắng tỏ trên không chiếu vào đôi giày đỏ càng rõ rệt. Người mục đã vọt ra ngoài năm trượng.

Lục Tiểu Phụng dĩ nhiên không để mục chạy thoát, nhưng lúc thân hình chàng hoạt động thì đã chậm một bước.

Một bước chậm thủy chung chàng không tài nào vượt lên được. Bất luận chàng thi triển thân pháp mau lẹ đến đâu, khoảng cách giữa hai người thủy chung vẫn giữ độ bốn năm trượng.

Những cao thủ trừ danh về khinh công trên chốn giang hồ Lục Tiểu Phụng chạm trán cũng không phải ít. Từ Không Trích Tinh dĩ nhiên là một trong những tay khinh công tối cao. Rồi đến Diêm Thiết San, Hoắc Thiên Thanh, Tây Môn Xuy Tuyết, Lão Thực hòa thượng cũng không phải hạng tầm thường. Nhưng người đang chạy phía trước này nếu là một trong những người kia thì không chừng đã đuổi kịp rồi.

Đột nhiên chàng phát giác lão bà này chẳng những kiếm pháp khủng khiếp mà khinh công lại càng ghê gớm. Trước nay chàng chưa gặp người nào bị kịp mục.

Cây cối trên đường, đình đài lầu các dường như chạy lùi lại phía sau.

Tiếp theo chạm phải nóc nhà trùng điệp, đường lớn ngõ nhỏ mà thân pháp của Công Tôn đại nương thủy chung chẳng chậm lại chút nào. Hiển nhiên mục không phải là lão bà khí lực đã suy giảm. Nhưng Lục Tiểu Phụng cũng đang thời niên tráng lực cường, tinh thần đến chỗ tuyệt cao thì tự nhiên thân pháp chàng cũng không kém sút.

Công Tôn đại nương đã phát giác muốn bỏ đối phương một quãng xa thật không phải là chuyện bình thường dễ dàng.

Phía trước là một đường phố đèn lửa huy hoàng, lúc này đêm chưa khuya, đường phố trong thành đang lúc nhộn nhịp.

Trên đường này có ba quán trà và mấy tửu điểm. Giữa đường bày bán đủ thứ hàng hóa và đồ ăn.

Công Tôn đại nương đột nhiên hạ mình xuống đường lớn tiếng hô :

- Cứu mạng! Cứu mạng!...

Mục vừa la vừa chạy vào trong quán trà thì Lục Tiểu Phụng đuổi tới nơi.

Nhưng một lão bà la cứu mạng bị một chàng trai tráng tuổi trẻ rượt theo thì dĩ nhiên tình trạng này không hợp con mắt mọi người.

Mấy chú nhỏ đương mảy tron mắt tức giận gầm lên nhảy xổ lại. Còn có người rút đao ra nữa.

Lục Tiểu Phụng biết cơ sự hỏng rồi. Dĩ nhiên chàng chẳng thể đánh ngã hết bọn thanh niên giữa đường thấy chuyện bất bằng mà ra tay nghĩa hiệp. Nhưng bọn người kia lại hận mình không thể đánh ngã chàng ngay.

Bảy tám người xông lại. Người cầm đao, kẻ cầm ghế vây Lục Tiểu Phụng vào giữa và thóa mạ chàng đủ điều như thóa mạ một tên cường đạo hành động cướp bóc, cường gian.

Lục Tiểu Phụng dờ khóc dờ cười muốn giải thích mà không biết giải thích cách nào, muốn động thủ cũng không động thủ được.

Một cái ghế chup xuống đầu chàng, chàng phải đưa tay lên đỡ, bỗng nghe đánh chát một tiếng. Cái ghế đã gãy rời.

Mọi người thấy vậy cả kinh. Giữa lúc ấy một đại hán xông tới tát “bốp bốp” liên hồi. Những người bao vây đều bị hán đánh một bạt tai.

Bọn thanh niên và trẻ nít chỉ dương mắt lên nhìn, chẳng ai dám đánh trả một đòn nào.

Lục Tiểu Phụng thờ phào một cái, ngó thấy người mới tới là một trong hai đại hán mà chàng gặp hôm trước ở trong viện dưới lầu của Xà Vương. Hai đại hán đó đã muốn thử công phu của chàng.

Bọn người kia hỏi :

- Thằng cha này ở đâu tới đây sao người còn bênh vực gã?

Đại hán trở vào Lục Tiểu Phụng lớn tiếng quát :

- Y là hảo bằng hữu của Xà Vương lão nhân gia, mà cũng là một tay công phu lợi hại nhất thiên hạ, tên gọi là Lục Tiểu Phụng.

Bọn thanh niên chẳng sợ gì cái tên Lục Tiểu Phụng, nhưng nghe nói chàng là bạn của Xà Vương nên chẳng ai dám đụng đến. Người cầm đao vội giấu đao đi, kẻ cầm ghế vội đặt ghế xuống. Họ đều muốn lại xin lỗi, nhưng Lục Tiểu Phụng đã nhân cơ hội này vọt đi liền. Chàng xông ra cửa sau.

Ngoài cửa sau là một ngõ hẻm.

Lục Tiểu Phụng vừa ngó thấy Công Tôn đại nương vọt qua cửa, nhưng hiện giờ trong ngõ hẻm chỉ có con dã cẩu đang cúi xuống gặm xương ở cạnh rãnh nước, chứ chẳng thấy Công Tôn đại nương đâu.

Lục Tiểu Phụng thở dài. Chàng biết chẳng thể nào đuổi kịp mẹ được nữa đành trở gót quay vào.

Đại hán kia cũng theo chàng ra tới cổng. Gã cất giọng ồm ồm nói tiến Quan Thoại :

- Bọn tại hạ đang chuẩn bị đến Tây Viên kiểm công tử không ngờ công tử đã tới đây.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Kiểm tại hạ có việc gì?

Đại hán gật đầu đáp :

- Bọn tại hạ đã kiểm thấy chỗ cô nương kia... cô...

Lục Tiểu Phụng chẳng biết sợ trời đất là gì, nhưng lại sợ người Quảng Đông nói tiếng Quan Thoại. Đại hán nói lấp bắp khiến cho lòng chàng thêm nóng nảy đến toát mồ hôi. Chàng hỏi ngay :

- Y ở chỗ nào?

Đại hán đáp :

- Tại hạ đưa công tử đi.

Trên đường phố còn đông người đứng coi, nhưng khi thấy đại hán đi tới đều tránh ra xa.

Đại hán tự giới thiệu :

- Tại hạ họ Lục tên gọi Lục Quảng.

Dường như gã nhận thấy họ Lục là một điều rất quang vinh, mắt gã sáng lên.

Lục Tiểu Phụng chỉ mong gã ít lời và đi cho lẹ. Chàng nói :

- Tại hạ kính phục công phu của ông bạn rất cao thâm.

Lục Quảng vẫn muốn lấy lòng Lục Tiểu Phụng. Gã hỏi :

- Cái này thơm lắm. Công tử có ăn không?

Gã lấy trong bọc ra mấy viên mứt hạt dẻ vừa thơm vừa nóng hổi.

Lục Tiểu Phụng ngó thấy mứt hạt dẻ chẳng khác gì nhìn thấy rắn độc, chàng vội giữ tay gã nói :

- Cái này ở đâu ra?

Lục Quảng sững sốt đáp :

- Dĩ nhiên là Lục mỗ mua. Lục mỗ chẳng ăn không cái gì của ai bao giờ.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Ông bạn mua của ai? Người bán hạt dẻ đâu rồi?

Lục Quảng đáp :

- Mua ở bên kia.

Gã vừa nói vừa trở ngón tay về phía trước. Quả nhiên người bán hạt dẻ ngồi ngay ở đầu phố đang chiên một chảo hạt dẻ rất lớn.

Lục Tiểu Phụng thở phào một cái, nhưng lòng bàn tay của chàng đã ướt đầm mồ hôi. Bây giờ chàng nhớ lại lúc bóc hạt dẻ vừa rồi liền phát giác ra là lúc nguy hiểm nhất trong đời chàng. Chàng mà bỏ vào miệng ăn rồi thì bây giờ không còn là Lục Tiểu Phụng nữa.

Người chết là người chết. Người chết chẳng có danh tự chi hết.

Chàng tưởng chừng dù có bị mũi kiếm của Diệp Cô Thành đâm tới trước ngực cũng không nguy hiểm bằng.

Chàng còn phát giác ra con người đa tình cũng có chỗ hay. Huống chi bây giờ chàng đã biết Tiết Băng lạc lõng nơi đâu.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên cảm thấy trong lòng khoan khoái. Chàng vỗ vai Lục Quảng cười nói :

- Không ngờ ông bạn họ Lục hay quá nhỉ! Lúc nào rảnh tại hạ sẽ mời ông bạn đi uống trà.

Uống trà là một thị hiếu hạng nhất của con người Quảng Đông. Không có cơm ăn thì còn được chứ không có trà uống thì không chịu nổi.

Ai ngờ Lục Quảng lại lắc đầu đáp :

- Tại hạ không uống trà mà chỉ uống rượu.

Lục Tiểu Phụng nổi lên tràng cười hô hô. Chàng cười khiến người ta ngoảnh đầu đi vì khiếp sợ không dám nhìn.

Nhưng chàng vẫn không để ý. Lúc chàng cao hứng chàng muốn cả bao nhiêu người trên thiên hạ cũng cao hứng như chàng.

Lúc này Lục Quảng đã rẽ vào một ngõ hẻm. Ngõ hẻm này rất chật hẹp, chật hẹp đến hai người muốn sóng vai cũng không đủ chỗ. Một bên ngõ hẻm là tiệm bán bánh còn một bên là cửa hàng gấm đoạn. Hai bên ngõ hẻm đều không có cửa, xem chừng hai cửa hàng lúc xây nhà cố ý lưu lại quãng trống. Cũng có thể người trong hai nhà không muốn nhìn thấy nhau nên xây tường vít kín.

Đầu ngõ hẻm là một khuôn cửa đồ nhỏ.

Cánh cửa chỉ khép hờ. Một người đứng trước cửa hình như đang nóng ruột, nóng ruột đến độ hai bàn tay chà xát vào nhau.

Vừa ngó thấy Lục Quảng, người này lập tức tiến ra nghinh tiếp và ghé vào tai gã nói nhỏ mấy câu gì đó.

Sắc mặt Lục Quảng bỗng biến đổi. Gã quay lại nhìn Lục Tiểu Phụng gượng cười nói :

- Đến nơi rồi... Tại hạ không thể bồi tiếp công tử để tiến vào được.

Tại sao gã không vào được? Chẳng lẽ ở trong này có chuyện gì đáng sợ?

Lục Tiểu Phụng lật đật bước vào nhưng chẳng thấy Tiết Băng đâu. Ngoài Tiết Băng chàng không để ý thấy một cái gì.

Trong viện chia làm hai phòng. Trong phòng có hai người mà hai người đều không phải là Tiết Băng.

Hai người đàn ông thì một là Kim Cửu Linh.

Lục Tiểu Phụng sững sốt hỏi :

- Sao các hạ lại ở đây? Tiết Băng đâu rồi?

Kim Cửu Linh không trả lời câu hỏi, hần đưa tay ra. Trong tay hần cầm tấm áo vừa nhẹ nhàng vừa mềm mại. Đúng là áo của Tiết Băng.

Đĩ nhiên Lục Tiểu Phụng đã nhận ra, chàng biến sắc.

Áo của Tiết Băng ở đây mà người lại không có. Đĩ nhiên tấm áo chẳng thể tự nó chạy đến đây được.

Đĩ nhiên Tiết Băng cũng không cời bỏ áo lại để mình trần chạy đi.

Lục Tiểu Phụng bỗng cảm thấy hai chân nhũn ra. Chàng lùi lại hai bước ngồi phệt xuống ghế. Nước chua trong bao tử đã trào ra.

Kim Cửu Linh về mặt trầm trọng. Hấn ngăn ngại một lúc rồi cất tiếng hỏi :

- Công tử cũng nhận ra được tấm áo này của Tiết Băng chứ?

Lục Tiểu Phụng gật đầu. Lúc chàng cùng Tiết Băng chia tay thị đang mặc tấm áo này. Trong đầu chàng hiện ra câu hỏi :

- Áo y ở đây thì dĩ nhiên người y cũng tới đây rồi, mà sao lại không thấy?

Lục Tiểu Phụng hãy còn một tia hy vọng cất tiếng hỏi :

- Các hạ có ngó thấy y không?

Kim Cửu Linh lắc đầu nói :

- Lúc bọn tại hạ tới đây thì trong nhà đã không có người.

Lục Tiểu Phụng lại hỏi :

- Tại sao các hạ lại tìm tới đây?

Kim Cửu Linh đáp :

- Không phải bọn tại hạ tìm tới đây.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Thế thì Xà Vương hay sao?

Kim Cửu Linh gật đầu đáp :

- Xà Vương quả là vì bạn mà hết lòng.

Lục Tiểu Phụng không nói gì nữa. Chàng tự hỏi :

- Ta đã vì y mà hết sức chưa?

Kim Cửu Linh lại nói :

- Bắt đầu từ sáng sớm hôm nay, Xà Vương có bao nhiêu thủ hạ cùng anh em đều được phái đi tìm kiếm Tiết Băng cho công tử.

Bọn họ có phương pháp tìm kiếm rất hữu hiệu vì họ vào cả những nơi hang cùng ngõ hẻm trong thành thị này. Nhất là những trà lâu tửu quán, những khách sạn lớn, phạn điểm nhỏ, thậm chí những nơi bán cháo chật hẹp cho đến những tiệm quay ngỗng rất lớn chúng cũng lần vào. Đó đều là những nơi lượm được nhiều tin tức rất phức tạp.

Bọn họ bắt đầu thám thính ở những nơi ăn uống nhưng chẳng thấy ai là người lạ khả nghi. Người nào cũng chỉ ăn uống rồi đi ngủ.

Ba ngàn hảo hán đồng thời đi dò la một việc dĩ nhiên hỏi ra được manh mối mau lẹ.

Phía sau một tiệm bán bánh mì có căn phòng nhỏ cho người mướn từ hai ba tháng trước.

Hỏi đến người mướn thì chủ nhà đáp :

- Kê mướn phòng là một gã hậu sinh nhỏ tuổi rất diêm dúa, xài tiền rộng rãi, trả tiền mướn trước một năm, nhưng từ ngày đó, gã không xuất hiện lần nào nữa, phòng vẫn bỏ không, thủy chung chẳng có một ai lai vãng.

Trên đời làm gì có hạng người bỏ tiền mướn phòng để không bao giờ? Trong vụ này tất có nguyên nhân hay có điều bí mật?

Kim Cửu Linh nói tiếp :

- Hôm nay vào lúc hoàng hôn, bọn họ hỏi ra vụ này, lập tức phái người đến thám thính. Lúc đó dường như trong nhà có tiếng nữ nhân rên rỉ. Người đến

thăm thính không dám vọng động một cách khinh suất, lại quay về tìm thêm người tới thì nơi đây lại chẳng thấy ai nữa.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Sao các hạ lại biết rõ vụ này?

Kim Cửu Linh cười đáp :

- Những anh em ngày trước theo tại hạ, bây giờ đều được thăng quan, nổi danh rồi.

Hắn vỗ vai người bên cạnh nói tiếp :

- Vị này là Lỗ Thiếu Hoa, Tổng bộ đầu ở Dương Thành.

Bây giờ Lục Tiểu Phụng mới chú ý đến bên cạnh Kim Cửu Linh còn một người thấp lùn bé nhỏ mà rất tinh lanh. Tuy y chưa nhiều tuổi mà tóc đã hoa râm. Y mình mặc áo xanh, ăn mặc như người thông thường, nhưng cặp mắt lấp lánh hào quang, mũi khoằm khoằm như mũi chim ưng. Trên lưng có chỗ gồ lên. Hiển nhiên phía trong làn áo có đem theo nhuyễn tiên, hay luyện từ thương, một loại binh khí mềm mại.

Không chừng có cả xiềng khóa nữa.

Hễ gặp người giang hồ mới trà trộn vào mấy bữa là y nhận ra ngay. Nhất định y là một tay cao thủ ở trong sáu lần cửa.

Bạch Đầu Ưng Lỗ Thiếu Hoa quả là một tay danh bộ đắc lực khiến bạn hữu phe Hắc Đạo miệt Đông Nam phải kinh hồn.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Gáy Trời Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Đêm trăng tròn phát sinh án mạng

Lỗ Thiếu Hoa cười nói :

- Tuy tại hạ ăn com ở chốn công môn, nhưng đối với Xà Vương lão nhân gia vẫn một lòng ngưỡng mộ, chỉ cần công việc trôi chảy là tại hạ hết sức cấp phương tiện cho các vị huynh đệ dưới trướng lão nhân gia.

Sự thật hắn cũng hiểu muốn giữ cho địa phương này được thái bình thì hay hơn hết là đừng gây sự với bọn thủ hạ của Xà Vương.

Hắn nói tiếp :

- Sáng sớm hôm nay, ba ngàn huynh đệ thủ hạ của Xà Vương toàn bộ xuất động, tại hạ chưa hiểu đã xảy ra chuyện gì lớn lao, cũng chẳng thể nhắm mắt buông trôi. Vì thế tại hạ cũng phái người đi nghe ngóng khắp nơi.

Dương Thành là một nơi quan trọng bậc nhất ở Lĩnh Nam, chỗ nào cũng lẫn lộn người lục lâm và dân lành. Kẻ nào muốn làm được đầu mục thường phải chơi lỏi hai mạng.

Lỗ Thiếu Hoa lại nói :

- Khi tại hạ biết ra vụ mất tích của Tiết cô nương, liền lập tức cho người truy tìm tông tích.

Bây giờ Lục Tiểu Phụng mới biết khi này Lục Quảng không muốn tiến vào là vì Tổng bộ đầu tại Dương Thành có ở trong đó, dĩ nhiên bọn chúng muốn lánh mặt.

Kim Cửu Linh nói :

- Quần áo của Tiết cô nương còn lại mà người không thấy đâu thì chỉ còn một cách giải thích...

Lục Tiểu Phụng ngồi nghe, ruột rối như mớ bòng bong. Chẳng cũng tin phần nào về lời phán đoán của Kim Cửu Linh.

Lại nghe Kim Cửu Linh nói tiếp :

- Người bắt Tiết Băng biết mình đã bị bại lộ hành tung liền lập tức đưa cô đi, nhưng hắn e ngại cô mặc đồ trắng như đập vào mắt người, nên hắn phải thay đổi y phục cho cô.

Rồi hắn đặt ra câu hỏi :

- Trong này có y phục để cô thay đổi không?

Lỗ Thiếu Hoa mở tủ áo trong góc nhà thấy có bảy bộ. Y phục nam nhân có, nữ nhân cũng có, lại đủ quần áo cho người già người trẻ.

Kim Cửu Linh nói tiếp :

- Nơi đây có một cái giường, tức là chỉ một người trú, nhưng quần áo lại năm bảy thứ khác nhau. Cái đó chứng tỏ một điều...

Lục Tiểu Phụng tiếp lời :

- Chứng tỏ một điều là người này chỉ là một nhân vật nhưng giả làm nhiều nhân vật khác nhau.

Rồi chàng hỏi tiếp :

- Các hạ có thấy một đôi giày...

Kim Cửu Linh không chờ chàng nói hết câu đã hỏi :

- Giày đỏ phải không?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Đúng rồi. Giày đỏ bằng đoạn hồng có thêu hoa, như một vị tân nương tử thường dùng.

Kim Cửu Linh nói :

- Do những hình tích mà chúng ta nhận xét thì người hậu sinh diêm dúa đến mướn phòng đúng là một nữ nhân cải dạng nam trang.

Lục Tiểu Phụng “Ừ” lên một tiếng.

Kim Cửu Linh lại nói :

- Nơi đây chỗ nào cũng đầy tro bụi, hiển nhiên lâu ngày không có người qua lại. Cả những đồ vật dụng thường ngày cũng chẳng có gì mà lại có tấm gương.

Hắn muốn nói đàn bà thích soi gương.

Nhưng Lục Tiểu Phụng xen vào :

- Nam nhân cũng có người thích soi gương, và lại muốn thay đổi hình dạng thì không có gương không xong.

Kim Cửu Linh đến gần cái bàn ở trước cửa sổ cầm tấm gương lên nói :

- Trên mặt gương còn in vết ngón tay vì có mồ hôi chứng tỏ là mới lưu lại.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Có phải vết ngón tay đàn bà không?

Kim Cửu Linh gật đầu đáp :

- Nhưng không phải vết ngón tay Tiết Băng vì cô đã bị cầm tù ở trong này. Dù chân tay không bị cột thì người ta cũng điếm huyết.

Trên giường chần nệm bừa bãi dường như có người mới ngủ dậy.

Kim Cửu Linh nói :

- Nếu tại hạ đoán không lầm thì rất có thể mụ đã nằm trên giường này.

Lỗ Thiếu Hoa xen vào :

- Người anh em của Xà Vương nghe trong nhà có tiếng rên la nên đoán là Tiết cô nương đã bị thương.

Kim Cửu Linh tròn mắt lên nhìn gã. Hiển nhiên hắn không muốn Lục Tiểu Phụng biết điểm này khiến lòng chàng thêm xao xuyến khó chịu.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói :

- Thực ra dù y chẳng nói tại hạ cũng đã nghĩ tới điểm này.

Kim Cửu Linh nói ngay :

- Nhưng trong nhà không có một giọt máu nào đủ chứng tỏ Tiết cô nương dù bị thương cũng không đến nỗi nặng lắm.

Đây chỉ là lời nói để an ủi chàng. Nếu Tiết Băng bị nội thương thì dù thương thế nặng tới đâu cũng không dễ huyết tích lại.

Có điều Lục Tiểu Phụng lại muốn nghe lời giải thích này, vì hiện giờ thực sự chàng cần được người khác an ủi.

Kim Cửu Linh lại nói :

- Người ấy lúc đưa Tiết Băng chạy đi tỏ ra rất lặt đặt nên còn lưu dấu vết lại.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Mụ đi vào lúc nào?

Kim Cửu Linh đáp :

- Vào lúc trời chưa tối.

Lúc đó Lục Tiểu Phụng đang trên đường chuẩn bị đến Tây Viên phó ước và trước khi bà già bán mứt xuất hiện.

Rất có thể mụ đưa Tiết Băng đi rồi lập tức đến Tây Viên.

Mụ lại có thể là người mướn căn phòng này.

Kim Cửu Linh nói :

- Căn phòng này đã được mướn trước đây hai tháng vào ngày mười một tháng năm.

Lục Tiểu Phụng động dung hỏi :

- Mười một tháng năm ư?

Kim Cửu Linh đáp :

- Vụ mất trộm ở Vương phủ nhằm ngày mười một tháng sáu. Vậy mụ đến thuê phòng trước một tháng rồi xảy ra vụ trộm.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Và ba ngày trước sinh nhật của Giang Trọng Uy.

Kim Cửu Linh hỏi :

- Vụ này có liên quan gì đến ngày sinh nhật của Giang Trọng Uy?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Giang Kinh Hà đã đến chúc thọ Giang Trọng Uy vào ngày sinh nhật.

Kim Cửu Linh mục quang lấp lánh nói :

- Cũng ngày hôm ấy thị đem chìa khóa hầm rượu làm mô hình.

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Muốn cho người ta khỏi nghi ngờ thị có dính líu vào vụ trộm, nên sau hơn hai chục ngày bọn chúng mới động thủ.

Kim Cửu Linh nói :

- Trước khi xảy ra vụ đạo án, dĩ nhiên họ phải trù liệu kế hoạch rất kín đáo, đồng thời tìm cách hiểu rõ hoàn cảnh trong Vương phủ để đến khi động thủ khỏi xảy ra sự sơ sót.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Bình thời dĩ nhiên mụ không thể xuất hiện bằng hình trang của một đại hán râu quai nón. Vậy thì tối hôm đó nhất định mụ phải tìm nơi bí mật để cài

trang.

Kim Cửu Linh đáp :

- Chỗ này chính là nơi thích hợp cho vụ đó.

Lục Tiểu Phụng nói theo :

- Vì nơi đây ở giữa một thị trấn náo nhiệt không làm cho người ta sinh lòng ngờ vực.

Kim Cửu Linh thở dài nói :

- Xem chừng mục này quả là tay khôn ngoan nắm được nhược điểm và tâm lý của mọi người.

Lỗ Thiếu Hoa từ nãy giờ lắng lắng ngồi nghe, bây giờ không nhịn được cất tiếng hỏi :

- Chẳng lẽ người đến mượn phòng này chính là tên đại đạo thù hoa kia?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Hiện giờ tuy chúng ta chưa hoàn toàn xác định được, nhưng ít ra mười phần cũng nắm được sáu bảy.

Kim Cửu Linh nói :

- Chẳng phải chỉ sáu bảy phần mười mà tại hạ dám nói chúng ta nắm chắc đến chín phần mười.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Tại sao Kim lão lại khẳng định như vậy?

Kim Cửu Linh đáp :

- Vì Kim mẫu đã nắm được cái này.

Y lấy trong túi ra một cái bao nhỏ bằng đoạn màu hồng, nói tiếp :

- Cái này Kim mẫu tìm thấy trong tủ áo. Công tử thử coi xem bên trong đựng những gì?

Trong bao hiển nhiên có một cái hộp đựng kim thù hoa.

Lỗ Thiếu Hoa đến tiệm bánh ở đầu hẻm mua một ít bánh mặt trăng mới ra lò. Hiện nay tuy còn cách tết Trung Thu vừa một tháng, nhưng bánh mặt trăng đã có bán rồi.

Lục Tiểu Phụng gắng gượng ăn chiếc nữa. Đường phố này rất tĩnh mịch, mấy người vừa đi vừa ăn.

Tên đại đạo thù hoa dĩ nhiên không trở lại căn phòng này nữa, mà mọi người cũng chẳng ở lại làm chi?

Kim Cửu Linh nói :

- Những mũi kim thù đều đánh bằng thép nguyên chất khác với kim thông thường.

Hắn lại hỏi :

- Trên mũi kim có tôi chất độc không?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Không có.

Kim Cửu Linh lại hỏi :

- Mục đích những người này còn sống là muốn có ý chứng minh mục chẳng phải là nữ nhân, mà là một đại hán râu quai nón biết thù hoa.

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Và mục chẳng cần giết họ làm chi.

Kim Cửu Linh hỏi :

- Công tử có nghĩ rằng hoặc giả mụ chính là Giang Kinh Hà không?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Không phải đâu. Hoàn toàn không phải là Giang Kinh Hà...

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp :

- Giang Kinh Hà võ công tuy không đến nỗi kém cỏi, nhưng so với mụ hầy còn thua xa.

Chàng lại nói tiếp :

- Giang Kinh Hà chỉ có nhiệm vụ duy nhất là vào Vương phủ thám thính tình hình hư thực và lấy mô hình chìa khóa mà thôi.

Kim Cửu Linh hỏi :

- Công tử nhận thấy Giang Kinh Hà là thuộc hạ của mụ ấy hay sao?

Lục Tiểu Phụng gật đầu.

Kim Cửu Linh nói :

- Giang Kinh Hà cũng là người có danh trên giang hồ mà thị lại rất kiêu ngạo thì sao lại cam tâm để mụ kèm chế?

Lục Tiểu Phụng thờ dãi đáp :

- Vì bất cứ môn gì Giang Kinh Hà cũng còn thua mụ. Trong đời tại hạ chưa từng thấy nữ nhân nào võ công cao thâm và thủ đoạn狡 hoạt đến thế.

Kim Cửu Linh động dung hỏi :

- Công tử đã gặp mụ rồi ư?

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp :

- Chẳng những đã gặp mà còn suýt chết về tay mụ.

Kim Cửu Linh hỏi :

- Sao công tử lại gặp được mụ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Nguyên tại hạ định thay một người đến Tây Viên phó ước.

Kim Cửu Linh hỏi :

- Phó ước ư? Cuộc ước hội với mục đích gì?

Lục Tiểu Phụng thờ dãi đáp :

- Đúng là một cuộc phó ước liều mạng.

Kim Cửu Linh hỏi :

- Ông bạn của công tử ước hẹn với ai?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Công Tôn đại nương, tức Công Tôn Lan.

Kim Cửu Linh chau mày nói :

- Dường như Kim mỗ chưa từng nghe thấy danh tự này bao giờ.

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Vì mụ không phải là nhân vật nổi danh, đồng thời mụ chưa từng xưng danh với ai.

Kim Cửu Linh hỏi :

- Mụ là hạng người nào?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Không hiểu.

Kim Cửu Linh càng lấy làm kỳ hỏi :

- Công tử đã gặp mụ mà không biết mụ là hạng người nào là nghĩa lý gì?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ thấy mụ là một bà già bán mứt hạt dẻ và đã mua hai cân. Nếu tại hạ chỉ ăn vào một hạt thì bây giờ các vị không còn thấy tại hạ nữa.

Kim Cửu Linh bỗng thất thanh la lên :

- Mụ là Hùng Mỗ Mỗ bán mứt hạt dẻ.

Lục Tiểu Phụng không hiểu hỏi lại :

- Mụ làm sao?

Kim Cửu Linh đáp :

- Trước đây hai năm thường trên đường có người chết không hiểu vì nguyên cớ gì, họ đều bị độc tử, bên xác chết hãy còn những viên mứt hạt dẻ vút tung ra đó.

Lỗ Thiếu Hoa cũng biết vụ này liền nói :

- Diễn biến xảy ra đều vào đêm trăng tròn.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Đêm nay cũng là đêm trăng tròn.

Lỗ Thiếu Hoa nói :

- Tại hạ cũng đi làm án mấy vụ đó, mà chưa điều tra được chút manh mối gì. Người chết chẳng phải vì kẻ thù sát hại, cũng chẳng phải chuyện cướp của giết người.

Kim Cửu Linh nói :

- Vì những người bị chết toàn là vô danh tiểu tốt, nên những vụ này không đồn đại trên chốn giang hồ, chỉ những nhân viên làm án ở công môn mới biết mà thôi.

Lỗ Thiếu Hoa nói :

- Hai năm trước có vị tiêu sư Trương Phóng mới ra đời cũng chết trong trường hợp này. Lúc lâm tử y còn nói hai câu.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Hai câu gì?

Lỗ Thiếu Hoa đáp :

- Câu thứ nhất là : “Hùng Mỗ Mỗ bán mứt hạt dẻ”. Tại hạ hỏi Hùng Mỗ Mỗ là ai, tại sao mụ lại giết y, thì y nói một câu nữa : “Vì mỗi đêm trăng tròn mụ lại thích giết người”.

Lục Tiểu Phụng thờ phào một cái nói :

- Thế ra mụ chẳng những là Nữ Đồ Hộ, Đào Hoa Phong, Ngũ Độc nương tử mà còn là Hùng mỗ mỗ.

Kim Cửu Linh hỏi :

- Công tử nghĩ tên đại đạo thù hoa là mụ ư?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Nguyên tại hạ không nghĩ tới điểm này, nhưng mấy việc hợp lại với nhau, thì có thể chứng minh mụ là tên đại đạo thù hoa.

Kim Cửu Linh hỏi :

- Mấy việc gì?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ đuổi đến tiệm bánh Mạch Ký trên đường phố liền bị lẫn mất. Bây giờ tại hạ mới biết tại sao mụ lại chạy về phía đó. Vì mụ ở khu này nên mụ thông thuộc địa thế.

Lục Tiểu Phụng lại nói :

- Tuy mụ hóa trang làm bà già mà chân vẫn đi đôi giày đỏ, giày bằng đoạn màu hồng tươi, trên mũi giày thêu con cú mèo.

Kim Cửu Linh thờ phào một cái nói :

- Bất luận trong trường hợp nào thì hiện giờ kẻ như chúng ta đã biết tên đại đạo thù hoa là ai rồi.

Lỗ Thiếu Hoa đáp :

- Đáng tiếc chúng ta không tìm thấy mụ mà lại chẳng có đường dây nào để kiếm cho ra.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên nói :

- Có chứ.

Lỗ Thiếu Hoa hỏi :

- Có đường lối rồi ư?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Chẳng những có rồi mà không phải một đường.

Lục Tiểu Phụng nói tiếp :

- Một là chúng ta biết Giang Kinh Hà nhận được mụ. Hai là mụ đã có sào huyệt bí mật ở đây thì khi gây án tại nơi khác nhất định cũng phải có.

Kim Cửu Linh sáng mắt lên đáp :

- Đúng thế. Bất luận tay cao thủ nào gây ra án mạng, đều không khỏi có tập quán đặc biệt mà tập quán đó khó thay đổi.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Vì thế tại hạ nghĩ rằng nhất định mụ còn có sào huyệt ở Nam Hải.

Nam Hải là đất sở tại của Hoa Ngọc Hiên.

Lỗ Thiếu Hoa sáng mắt lên nói :

- Đầu mục ở Nam Hải là Mạnh Vỹ. Mạnh Vỹ trước kia cũng là một anh em theo chân Kim lão tổng. Bây giờ tại hạ có thể bảo y đi kiểm ngay. Khi các vị tới đó không chừng y đã kiểm được rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Bây giờ ông bạn kêu y đi kiểm giữ được ư?

Lỗ Thiếu Hoa gật đầu đáp :

- Mấy năm nay bọn tại hạ vẫn giữ mối liên lạc và bằng một phương pháp cực kỳ mau lẹ.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Phương pháp gì?

Lỗ Thiếu Hoa đáp :

- Phi cấp truyền thư.

Kim Cửu Linh nói :

- Cũng có thể mụ chuẩn bị đưa Tiết Bổng tới đó. Chúng ta rượt theo thật lẹ, may ra tóm được mụ cũng chưa biết chừng.

Lỗ Thiếu Hoa đáp :

- Tại hạ sẽ dẫn Mạnh Vỹ cuộc điều tra này phải cẩn thận đặc biệt, chớ để xảy ra chuyện rút mây động rừng.

Kim Cửu Linh giục :

- Vậy bây giờ ngươi viết ngay một phong thư đi.

Lỗ Thiếu Hoa dạ một tiếng rồi chân bước mau lẹ.

Bỗng nghe Kim Cửu Linh gọi giật lại :

- Còn một chuyện nữa.

Lỗ Thiếu Hoa dừng lại xem hấn dặn gì.

Kim Cửu Linh mỉm cười nhìn hấn hỏi :

- Mỗi tháng ngươi thu của bọn anh em Xà Vương bao nhiêu tiền nộp lệ?

Lỗ Thiếu Hoa đỏ mặt lên nhưng không dám nói dối. Hấn đáp :

- Tám trăm lạng. Nhưng đó là anh em chia phần cho chứ không phải tại hạ ước thúc họ phải nộp tiền lệ.

Kim Cửu Linh sa sầm nét mặt hỏi :

- Ngươi có biết Xà Vương là bạn của Lục Tiểu Phụng không? Ngươi có biết bạn của Lục Tiểu Phụng cũng là bạn của Kim Cửu Linh không?

Lỗ Thiếu Hoa cúi mặt xuống đáp :

- Tại hạ biết rồi. Bắt đầu từ bữa nay tại hạ không thu món tiền đó nữa.

Kim Cửu Linh cười nói :

- Hay lắm! Cũng từ bữa nay món tiền đó do ta bổ sung cho ngươi.

Lỗ Thiếu Hoa ngơ ngác nhìn hấn bằng cặp mắt đầy vẻ cảm kích. Gã khom lưng thì lễ không nói gì nữa mà bất tất phải nói thêm.

Lục Tiểu Phụng thấy Lỗ Thiếu Hoa đi xa rồi, đột nhiên thở dài nói :

- Bây giờ tại hạ mới biết tại sao người ta bảo lão Kim là tay cao thủ đệ nhất trong sáu tầng cửa cả ba trăm năm nay.

Kim Cửu Linh mỉm cười hỏi :

- Tại sao vậy?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Vì lão chẳng những biết mua chuộc lòng người mà còn biết cách bán đứng bạn hữu.

Kim Cửu Linh gượng cười hỏi :

- Tại hạ đã bán đứng ai đâu?

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

- Điều này khó nói trước được. Khi nào thì các hạ đi?

Kim Cửu Linh nói :

- Dĩ nhiên đi ngay bây giờ, còn bất luận việc gì cũng để đó sẽ tính sau.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Nhưng tại hạ gặp phải một việc không thể để đó được.

Kim Cửu Linh hỏi :

- Việc gì?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ phải đi kiếm ngay Xà Vương.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Gáy Trời Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Công Tôn đại nương sư cũng sợ

Xà Vương không kêu gọi thì chẳng ai dám lên gác. Nhưng Lục Tiểu Phụng dĩ nhiên ra ngoài thông lệ đó. Chàng nghĩ thầm :

- Chắc đêm qua y không ngủ, nên bây giờ còn mơ màng giấc điệp.

Cánh cửa chỉ khép hờ. Lục Tiểu Phụng đẩy cửa bước vào. Kim Cửu Linh đưa hỏa tập cho chàng.

Hỏa tập vừa bật lên lại tắt ngấm rớt xuống ván gác.

Tay Lục Tiểu Phụng đã lạnh cứng, cầm hỏa tập cũng không vững.

Ánh lửa vừa loé lên chàng đã ngó thấy cặp tròng mắt của Xà Vương lờ ra ngoài.

Lão bị người ta cột chết tươi trên giường mây, sợi dây cột chết người bằng đoạn màu tươi thắm.

Sợi dây buộc kiếm của Công Tôn đại nương cũng bằng thứ đoạn này.

Lục Tiểu Phụng lại kéo tay Xà Vương. Người chàng đột nhiên run bần bật.

Tay Xà Vương đã lạnh cứng, lạnh hơn cả tay Lục Tiểu Phụng.

Kim Cửu Linh cũng không thắp đèn. Hẳn biết là nhất định Lục Tiểu Phụng không nỡ nhìn thấy mặt Xà Vương nữa.

Hắn muốn tìm lời an ủi Lục Tiểu Phụng mà không tìm ra được.

Người chết cũng như bóng tối. Chết cũng như cảnh âm thầm quanh quẩn. Con người có ở trong tình trạng này mới cảm giác thấy cái chết là đáng sợ, là sự thực phũ phàng.

Không hiểu thời gian trôi qua bao lâu, Lục Tiểu Phụng đột nhiên lên tiếng như kẻ mất hồn :

- Đi! Bây giờ chúng ta đi...

Kim Cửu Linh ừ hử một tiếng chứ không nói gì.

Lục Tiểu Phụng lại nói :

- Nhưng bây giờ tại hạ không muốn đổ bệnh điên sang đầu mụ nữa.

Chàng cười một cách đột ngột. Trong tiếng cười chứa đầy nỗi đau khổ và phần nộ không bút nào tả xiết.

May mà Kim Cửu Linh không thắp đèn. Về mặt Lục Tiểu Phụng lúc này ra sao hẳn không nỡ nhìn vào.

Lại nghe Lục Tiểu Phụng nói dần từng tiếng :

- Tại hạ muốn để mụ vĩnh viễn chẳng bao giờ mắc bệnh điên đầu nữa.

Kim Cừu Linh đã hiểu ý chàng.

Đầu người chỉ cắt bỏ đi thì mới vĩnh viễn khỏi mắc chứng điên đầu.

Lục Tiểu Phụng vốn không thích ngồi xe, nhưng hiện giờ chàng lại nhất định ngồi xe.

Chỉ người còn sống mới đòi làm những việc mà trước nay họ không muốn.

Kim Cừu Linh nói :

- Công tử nghĩ cách ngủ một giấc ở trên xe. Có thể lúc gặp Công Tôn đại nương mới đủ tinh thần để đối phó với mụ.

Lục Tiểu Phụng cũng biết Kim Cừu Linh nói có lý nhưng bây giờ chàng còn ngủ làm sao được?

Chàng nói :

- Tiểu vương gia rất khâm phục Hoa Mãn Lâu, nhất định muốn lưu gã ở đó mấy bữa. Trong Vương phủ có gã chiều cổ, tại hạ cũng yên tâm một phần nào.

Lục Tiểu Phụng chẳng cần gì phải âu lo đến công việc của Vương phủ, chàng bắt tất phải lo cho Xã Vương nữa. Bây giờ chàng nên đề dạ lo cho chính mình.

Bất luận là người kiên cường đến đâu mà bị áp lực đè nặng trên đầu như chàng lúc này đều có thể phát điên.

Cổ xe ngựa chạy rất gấp, lúc lắc lúc nghiêng ngửa trên đường.

Lục Tiểu Phụng cố gắng tập trung tư tưởng vì chàng có nhiều việc cần phải tập trung tinh thần để suy nghĩ, nhưng tập trung làm sao được? Trái tim chàng lúc này khác nào bị người ta cắt ra làm bảy tám mảnh.

Trời vừa sáng, cổ xe dừng lại trước một quán bán đậu hũ trong thôn xóm nhỏ. Ngọn gió ban mai đầy mùi hương của nồi cháo bốc lên.

Kim Cừu Linh nói :

- Dù công tử không ăn được thứ gì cũng phải ăn một chút chè đậu.

Lục Tiểu Phụng tuy không muốn chậm trễ thì giờ nhưng đồng thời chàng cũng không muốn cô phụ hảo ý của bạn hữu.

Người nào cũng mỗi một hướng chỉ kẻ dong xe và con ngựa kéo xe. Chúng đều cần nghỉ ngơi để lấy sức.

Trong quán bán chè đậu có thấp một đĩa đèn lù mù.

Một người đứng trong nhà đang lom khom bưng bát chè đậu mà húp sùm sụp.

Ngọn đèn chiếu vào cái đầu y là một cái đầu trọc tều.

Người này là một nhà sư.

Nhà sư này mặt vuông tai lớn đầy vẻ phúc tướng nhưng quần áo y mặc trên mình vừa dơ dáy vừa rách rưới. Đôi giày dưới chân y dường như đã mòn hết đế.

Nhà sư chất phác! Lục Tiểu Phụng ngó thấy nhà sư cổ quái nhất thiên hạ lúc này cũng không nhịn được, khoe môi lộ ra một tia cười hỏi :

- Lão Thực hòa thượng! Gần đây lão hòa thượng có làm việc gì không thực nữa chẳng?

Nhà sư chất phác vừa nhận ra chàng tựa hồ giật mình đánh thót một cái, khiến chén chè đậu cầm tay sót ra ngoài mất một phần.

Lục Tiểu Phụng cười lớn tiếng hỏi tiếp :

- Coi bộ tịch hòa thượng, tại hạ biết ngay đêm qua nhất định lão hòa thượng làm một việc không thực, chẳng có tật khi nào lại giật mình?

Lão hòa thượng nhăn nhó đáp :

- Lão thực hòa thượng chẳng bao giờ làm việc gì không thực. Nửa đời người chỉ có một lần đó thôi. Đức phật từ bi sao lại xui khiến cho bản hòa thượng cứ phải chạm trán thí chủ?

Lục Tiểu Phụng cười hỏi :

- Hòa thượng gặp tại hạ có điều gì không hay đâu? Ít ra tại hạ cũng trả tiền chén chè thay cho hòa thượng.

Lão Thực hòa thượng đáp :

- Hòa thượng ăn chè đậu không cần đến tiền thí chủ trả thay, vì hòa thượng biết hóa duyên.

Nhà sư chất phác húp hết miếng chè tối hậu hình như chuẩn bị chuẩn đi.

Nhưng Lục Tiểu Phụng cản lại hỏi :

- Dù hòa thượng không cần tại hạ trả tiền cho thì cũng ở lại chơi với tại hạ một chút có hề gì? Âu Dương Tinh không chờ hòa thượng thì tại sao lại phải hối hả ra đi?

Nhà sư chất phác nhăn nhó cười đáp :

- Tú tài ngó thấy guom đao thì dù sẵn lý lẽ cũng không nói rõ được. Hòa thượng chạm trán Lục Tiểu Phụng so với tú tài gặp guom đao còn tệ hại hơn. Nói đi nói lại hòa thượng vẫn xúi quẩy.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Hòa thượng làm sao xúi quẩy?

Nhà sư chất phác nói :

- Nhà sư mà không xúi quẩy thì lần trước đã chả phải bò dưới đất?

Lục Tiểu Phụng muốn nhin cũng không nhin được phải phì cười nói :

- Bữa nay tại hạ bảo đảm không để nhà sư bò.

Nhà sư chất phác thờ dài nói :

- Không bò có khi còn xúi quẩy hơn. Trong đời hòa thượng chỉ sợ chạm trán hai người mà tại sao bữa nay Đức Phật lại bắt hòa thượng gặp thí chủ?

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Hai người thì một là tại hạ nhưng còn người nữa là ai?

Nhà sư chất phác đáp :

- Người này hòa thượng có nói ra, thí chủ cũng chẳng thể nào biết được.

Lục Tiểu Phụng giục :

- Hòa thượng cứ nói thử nghe.

Nhà sư chất phác ngần ngại đáp :

- Người này là một nữ nhân.

Lục Tiểu Phụng cười ha hả nói :

- Hòa thượng quen nữ nhân nhiều quá nhỉ?

Nhà sư chất phác đáp :

- Nữ nhân quen biết hòa thượng cũng không phải ít.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Nữ nhân này có phải họ Âu Dương không?

Nhà sư chất phác đáp :

- Không phải họ Âu Dương mà là họ Công Tôn.

Lục Tiểu Phụng không nhin được buông tiếng la :

- Có phải Công Tôn đại nương không?

Nhà sư chất phác giật mình kinh hãi hỏi lại :

- Sao thí chủ biết là mụ? Thí chủ cũng quen mụ ư?

Lục Tiểu Phụng lại la lên :

- Hòa thượng đã quen mụ, vậy có biết mụ ở đâu không?

Nhà sư chất phác hỏi lại :

- Tại sao thí chủ lại hỏi vụ này?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Vì tại hạ cũng kiếm mụ để trả oán.

Nhà sư chất phác ngờ ngác nhìn chàng, đột nhiên nổi lên tràng cười rộ, cười đến vẹo xương sườn rồi lướt qua bên mình Lục Tiểu Phụng để chuẩn đi.

Nhà sư vọt một cái ra xa bốn năm trượng rồi lại cười ngất.

Lần này Lục Tiểu Phụng quyết tâm không để nhà sư chuẩn. Chàng vọt mình lên không, lộn đi một vòng hạ xuống chắn đường nhà sư rồi hỏi :

- Tại sao hòa thượng lại cười?

Nhà sư chất phác đáp :

- Hòa thượng gặp phải lúc buồn cười thì hòa thượng cười. Hòa thượng trước nay vốn thành thực mà.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Việc tại hạ đi trả oán có gì đáng cười đâu?

Nhà sư chất phác hỏi :

- Tại sao thí chủ nhất định đập bể nồi đất để hỏi đến kỳ cùng?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Dù có đập bể đầu hòa thượng, tại hạ cũng hỏi đến nơi.

Nhà sư chất phác cho là chàng nói thật, thở dài sườn sượt :

- Đầu hòa thượng không thể đập bể được vì hòa thượng chỉ có một cái đầu.

Lục Tiểu Phụng giục :

- Vậy thì hòa thượng nói đi! Chuyện này có chỗ nào đáng tức cười?

Nhà sư chất phác giải thích :

- Một là thí chủ không thể kiếm được mụ. Hai là dù có kiếm thấy mụ cũng không đánh nổi mụ đâu. Ba là có đánh nổi mụ cũng bằng vô dụng.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Tại sao vậy?

Nhà sư chất phác đáp :

- Vì hễ ngó thấy mặt mụ là không nỡ đánh rồi. Khi đó e rằng thí chủ lại hy vọng mụ đánh mình mấy cái cũng chưa biết chừng.

Lục Tiểu Phụng lại hỏi :

- Mụ đẹp lắm hay sao?

Nhà sư chất phác đáp :

- Trong võ lâm tứ đại mỹ nhân thì chủ đều biết cả.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tại hạ có biết.

Nhà sư chất phác hỏi :

- Thí chủ có nhận thấy bọn họ thật đẹp không?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Đã là mỹ nhân dĩ nhiên phải đẹp?

Nhà sư chất phác nói :

- Nhưng Công Tôn đại nương còn đẹp gấp mười tứ đại mỹ nhân.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Hòa thượng đã gặp muội rồi ư?

Nhà sư chất phác thờ dài nhãn nhó cười đáp :

- Đức Phật từ bi! Xin Đức Phật xui khiến đừng để hòa thượng phải gặp muội, không thì dù hòa thượng có mười cái đầu e rằng cũng bị đập bể hết.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Hòa thượng có biết muội ở địa phương nào không?

Nhà sư chất phác đáp :

- Không biết.

Nhà sư chất phác đã bảo không biết là không biết, vì nhà sư chất phác trước nay không nói dối bao giờ.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Lần trước hòa thượng gặp muội ở đâu?

Nhà sư chất phác đáp :

- Hòa thượng không thể trình bày được.

Nhà sư chất phác đã bảo không trình bày là không trình bày, dù ai đánh bể đầu nhà sư cũng bằng vô dụng.

Lục Tiểu Phụng biết chẳng còn biện pháp nào hỏi cho ra, chỉ hần học trợn mắt lên nhìn nhà sư. Bỗng chàng bật cười nói :

- Lão thực hòa thượng không phải chỉ có một cái đầu.

Nhà sư chất phác nghe chàng nói không hiểu.

Lục Tiểu Phụng giải thích :

- Vì hòa thượng còn có tiểu hòa thượng.

Rồi chàng cười ngặt nghẽo.

Nhà sư chất phác tức mình đến gần người. Y biết Lục Tiểu Phụng có ý chọc tức mình. Nhà sư tức thộn mặt ra cơ hồ ngất xỉu.

Kim Cừu Linh đứng bên thấy thế không nhịn được cũng lăn ra mà cười.

Nhà sư chất phác đột nhiên thờ dài nói :

- Hòa thượng không nói dối. Còn một câu thành thực cần cho thí chủ hay.

Lục Tiểu Phụng cố nhịn cười giục :

- Hòa thượng nói đi!

Nhà sư chất phác nói :

- Coi hai vị sắc mặt hắc ám cực kỳ xúi quẩy. Chỉ trong vòng ba ngày là bị người ta đánh tét đầu.

Mạnh Vỹ tuy chỉ có một cái đầu, nhưng người ta lại kêu hấn bằng Tam Đầu Xà.

Trong chín tên bộ khoái nổi tiếng, hấn là một tay thủ đoạn rất tàn độc, đối phó với phạm nhân cực kỳ hung dữ.

Tam Đầu Xà dĩ nhiên cũng có ba thứ mặt mũi. Hấn vừa ngó thấy Kim Cửu Linh chẳng những tỏ ra cung kính mà còn niềm nở để bề thân cận.

Lục Tiểu Phụng không ngờ con người này lúc ở trong phòng tối lại có thể dội nước vào mũi hay đánh phạm nhân bằng giáp côn.

Trên đời còn có những hạng người này thì ai cũng nên biết đừng phạm tội là hơn.

Người đánh xe cho Kim Cửu Linh là một tên bộ khoái của Lỗ Thiếu Hoa. Xe ngựa vào thành liền có bộ khoái địa phương tiếp ứng đưa hai người vào trong.

Khu vực này rất nhiệt náo. Một số đông lúc phạm tội quả nhiên đều có tập quán khó thay đổi. Vì thế mà ít người phạm tội khỏi bị phá án.

Mạnh Vỹ ngồi trong quán trà ở đầu phố để chờ họ. Mục tiêu của họ là căn phòng nhỏ trong ngõ hẻm.

- Người mướn phòng cũng là một gã hậu sinh anh tuấn và dự định mướn một năm.

Đây là lời Mạnh Vỹ nói với Kim Cửu Linh.

Kim Cửu Linh hỏi :

- Ông bạn nghe bên trong có động tĩnh gì không?

Mạnh Vỹ đáp :

- Không có. Theo cuộc điều tra thì căn phòng đó dường như chưa có một ai đến ở.

Có lẽ bọn họ đi nhanh hơn Công Tôn đại nương nên đến đây trước.

Công Tôn đại nương giết Xà Vương rồi thế nào cũng chậm trễ thời giờ, huống chi mục còn muốn đem Tiết Băng bị thương đi theo. Kim Cửu Linh liền dặn :

- Ông bạn hãy bảo thủ hạ giải tán đi đừng để người khác phát giác là nơi đây đã có cảnh giới.

Mạnh Vỹ đáp :

- Bọn tại hạ hành động rất thận trọng. Những anh em tới đây đều đã cải trang.

Kim Cửu Linh cười nhạt nói :

- Cải trang cũng chẳng ích gì, chẳng lẽ người ta không nhận thấy được?

Lục Tiểu Phụng vừa ngó thấy cũng nhận ra ngay. Những gia nhân ở trà quán, người bán trái cây trong ngõ phía đối diện, thầy tướng ngồi bên cạnh và bảy tám khách uống trà cũng đều biết bọn họ cải trang.

Những người ở chốn công môn lâu ngày nhất cử nhất động đều khác với người thường, nhất là về mặt cùng thái độ không che giấu được người tinh mắt.

Mạnh Vỹ đáp :

- Vậy tại hạ đi bảo bọn họ giải tán.

Dưới mái hiên căn nhà ở đầu hẻm có người ăn xin đầu trọc đầy mình ghẻ lở, tay cầm cái bát vỡ.

Lúc Mạnh Vỹ bỏ đi, hấn vẫn chìa bát ra xin tiền liền bị đá cho một cước.

Chỉ trong khoảnh khắc, những bộ khoái cải trang đã giải tán hết.

Mạnh Vỹ trở về báo cáo :

- Tại hạ chỉ lưu hai tên lại. Khi có việc gì sai chúng chạy cho nhanh. Một tên là người bán hàng vật ở phía đối diện trước ngõ hẻm. Trái cây vẫn bày ra, chỉ thay người mà thôi, nên chẳng ai chú ý.

Còn người nữa là ai?

Kim Cửu Linh nhìn người đầu trục nói :

- Tổng Hồng gần đây đã khá lắm. Người rảnh truyền dạy cho hần để sau này thành một tay hảo thủ.

Lục Tiểu Phụng hiểu ngay tên khất cái đầy mình ghê lở cũng là người của y.

Lúc này chưa tới giờ Tuất, về tháng bảy ngày khá dài.

Trong nhà chưa cần thắp đèn. Ánh tà dương lọt qua khe cửa sổ chiếu vào căn nhà đầy bụi bặm.

Nơi đây quả nhiên đã lâu không có người qua lại. Cách trần thiết trong nhà cũng tương tự như căn nhà ở Dương Thành.

Trong tủ áo có tám chín bộ khác nhau. Trên bàn đặt một cái gương. Mé bên kê chiếc giường nhỏ. Không nhận ra chỗ nào khác đặc biệt, đồng thời cũng không tìm được đặc điểm nào hơn trước.

Mọi người đi chuyển này tựa hồ chẳng được việc gì.

Kim Cửu Linh hai tay chắp để sau lưng bước lui rồi bước tới bốn mặt căn nhà. Đột nhiên hần tung mình vọt lên xà nhà, lắc đầu mấy cái rồi lại nhảy xuống.

Mạnh Vỹ ở nhà bếp đột nhiên reo lên :

- Đây rồi!

Hần chạy tới tay cầm một cái hộp gỗ.

Kim Cửu Linh cả mừng hỏi :

- Tìm thấy cái này ở đâu?

Mạnh Vỹ đáp :

- Ở trong bếp.

Dưới đó là một nơi cất giấu đồ rất tốt. Cái gì giấu trong bếp cũng đều kín đáo.

Kim Cửu Linh toan mở hộp coi, Lục Tiểu Phụng cản lại nói :

- Coi chừng! E rằng trong hộp có đặt cơ quan.

Kim Cửu Linh cầm hộp lắc mấy cái rồi cười đáp :

- Hộp này nhẹ lắm. Nếu bên trong đặt cơ quan máy móc hay ám khí, tất phải nặng hơn.

Hần vốn là người cẩn thận, không thì mười năm trước đã chết đến mấy lần.

Lục Tiểu Phụng không nói gì nữa, vì máy móc hay ám khí nhất định bằng kim thuộc thì dĩ nhiên cầm trong tay trọng lượng khác hẳn.

Hộp không có khóa, Kim Cửu Linh mở nắp chạm hoa ra.

Đột nhiên một làn khói màu hồng đoạn bắn ra.

Kim Cửu Linh muốn phong tỏa hô hấp cũng không kịp nữa. Hần té, mình đụng vào tủ áo đánh “huych” một cái.

Trong hộp quả không có máy móc ám khí, mà chỉ có một cái bong bóng cá dùng làm túi hơi. Nắp hộp mở ra, trong nắp có mũi kim nhọn đâm vào túi, khói độc lập tức vọt ra. Cái túi bẹp lép.

Kim Cửu Linh đã tính toán rất kỹ mà không tính đến cái này.

Người nào té xuống đất cũng mềm xèo như cái túi hơi bẹp lép. Sắc mặt của hần lợt lạt trông mà phát khiếp. Trên đầu hần còn chảy máu, vì đầu đập vào tủ bị thủng một lỗ.

Nhà sư chất phác đã nói : “Coi hai vị sắc mặt hắc ám cực kỳ xúi quẩy. Chỉ trong ba ngày là bị người ta đánh tét đầu”.

Câu nói của nhà sư quả nhiên hiệu nghiệm.

Lục Tiểu Phụng đã phong tỏa đường hô hấp, chàng lại phóng chưởng lực xua tan khói độc. Chàng nhớ tới lời nói của nhà sư chất phác trong lòng không khỏi ớn lạnh.

Mạnh Vũ đã chạy ra ngoài. Gã chờ khói độc tan đi hết mới bụng mũi tiến vào.

Lúc này Lục Tiểu Phụng đã nâng Kim Cửu Linh lên, dùng chân lực bảo vệ cho hắn và mong cứu hắn thoát chết.

Mạnh Vũ lượm cái hộp lên có vẻ cẩn thận hơn Kim Cửu Linh, nhưng bây giờ chỉ còn cái vỏ không, trong chẳng có gì. Hắn xem xét hồi lâu bỗng reo lên :

- Đây rồi! Điều bí mật không ở trong hộp mà lại ở trên nắp.

Nếu nhìn kỹ sẽ nhận ra những nét khắc ở trên nắp hộp là chung đỉnh văn tự gồm tám chữ “Lư giao A Thổ, bí dĩ tương qui”, nghĩa là giao cho A Thổ, y sắp về đó.

Sự tình đã rõ rệt. Người ngoài thật chẳng ai chú ý. Công Tôn đại nương quả là am hiểu tâm lý con người. Mụ dùng cách này để đưa tin thì còn ai nghĩ tới?

Đây là mụ thông tri cho một người : Giao một vật cho A Thổ vì A Thổ sắp về đến rồi.

Tin tức để lại cho ai? Giao cho A Thổ vật gì? A Thổ là ai?

Mấy vấn đề này chưa tìm ra được đáp án.

Mạnh Vũ chau mày trầm ngâm một lúc rồi miệng lẩm bẩm :

- A Thổ nào? Chẳng lẽ là tên A Thổ đó?

Lục Tiểu Phụng không nhịn được hỏi ngay :

- Ông bạn có biết một người tên A Thổ ư?

Mạnh Vũ đáp :

- Gã ghé lờ trước văn ngồi ăn xin đầu hẻm, người ta đều kêu bằng A Thổ.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Hiện giờ gã ở đâu rồi?

Mạnh Vũ đáp :

- Vì tại hạ bảo Tống Hồng giả làm gã để ngồi canh gác, nên đuổi gã đi rồi.

Lục Tiểu Phụng giục :

- Mau đi tìm gã ngay.

Mạnh Vũ lập tức trở gót.

Lục Tiểu Phụng gọi lại :

- Hãy chờ một chút.

Mạnh Vũ đứng lại.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Có khi gã chưa biết vì sao ông bạn đuổi gã đi.

Mạnh Vũ lắc đầu đáp :

- Tại hạ chỉ bảo không cho gã ngồi xin cơm ở đây nữa.

Tên bộ đầu muốn đuổi gã ăn xin cần gì phải có lý do.

Lục Tiểu Phụng dặn :

- Ông bạn kiểm thấy gã rồi lập tức báo tin cho ta hay, nhưng nhớ đừng để gã biết.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Gáy Trời Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: A Thổ và cái bọc vải vàng

Mạnh Vỹ đáp :

- Dạ! Tại hạ kiểm được gã rồi xin trở lại ngay.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Ông bạn bắt tất phải tới đây. Bây giờ ta đưa Kim Cửu Linh đi kiểm Thi Kinh Mặc. Ông bạn có tin thì tới thẳng đó.

Thi Kinh Mặc là một thầy thuốc nổi danh dĩ nhiên Mạnh Vỹ đã biết rồi.

Lục Tiểu Phụng lại nói tiếp :

- Ông bạn kêu người lấy chút tro bụi xoa lại những chỗ chúng ta vừa đụng vào cho thật đều đặn.

Mạnh Vỹ dạ một tiếng.

Lục Tiểu Phụng lại nói :

- Tổng Hồng cũng cho dời khỏi nơi đây ngay và kêu người khác đến gác cửa ngõ. Phòng bên cạnh nên đặt một người để họ thấy có điều khả nghi lập tức đến báo với ta.

Mạnh Vỹ lại dạ một tiếng.

Gã đứng một lúc nhìn Lục Tiểu Phụng dường như có điều gì muốn nói nhưng lại nhẩn nại không lên tiếng.

Gã ra tới cửa rồi không nhịn được nữa, quay lại mỉm cười nói :

- Lục đại hiệp mà đến làm bộ đầu ở nha môn thì bọn tại hạ chỉ còn có con đường về ẩm con.

Lục Tiểu Phụng tự lấy làm thỏa mãn vì đã sắp đặt công việc đầu vào đó. Dù Kim Cửu Linh tỉnh táo lại cũng không thể xử lý hay hơn chàng được.

Nhưng chàng không phải là thần tiên, nên vẫn còn chỗ chưa tính đến.

Thi Kinh Mặc không có ở nhà. Vị danh y này thường bác bác kiêu kỳ, ít khi đến nhà ai thăm bệnh. Nhưng đối với chủ nhân Hoa Ngọc Hiến lại ra ngoài thể lệ đó.

Vết thương ở mắt Hoa Nhất Phàm chưa hoàn toàn khỏi hẳn mà lại mắc bệnh văn võ. Miệng không ngớt lầm nhảm về vụ mắt danh họa.

Tại sao những người càng nhiều tiền càng không chịu rời bỏ những cái gọi là thân ngoại chi vật? Phải chăng vì họ riết róng nên mới có nhiều tiền.

Bây giờ Lục Tiểu Phụng không còn cách nào để liên lạc với Mạnh Vỹ, chàng đành ngồi trong khách sảnh ở ngoài Thi gia trang để chờ đợi.

Đột nhiên chàng nhớ tới nhiều chuyện mà lại là những chuyện trước nay không nghĩ tới bao giờ.

Giữa lúc ấy Mạnh Vỹ đưa tin lại : A Thổ có ở nhà.

Gã ăn xin cũng có nhà ở ư?

Ăn xin cũng là người. Chó còn có chuồng huống chi là người?

Sự thực cái nhà của A Thổ chẳng khác cái chuồng. Nó là một cái lò gạch người ta đã phế bỏ. Bốn mặt gã khoét ra mấy cái lỗ để làm cửa sổ.

Hiện nay khí trời nóng nực nên những mảnh ván dùng để che cửa không đóng lại.

Bên trong có ánh đèn lửa.

Bỗng có tiếng người hỏi :

- A Thổ có nhà không?

Tiếng người đáp lại :

- Có! Không hiểu gã lấy đâu ra hồ rượu đem về đang ngồi rót uống một mình.

- Có ai đến kiểm gã chưa?

- Chưa nhưng bên kia có người đi qua.

- Người thế nào?

- Một thanh niên nhỏ tuổi, đầu đội mũ giải đỏ như kiểu sai nha.

Câu này vừa nói xong thì chỉ thoáng một cái đã thấy tên sai nha đội mũ giải đỏ, tay cầm cái bọc vải vàng khệnh khạng đi lên. Hắn đảo mắt nhìn quanh mấy lượt rồi mới chui vào cái chuồng của A Thổ. Dĩ nhiên hắn không ngờ thấy Lục Tiểu Phụng và Mạnh Vỹ. Hai người ẩn mình trên ngọn cây lớn.

Mạnh Vỹ khẽ hỏi :

- Bây giờ có vào bắt không?

Lục Tiểu Phụng lắc đầu đáp :

- Người mà ta muốn bắt không phải là gã.

Mạnh Vỹ hiểu ngay lại hỏi :

- Phải chăng công tử muốn tìm ra tên đại đạo thù hoa ở nơi A Thổ?

Lục Tiểu Phụng ừ một tiếng.

Mạnh Vỹ lại hỏi :

- Trên nắp hộp lưu chữ lại nói gã sắp về, công tử cho là gã sẽ về chỗ Công Tôn đại nương bên đó hay sao?

Lục Tiểu Phụng gật đầu đáp :

- Cái bọc kia chắc là có người muốn trao cho mụ. Có lẽ bây giờ mụ đã về tới chỗ ở của mụ rồi.

A Thổ còn có chỗ ở hướng chi Công Tôn đại nương?

Mạnh Vỹ đành dẫn lòng chờ đợi. Hai người chờ không bao lâu thì tên sai nha đội mũ giải đỏ khệnh khạng trở ra. Miệng hắn hát nghêu ngao từ trên sườn đồi đi xuống.

Hắn đã giao hàng xong rồi, tỏ ra trong người thoải mái.

Sau một lúc, đột nhiên đèn lửa trong nhà tắt ngấm.

A Thổ ra ngoài đóng những mảnh ván che cửa lại.

Lưng gã đeo một cái túi vải rách nát. Cái bọc vàng hiển nhiên bỏ trong túi đó.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Để ta theo dõi gã. Ông bạn quay về chiếu cố cho Kim lão tông.

Mạnh Vỹ ngáp ngừng :

- Công tử đi một mình e rằng...

Lục Tiểu Phụng vỗ vai gã ngắt lời :

- Ông bạn cứ yên dạ, ta không chết đâu mà ngại.

* * * * *

Vầng trăng tròn tỏa ánh sáng xuống vũ trụ, ngọn gió đêm đưa lại một chút hơi thu mát rượi. Thời tiết này rất thích hợp với người đi đường.

A Thổ không ngồi xe cũng không đi ngựa, ung dung cất bước tiến về phía trước, dường như chẳng có việc gì gấp.

Lục Tiểu Phụng cũng trầm tĩnh thủng thỉnh theo sau.

May ở chỗ đêm đã khuya, trên đường lớn không có ai qua lại. Hai người cứ một trước một sau tiếp tục thượng lộ.

A Thổ lúc thì hát khúc tiểu điệu, lúc lại lên giọng hát tuồng. Gã đi mỗi lúc một chậm hơn.

Lục Tiểu Phụng tức mình chỉ muốn cầm roi quất vào lưng cho gã đi lẹ mà không làm được lại càng buồn bực.

Không hiểu đi đã bao lâu? Trên trời chòm sao thưa thớt, bóng trăng nhạt dần sắp lặn xuống đầu non. A Thổ chẳng những không đi lẹ mà còn tìm gốc cây ngồi nghỉ.

Gã mở túi gai ra lấy nửa con ngỗng quay, một hồ rượu ngồi ngay bên đường ăn uống.

Đột nhiên Lục Tiểu Phụng cảm thấy đói bụng, hai ngày nay chàng chưa ăn một bữa no nào, vì chàng không muốn ăn, nuốt không vào. Hiện giờ chàng muốn ăn quá mà chẳng có gì để ăn.

A Thổ xé cái đùi ngỗng cắn một miếng, lại uống một hớp rượu. Bỗng gã thở dài miệng lẩm bẩm :

- Uống rượu một mình thật vô vị. Giả ti bây giờ có người đồng ầm thì hay biết mấy!

Lục Tiểu Phụng trong bụng thêm khát muốn lại ăn uống mà phải ngồi một chỗ dương mắt lên nhìn.

Chàng phải khó nhọc lắm mới chờ được A Thổ ăn uống xong. Gã chùi tay đầy dầu mỡ vào áo rồi mới đứng lên cất bước.

Lục Tiểu Phụng bây giờ mới ngó thấy nửa con ngỗng quay mới mẻ mắt cái đùi, ngoài ra hầy còn nguyên vắt bỏ dưới đất.

Gã ăn xin này không biết tiết kiệm chút nào.

Đương nhiên gã không phải là kẻ ăn xin thực sự, Lục Tiểu Phụng đói quá, cơ hồ không nhìn được, muốn lượm nửa con ngỗng lên ăn cho khỏi đói. Nhưng thủy chung chàng ráng nhẫn nại.

Chàng nghĩ tới A Thổ đẩy mình ghê lở mà ghê tởm. Chàng thà rằng chịu chết đói chứ không ăn đồ của gã.

Hai người đi mãi đi hoài. Trời sắp sáng rồi. Đêm tháng bảy tương đối ngắn hơn ngày.

Vùng thái dương đỏ ối mọc lên. Trên đường lác đác có người đi chợ sớm.

Đột nhiên A Thổ co giò chạy như người phát điên.

Một gã ăn xin thôi tha thì bất luận gã phát điên phát khùng hay nằm lăn ra cũng vậy, chẳng ai buồn chú ý tới.

Nhưng Lục Tiểu Phụng không thể làm theo gã được. Có lý nào chàng chạy loạn trên đường như loài dã cẩu?

Lúc này chàng đành phải chạy theo, dù bị người khác coi là kẻ điên khùng chàng cũng cam chịu.

A Thổ chạy nhanh quá.

Lúc trên đường không người gã đi chậm hơn rùa, bây giờ có người qua lại gã lại chạy như thỏ phải tên.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên phát giác ra A Thổ không phải là người dễ đối phó.

Muốn theo dõi con người như gã thật khó khăn vô cùng! May mà A Thổ không quay đầu lại, và hiển nhiên gã đã moi mết. Đột nhiên gã nhảy lên một cái xe lừa chở cám heo, nằm trên đó ngủ một giấc.

Người trong xe trợn mắt lên nhìn gã ra chiều tức giận, nhưng cũng không đuổi xuống.

Lục Tiểu Phụng lại thở dài. Lần này chàng còn phát giác ra gã ăn xin đi đường có rất nhiều phương tiện mà người khác không nghĩ tới. Không trách người ta có câu :

“Đã làm kẻ ăn xin ba năm rồi thì ai đưa ngôi hoàng đế cho cũng không muốn làm nữa.”.

Vùng thái dương lần lần lên cao. A Thổ nhắm mắt lại tựa hồ gã ngủ thật rồi.

Lục Tiểu Phụng mình toát mồ hôi. Chàng cảm thấy vừa nóng vừa mệt, đã đói khát mà không thể dừng bước được. Chàng muốn kiếm được Công Tôn đại nương đành phải theo dõi gã này cho đến cùng chứ chẳng còn cách nào khác. Chàng chỉ mong ở nơi vận đồ gặp một người bán chút rượu thịt ở bên đường.

Nhưng vận khí chàng rất xúi quẩy. Thậm chí dọc đường không gặp người bán bánh nào.

Nguyên người Lĩnh Nam thích ăn uống một cách đàng hoàng. Muốn ăn họ phải kiếm chỗ ngồi cho thoải mái. Dù có kẻ bán hàng ăn nhỏ như vậy cũng rất ít người chiếu cố. Ở phương Bắc thường gặp người bán hàng ăn vặt, nhưng ở miền này cách sinh nhai đó không thể tồn tại được.

Lục Tiểu Phụng đành ôm bụng đói mà đi.

Hai bên vệ đường là đồng bằng đất cát phì nhiêu. Tới đây mới có một giải thanh sơn.

A Thỏ đột nhiên từ trên xe lừa nhảy xuống chạy lên sườn non. Trên sườn núi cây xanh ngắt, khí trời mát mẻ. A Thỏ đã ngủ trên xe một giấc bây giờ gã càng tỉnh táo.

Lục Tiểu Phụng cũng phấn khởi tinh thần. Vì chàng bỗng phát giác tên ăn mày thối tha chẳng những chân chạy rất khoẻ mà dường như người gã còn mang khinh công.

May mà dãy núi này không cao lắm. Lục Tiểu Phụng thấy A Thỏ đi lên núi, chàng đoán là sắp tới nơi rồi.

Sào huyết bí mật của Công Tôn đại nương chắc ở dãy núi này.

Ai ngờ đây chỉ là một dãy hoang sơn. Dọc đường chẳng thấy nhà cửa chi hết. Sơn lộ lại rất hiểm trở gập ghềnh.

Lên gần tới đỉnh núi, chàng đột nhiên ngửi thấy mùi thơm theo gió đưa xuống, giống như mùi thịt cừu nướng.

Lục Tiểu Phụng lẩm bẩm :

- Trên núi nhất định có nhà, dĩ nhiên là nhà của Công Tôn đại nương.

Dè dặt Lục Tiểu Phụng lần này đoán trật.

Trên đỉnh núi chẳng có nhà cửa chi hết. Một lũ ăn xin đang ngồi uống rượu ăn thịt.

Chúng thấy A Thỏ lên tới nơi, một tên cười nói :

- Ngươi hên vận quá! Chúng ta vừa xuống núi bắt trộm một con cừu mập đem lên nướng thì ngươi đã tới ngay. Vậy lại đây cùng ăn một bữa.

A Thỏ cười rộ tiến lại đáp :

- Xem chừng mấy bữa nay khẩu phúc của tiểu đệ khá thật. Bất luận đi tới đâu cũng đều ăn ngon.

Lục Tiểu Phụng lại một phen ôm bụng dương mắt lên nhìn.

Dĩ nhiên chàng không nên trà trộn vào bọn khát cái ăn thịt cừu lấy cắp của người ta. Hơn nữa chàng chẳng thể để A Thỏ gặp mặt.

Lục Tiểu Phụng ẩn phía sau tảng đá núi đói như cào ruột, khát như cháy cổ họng.

Thậm chí chàng bắt đầu hối hận đêm qua không lượm lấy nửa con ngỗng quay mà ăn cho đỡ đói.

A Thỏ rất quen thuộc bọn khát cái này. Gã ngồi ăn uống với chúng, cười cười nói nói, sung sướng như bậc thần tiên.

Lục Tiểu Phụng trái lại chẳng khác gì tên tử tù ở dưới mười tám tầng địa ngục.

Trong đời chàng chưa bao giờ phải chịu sống như lần này.

Bây giờ chàng mới phát giác ra đói khát là một việc đáng sợ hơn hết.

Giả tỷ chàng có thể nhân cơ hội này nhắm mắt dưỡng thần một lúc cũng hay, nhưng biết đâu trong bọn khát cái chẳng có thủ hạ của Công Tôn đại nương chờ ở đây để tiếp ứng cho A Thỏ.

Vì thế chàng không dám lơ là khoảnh khắc nào mà phải chăm chú theo dõi từng hành động, từng câu nói của chúng.

Lỡ ra A Thỏ chuẩn cái bọc vàng cho tên nào khác để đưa đến chỗ Công Tôn đại nương thì thật là chàng chịu tội một cách uống phí.

Lục Tiểu Phụng tinh thần căng thẳng, chờ hồi lâu bọn khát cái mới ăn uống xong.

A Thổ còn khoác lác với chúng một hồi rồi mới chạy băng băng xuống núi.

Gã lên núi này làm chi, bây giờ lại đi xuống?

Lục Tiểu Phụng không sao hiểu được. Chàng tự hỏi :

- Chẳng lẽ gã lên đưa bọc vải vàng cho người khác rồi? Sao ta vẫn chú ý mà không nhìn thấy?

Chàng đã không nhìn thấy thì bây giờ chỉ còn cách chăm chú theo dõi A Thổ.

Đến lưng chừng sườn núi, A Thổ đột nhiên dừng lại. Gã thò tay rút cái bọc vải vàng ở trong túi gai đeo trên lưng xuống nhìn một chút rồi lại nhét vào. Gã vừa cười vừa lăm bằm :

- May mà cái này chưa bị mấy ông tướng bắt trộm cừu đổi mất không thì cái đầu ta e rằng phải bật ra ngoài.

Cái bọc vàng đó bên trong đựng gì? Tại sao lại quan trọng đến thế?

Dĩ nhiên Lục Tiểu Phụng không nhìn thấy mà cũng không đoán ra. Chàng lăm bằm :

- Bất luận là bọc gì, cứ còn ở trong tay A Thổ là được. Và lại nó quan trọng như thế thì không chừng phải chính gã đem đến trao tận tay Công Tôn đại nương.

Lục Tiểu Phụng bị cực khổ như vậy cũng không oan. Oan uổng nhất là ở chỗ A Thổ lại theo đường cũ đi xuống.

Dĩ nhiên chẳng phải gã lên đỉnh núi để ăn thịt cừu.

Chẳng lẽ gã đã phát giác ra phía sau có người theo dõi nên cố ý làm thế để hành hạ kẻ theo mình chăng?

A Thổ vẫn chẳng lộ vẻ khẩn trương. Nếu gã phát giác có người theo dõi thì chẳng có lý nào gã lại theo đường cũ đi xuống.

Mặt khác Lục Tiểu Phụng rất tin tưởng ở mình chưa bị đối phương phát giác. Dù chàng nhìn đói mấy ngày nữa thì hành động cũng tuyệt không để phát ra tiếng động.

Gần đây ai cũng nhận là khinh công chàng có thể liệt vào hạng năm người ngày trước ở trong thiên hạ.

Chàng tự nghĩ :

- Con người đã mang trọng trách bí mật thì bất luận phía sau có người theo dõi hay không, lúc hành động họ đều cố ý hý vọng quỷ thần.

Lục Tiểu Phụng tự giải thích cho mình bằng nguyên nhân này, chàng lấy làm thỏa mãn.

A Thổ xuống núi rồi hành động tự nhiên hơn nhiều. Gã lại đi chừng nửa giờ rồi tiến vào thành.

Ở trong thành gã lại đi quanh hai vòng rồi tiến vào hàng cơm. Gã ở quán cơm đi ra bỗng rẽ vào trong một ngõ hẻm.

Trong ngõ chỉ có một cửa mà là cửa vào vườn hoa ở phía sau một trang viện lớn.

A Thổ làm như người về nhà mình. Gã không cần gọi cửa cứ thẳng băng tiến vào.

Đường lối trong vườn gã đã thuộc hết. Gã quanh co mấy chỗ rồi xuyên vào khu rừng hoa, đi qua một cây cầu nhỏ tới một tòa tiểu lâu nhìn xuống ao sen.

Trên lầu ánh đèn sáng rực.

Lục Tiểu Phụng phát giác ra lúc này đang buổi hoàng hôn. Ánh tịch dương chỉ còn lờ mờ.

Trên tiểu lâu đèn lửa huy hoàng mà không nghe thấy tiếng người, cả tiếng đồng tử châu chực ở cửa cũng không có.

A Thổ vẫn không gõ cửa đi thẳng lên lầu.

Trên lầu là một căn nhà thất không có bóng người, nhưng trên bàn đã bày rượu nhắm rất tinh khiết.

Lục Tiểu Phụng lăm bằm :

- Khẩu phúc gã này quả nhiên khá thật, đi tới đâu cũng được ăn ngon.

Trong phòng tuy chưa có ai, nhưng trên bàn đã đặt sẵn tám bộ chén đĩa. A Thổ ngồi xuống gấp một miếng thịt gà rồi gục gặc cái đầu lại đặt xuống.

Cái túi gai của gã để trên bàn, hờ cả cái bọc vải vàng ở bên trong. Gã lăm bằm :

- Không ngờ lần này mình lại đến trước tiên.

Hiển nhiên gã đang chờ đợi. Gã chờ đợi những ai? Trong đó có Công Tôn đại nương không?

Phía đối diện tiểu lâu có một cây Ngân Hạnh lớn cành là rườm rà vươn ra đến cửa sổ căn lầu.

Lục Tiểu Phụng quanh ra phía sau cây Ngân Hạnh thì triển Bích Hồ Công trào lên.

Chàng tìm chỗ cành lá rậm rạp để ẩn mình.

Trời tối rồi. Dù có người đứng bên cửa sổ nhìn ra cũng không thể phát giác ra chàng được.

Bây giờ A Thổ kể như tới nơi rồi, chắc gã không còn giờ trò gì nữa.

Lục Tiểu Phụng thở phào một cái ngồi trên cây đường thân. Đột nhiên chàng nghe tiếng tà áo bay lạch phạch. Một bóng người như con chim én thì triển công phu “Lăng Không Xảo Phiên Vân” vọt qua ngọn cây chuồn vào tiểu lâu.

Lục Tiểu Phụng vội dương mắt lên nhìn, nhưng chàng nhận ra không phải là Công Tôn đại nương.

Người này khinh công tuy đã cao thâm nhưng hãy còn kém Công Tôn đại nương, so với chàng dĩ nhiên vẫn còn kém.

Người này là một phu nhân lối bốn chục tuổi nhưng vẻ người hãy còn phong vận.

Đầu mày cuối mắt đầy vẻ phong tình, mê ly hơn cả thiếu nữ.

Mụ mặc áo màu tía thâm khít vào người. Tay mụ cũng xách một cái bọc vải vàng.

Vừa rồi lúc mụ lướt mình trên không, Lục Tiểu Phụng đã phát giác ra chân mụ đi đôi giày đỏ.

Mụ ngồi xuống bàn nhìn A Thổ mỉm cười nói :

- Bữa nay ngươi đến sớm nhất.

A Thổ thở dài đáp :

- Bao giờ nam nhân cũng thua thiệt, phải mất thì giờ ngồi chờ nữ nhân.

Lục Tiểu Phụng cảm thấy câu này rất đồng quan niệm với chàng.

Chàng phát giác quả nhiên mình đã không coi lầm người. A Thổ đúng là một nhân vật khó bề đối phó mà địa vị gã tuyệt không phải thấp hèn.

Từ Y nữ khách khinh công rất cao thâm, phong độ lại cực kỳ xinh tươi. Thế mà mụ ngồi với gã ăn mày A Thổ ở đầu hẻm đầy mình ghê lở vẫn tự nhiên không ghê tởm chút nào.

Phải chăng gã này cũng là một cao thủ võ lâm?

Lục Tiểu Phụng vốn tự phụ biết rất nhiều nhân vật giang hồ, nhưng bây giờ chàng phát giác chưa quen biết được bao nhiêu cao thủ võ lâm, ít ra là hai nhân vật này chàng chưa từng thấy qua. Ngọn gió bỗng đưa lại một tràng cười lạnh lạnh như tiếng nhạc vàng. Người chưa tới, tiếng cười đã tới trước.

Từ Y nữ khách nói :

- Lão thất tới nơi rồi.

Mụ chưa dứt lời, trong phòng đã có thêm một người. Dĩ nhiên cũng là nữ nhân.

Người mới đến là một thiếu nữ khỏe miệng mỉm cười. Hai mái tóc thị đen lấy kết thành hai cái bím dài. Trong tay thị cũng xách một cái bọc vải vàng.

Thiếu nữ ngo A Thổ trước mỉm cười rồi lại nhìn Từ Y nữ khách nói :

- Nhị nương! Nhị nương cũng đến sớm nhỉ?

Từ Y nữ khách thở dài đáp :

- Người lớn tuổi đành chịu thua thiếu nữ, phải đến trước ngồi chờ tiểu cô nương.

Hồng Y thiếu nữ lại nổi lên tràng cười lạnh lạnh đáp :

- Đòi nào Nhị nương chịu thua ai? Không chiếm phần tiện nghi của người khác là người ta đã tạ ơn trời Phật rồi.

Từ Y nữ khách lại thờ dài nói :

- Thật ta không hiểu nổi, sao ngươi thích cười đến thế? Cười tối ngày không ngớt lúc nào.

A Thổ bỗng xen vào :

- Vì y biết rằng mình cười coi rất xinh. Cười cho lộ ra má lúm đồng tiền. Nếu không cười thì ai mà ngó thấy?

Hồng y thiếu nữ tròn mắt lên nhìn gã rồi lại cười, mà cười ngặt cười ngoe không ngớt.

Lục Tiểu Phụng bây giờ mới biết Từ Y nữ khách kêu bằng Nhị nương. Chàng tự hỏi :

- Nhị nương là ai? Phải chăng là Công Tôn nhị nương? Công Tôn nhị nương đã tới, vậy chẳng sớm thì muộn rồi Công Tôn đại nương cũng đến.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Gáy Trời Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Đắc tội với đàn bà là không được

Lục Tiểu Phụng cảm thấy khoan khoái trong lòng. Bất luận chàng đã phải cực nhọc thế nào nhưng cũng được kể là không đến nỗi uổng công. Huống chi tiếng cười của Hồng Y thiếu nữ khiến cho chàng vui dạ. Đáng tiếc là chàng không nhận ra được thị.

Hồng Y thiếu nữ chưa ngớt con cười đã cất tiếng hỏi :

- Tiểu muội đánh cuộc với các vị lần này ai tới chậm nhất?

Nhị nương đáp :

- Dĩ nhiên là lão tam. Y rửa mặt cũng mất hàng nửa giờ. Dù y có mãi mót đến đâu cũng không sao gấp rút được.

Hồng Y thiếu nữ vỗ tay cười nói :

- Đúng rồi! Lần này nhất định là y đến chậm.

Một người tiếng nói rất ôn nhu, rất thông thả, từ dưới lầu từ từ đi lên.

Người đàn bà này tuy đi chậm mà Lục Tiểu Phụng cũng không nhìn thấy ả tiến vào lầu lúc nào.

Hồng Y thiếu nữ vừa ngó thấy ả dường như rất kinh ngạc, nhưng thị lại cười ngay, nói :

- Không ngờ lần này Tam nương chẳng phải là kẻ đến sau cùng. Thật là một kỳ tích!

Người mới đến là Tam nương, chẳng những ả giọng nói rất ôn nhu, thái độ cũng ôn nhu, tiếng cười cũng ôn nhu. ả chậm chạp lên lầu, chậm chạp ngồi xuống, chậm chạp đặt cái bọc vải vàng trong tay xuống bàn rồi mới thờ dài đáp :

- Lần này chẳng những ta không đến chậm mà còn đến sớm hơn hết thấy.

Hồng Y thiếu nữ hỏi :

- Thật thế ư?

Tam nương đáp :

- Ta đến đây từ tối hôm qua, ngủ ở dưới lầu, đã tưởng mình là người tới trước nhất trong các vị, khiến cho các vị phải giật mình kinh hãi.

Hồng Y thiếu nữ cười hỏi :

- Vậy mà tại sao đến bây giờ Tam nương mới lên đến đây?

Tam nương thờ dài đáp :

- Vì ta còn nhiều việc phải làm.

Hồng Y thiếu nữ hỏi :

- Việc gì?

Tam nương đáp :

- Ta còn phải chải đầu, phải rửa mặt, phải mặc áo và phải đi giày.

Nghe tới đây cả Lục Tiểu Phụng ngồi trên cây cũng không nhịn được suýt nữa phải phì cười.

Hồng Y thiếu nữ lặn ra mà cười. Thị thờ hồng học nói :

- Những cái đó mà cũng kể là đại sự khẩn yếu ư?

Nhị nương cũng không nhịn được cười nói :

- Ta đã bảo y rửa mặt một cái mặt cũng mất quá nửa giờ.

A Thổ xen vào :

- Tại hạ lấy làm kỳ...

Hồng Y thiếu nữ nhanh nhẩu hỏi ngay :

- Kỳ ở chỗ nào?

A Thổ đáp :

- Hàng ngày y chỉ chải đầu, rửa mặt, mặc áo xỏ giày thì còn thời giờ đâu mà làm việc khác?

Hồng Y thiếu nữ phải ráng nhịn cười, làm mặt nghiêm nghị nói :

- Vấn đề này quả là nghiêm trọng thật. Sau này y mà lấy chồng, thậm chí không còn lúc nào rỗi để mà sinh đẻ há chẳng làm lỡ đại sự ư?

Thị nói hết câu lại bò ra cười.

Tam nương vẫn không tức giận, thủng thẳng đáp :

- Ta đã biết nhất định người có nhiều thì giờ để sinh con sau này, ít ra người cũng sinh bảy tám chục đứa nhỏ.

Hồng Y thiếu nữ cười nói :

- Dù tiểu muội có sinh mỗi năm một đứa cũng chẳng làm gì nhiều được đến thế!

Tam nương đáp :

- Nếu mỗi cái lúm của người sinh một đứa con thì sinh được rất nhiều.

Hồng Y thiếu nữ nói :

- Chỉ có heo mới nhiều lúm và mỗi lúm sinh một heo con. Tiểu muội không phải là heo...

Thị chưa dứt lời đã phát giác ra mình nói câu này chẳng khác gì mình tự mỉa mình.

Tam nương không nhịn được cười hích hích nói :

- Thế ra người không phải là heo. Vậy cần thanh minh mới được, để người ta khỏi hiểu lầm.

Hồng Y thiếu nữ ngoác miệng ra la :

- Hay lắm! Bây giờ Tứ thư và Lục thư chưa tới nên các người thừa cơ khinh khi tiểu muội.

Tam nương hỏi :

- Bọn họ đến thì làm sao?

Hồng Y thiếu nữ đáp :

- Ít ra họ cũng bình tiểu muội. Cả hai vị chập vào làm một cũng nói không lại với nửa người trong bọn họ.

Một con gió thoảng qua. Ngoài cửa sổ lại có ba người bay vọt vào như chim én.

Một người cười nói :

- Ít ra được một điểm là ta không nói sai. Ta biết y tuyệt không phải là con heo nhỏ.

Hồng Y thiếu nữ vỗ tay cười nói :

- Các vị đã nghe rõ chưa? Tiểu muội biết Tứ thư là người rất tốt.

Tam nương liền hỏi :

- Y không phải heo con, vậy y là cái gì?

Tứ thư đáp :

- Y chỉ là con gà mái ghẹ.

Hồng Y thiếu nữ sùng sốt hỏi :

- Tiểu muội là gà mái ghẹ ư?

Tứ thư đáp :

- Nếu người không phải gà mái ghẹ thì sao lại cười khèng khèc từ sáng đến tối?

Hồng Y thiếu nữ không cười ra tiếng được nữa.

Lục Tiểu Phụng cũng không cười ra tiếng. Sau cùng, trong ba người này chàng cũng nhận được hai. Một người dĩ nhiên là Giang Kinh Hà, chàng chẳng ngạc nhiên chút nào, nhưng chàng không khi nào ngờ tới Tứ nương lại là Âu Dương Tinh.

Âu Dương Tinh, một ả danh kỹ, đã từng bị chàng chọc tức đến chết người. Chàng còn nhận ra Âu Dương Tinh và Giang Kinh Hà xuất hiện cùng một lúc và kinh công ả chẳng kém gì Giang Kinh Hà, suýt nữa chàng từ trên cây té xuống.

Tổ chức Hồng Hải Tử (giày đỏ) này thật đủ thứ người. Âu Dương Tinh và Giang Kinh Hà hiển nhiên đều là những nhân vật đầu não trong tổ chức này.

Trên bàn bày tám bộ đĩa chén thì hiển nhiên trong tổ chức có tám vị thủ lĩnh. Bây giờ đã có mặt bảy vị.

Từ Y nữ khách là lão nhị. Rửa mặt mất hàng nửa giờ là Tam nương. Tứ nương là Âu Dương Tinh. Ngũ thư là Giang Kinh Hà. Lục thư áo xanh bít tất trắng, đầu tóc cạo trọc, đúng là một vị ni cô xuất gia. Con gà mái ghẹ cười tối ngày là Thất nương.

Đại nương là ai? Tại sao? Tại sao chưa thấy Công Tôn đại nương xuất hiện? Gã A Thổ đầy mình ghê lở có mối liên quan gì với bọn này? Không hiểu gã đứng vào vị thứ nào?

Bảy người ngồi xuống cả. Trước mặt đều đặt cái bọc vải vàng, chỉ có thủ tịch còn bỏ trống. Hiển nhiên là chỗ dành cho Công Tôn đại nương.

A Thổ bỗng cất tiếng hỏi :

- Các vị thư muội sáu người, lần này đem về được thứ gì? Cho ta coi trước được chẳng?

Hồng Y thiếu nữ nói ngay :

- Dĩ nhiên là được. Tam thư đến trước nhất, vậy chúng ta hãy coi y đem về thứ gì?

Tam nương không phản đối cũng không cự tuyệt. ả từ từ đưa tay ra cời nút bọc.

Trên bọc của ả buộc ba nút. ả cời mất khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà mà mới xong cái nút thứ nhất.

Nhị nương thở dài nhăn nhó cười nói :

- Các vị còn chịu được, chứ ta hết chịu nổi rồi. Vậy hãy coi của ta trước đi.

Lục Tiểu Phụng phần khởi tinh thần dương mắt lên nhìn.

Trong những bọc vải vàng bí mật này đựng những gì? Chẳng không nhìn được nữa chỉ muốn coi cho biết.

Thực tình chàng nóng nảy hơn ai hết.

May mà động tác của Nhị nương không đến nỗi chậm chạp. Mụ cởi ra trong bọc vừa lớn vừa nhỏ có đến bảy tám chục xấp.

Nhị nương nói :

- Năm nay thu hoạch đã kém lại nghỉ ba tháng trời, nên thu thập các tiền trang mới được một trăm tám mươi vạn lạng bạc. Nhưng sang năm ta chắc có thể thu được gấp đôi.

Trong một năm mụ thu về gần hai trăm vạn lạng bạc mà còn bảo thu hoạch kém cỏi.

Lục Tiểu Phụng ngấm ngấm thở dài. Chẳng không sao nghĩ ra được Nhị nương đã làm gì? Theo chỗ chàng biết thì mấy tay cự khấu thế lực cực lớn cũng không ai thu nổi phân nửa của mụ. Chẳng cũng không nghĩ ra trên đời còn nghề gì được nhiều tiền hơn là quân cường đạo cướp bóc của người ta.

Tam nương khẽ thở dài nói :

- Chỉ được hơn một một trăm tám chục vạn lạng thì năm nay chúng ta chi tiêu ít đi một chút cũng được.

Tam nương cười nói tiếp :

- Chỗ thu hoạch của ta quả là không ít. Gần đây số người không muốn có mũi mỗi ngày một nhiều thêm.

Không muốn có mũi là ý nói không thể giữ thể diện.

Câu này Lục Tiểu Phụng có thể hiểu được.

Nhưng những người không muốn giữ thể diện thì có liên quan gì đến vụ thu hoạch của ả? Về điểm này Lục Tiểu Phụng không sao hiểu nổi?

May ở chỗ Tam nương đã cởi xong ba cái nút trên bọc của ả. Bên trong còn có lần vải dầu.

Ả lại cởi lần vải dầu, trong còn một lần đoạn đồ.

Đoạn đồ gói toàn mũi, đến bảy tám chục cái vừa lớn vừa nhỏ mà là mũi người thật.

Lục Tiểu Phụng xuyết nửa ở trên cây té nhào xuống. Chàng tự hỏi :

- Chẳng lẽ người đàn bà vừa ôn nhu vừa văn nhã, tướng chừng bước chân cũng không xéo chết cả con kiến kia mà lại ra tay cắt đến bảy, tám chục cái mũi người?

Tam nương vẫn lên giọng ôn nhu nói :

- Bọn họ đã không muốn giữ mặt mũi thì ta cắt mũi họ đi.

Hồng Y thiếu nữ vỗ tay cười nói :

- Thật là một biện pháp rất hay.

Tam nương đáp :

- Nhưng sang năm nay ta không dùng biện pháp này nữa.

Tam nương tiếp :

- Sang năm ta chuẩn bị cất đầu lười.

Hồng Y thiếu nữ hỏi :

- Cắt lười ư? Tại sao lại cắt lười?

Tam nương nhẹ nhàng buông tiếng thở dài thủng thẳng đáp :

- Vì gần đây ta lại phát giác ra người đời nói nhiều quá.

Hồng Y thiếu nữ thè lưỡi, nổi lên tràng cười khanh khách nói :

- Giả tỷ tiểu muội mà không quen biết Tam thư thì dù ai đánh chết tiểu muội cũng chẳng thể tin được con người ôn nhu như Tam thư mà lòng dạ tàn độc đến thế!

Tam nương lạnh lùng đáp :

- Ta không đánh chết mà chỉ cắt lưỡi ngươi thôi.

Hồng Y thiếu nữ ngậm miệng lại. Đầu lưỡi thò ra cũng rút vào, dường như không muốn để ả ngó thấy.

Cô gái rửa mặt mắt hàng gò, nhưng cô cắt mũi người cũng thế mà cắt lưỡi người cũng vậy, ra tay lại chẳng chậm chạp chút nào.

Âu Dương Tinh đột nhiên cất tiếng hỏi :

- Trong đó có một người mũi rất lớn không hiểu là ai?

Tam nương hỏi lại :

- Ngươi muốn biết lắm sao?

Âu Dương Tinh cười đáp :

- Tiểu muội đối với chàng trai mũi to cảm thấy hứng thú đặc biệt.

Nhị nương vừa cười vừa nắn thị :

- Con a đầu này hòa mình vào chỗ đó mới hai năm mà lòng dạ mỗi ngày một đen tối, da mặt mỗi ngày một dày thêm.

Âu Dương Tinh cười hi hi đáp :

- Nhị nương mới là người từng trải. Đàn ông mặt mũi to có chỗ nào hay chắc biết rõ hơn ai hết.

Tam nương nói :

- Đáng tiếc con người mũi rất lớn bây giờ đã biến thành kẻ không mũi.

Âu Dương Tinh hỏi :

- Tam thư bảo người đó là ai?

Tam nương đáp :

- Là Đoàn Thiên Thành.

Lục Tiểu Phụng nghe đến tên này không khỏi giật mình kinh hãi. Chàng đã nghe danh tự lại gặp cả người rồi. Trấn Tam Sơn Đoàn Thiên Thành chẳng những mũi to, thân hình lớn, lai lịch cũng không nhỏ. Bất luận là ai muốn cắt mũi hẳn thật không phải chuyện dễ dàng.

Hồng Y thiếu nữ ngậm miệng khá lâu, bây giờ thị không nhịn được lại hỏi :

- Có phải năm nay chúng ta chuẩn bị như những năm qua là bọn mình phải uống một bữa thỏa thích kỳ cho đến lúc say túy lúy mới thôi?

Nhị nương đáp :

- Đó là luật lệ của chúng ta đã có từ lâu, dĩ nhiên năm nay cũng không thay đổi.

Hồng Y thiếu nữ hỏi :

- Bây giờ chúng ta đã đến đông đủ sao còn chưa bắt đầu uống rượu đi?

Lục Tiểu Phụng nghe nói tưởng chừng trái tim chìm xuống. Chàng tự hỏi :

- Hiện giờ người đến đủ rồi? Vậy Công Tôn đại nương đâu?

Nhị nương hỏi :

- Chẳng lẽ ngươi không nhìn thấy còn một chỗ bỏ trống đó ư?

Hồng Y thiếu nữ hỏi lại :

- Vậy còn ai chưa tới?

Nhị nương cười đáp :

- Nghe nói đại thư còn kiếm cho người một cô bát muội.

Hồng Y thiếu nữ cũng cười nói :

- Nếu lại có người còn là em tiểu muội thì từ nay các vị không còn khinh khi tiểu muội được nữa mà chỉ lần át con em út.

A Thổ đột nhiên lên tiếng :

- Đáng tiếc bữa nay thị không tới đâu.

Nhị nương chau mày hỏi :

- Tại sao vậy? Hay là thị không muốn đến?

A Thổ đáp :

- Thị muốn đến nhưng không đến được.

Nhị nương hỏi :

- Có người không cho thị đến hay sao?

A Thổ gật đầu.

Hồng Y thiếu nữ lại cướp lời :

- Thị đã không đến thì chúng ta còn đợi ai?

A Thổ đáp :

- Chờ một vị tân khách.

Hồng Y thiếu nữ sáng mắt lên hỏi :

- Năm nay chúng ta lại mời khách nữa ư?

A Thổ “Ừ” một tiếng.

Hồng Y thiếu nữ hỏi :

- Từ lượng của y thế nào?

A Thổ đáp :

- Nghe nói khá lắm.

Hồng Y thiếu nữ cười nói :

- Bất luận từ lượng của y giỏi hay kém thì bữa nay y đến tiểu muội cũng bảo đảm lúc vào y ngay ngắn mà lúc trở về phải bò xuống mà đi.

Nhị nương cặp mắt lấp lánh nói :

- Xem chừng chẳng những từ lượng y rất lớn mà mặt y cũng không nhỏ. Nếu y khiếp nhược thì nghe người nói đã khiếp vía phải bỏ chạy rồi.

Hồng Y thiếu nữ cũng chớp mắt hỏi :

- Y có lớn mặt không?

A Thổ đáp :

- Y chưa bỏ đi.

Hồng Y thiếu nữ cười hỏi :

- Y đã không bỏ đi thì sao lại không vào? Chẳng lẽ thằng cha đó thích ở ngoài uống gió hơn là uống rượu?

A Thổ lạnh lùng đáp :

- Y uống gió cả một ngày trời chắc bây giờ no đủ rồi.

Trên ngọn cây ngoài cửa sổ có tiếng người thở dài đáp vọng vào :

- Quả là tại hạ uống gió no quá rồi.

Tiếng nói chưa dứt, Lục Tiểu Phụng đã theo con gió vọt vào.

Bảy người ngồi trong phòng mà có kẻ ẩn mình trên cây ngoài cửa sổ chẳng một ai hay biết.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên cảm thấy mình ẩn ở bên ngoài uống gió là một điều rất ngu xuẩn.

Chàng tưởng chừng mình càng ngu ngốc như một quả trứng. Bất luận quả trứng gì thì cũng chẳng có bốn hàng lông mày.

Hồng Y thiếu nữ nhìn chàng vỗ tay cười :

- Tiểu muội biết tướng công là ai rồi. Tướng công là đại bản đàn với bốn hàng lông mày tên gọi Lục Tiểu Phụng.

Uống gió cả một ngày là một chuyện khó chịu phi thường.

Nhưng đối đến là người cũng không khó chịu bằng bị người ta kêu là đại bản đàn (ngu như quả trứng).

Nhưng Lục Tiểu Phụng lại cười đáp :

- Tại hạ biết nhiều người kêu mình bằng đại bản đàn, nhưng cũng có lắm người lại thích ban cho tại hạ cái ngoại hiệu khác.

Hồng Y thiếu nữ không nhịn được hỏi :

- Người ta kêu bằng gì?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Đại công kê.

Hồng Y thiếu nữ mặt đỏ lên, đỏ giống như màu xiêm áo của thị vậy.

Âu Dương Tinh đột nhiên xen vào :

- Thực ra y còn cái tên nữa hay hơn.

Hồng Y thiếu nữ hỏi ngay :

- Tên gì?

Âu Dương Tinh đáp :

- Lục tam đàn.

Hồng Y thiếu nữ hỏi :

- Lục tam đàn ư? Thế nghĩa là làm sao?

Âu Dương Tinh thùng thảng đáp :

- Ý nghĩa giản dị lắm. Vì chẳng những y là đại bản đàn mà còn là cùng quang đàn, đại hồn đàn. Có phải là tam đàn không?

Hồng Y thiếu nữ lại lần ra mà cười. Thị vừa cười vừa nói :

- Tên này thật là hay! Vậy mà tiểu muội chưa từng được nghe qua.

Nhị nương cũng tủm tỉm cười nói :

- Bây giờ các người đều bụng đói meo sao không đem ba quả trứng đó luộc ăn.

Âu Dương Tinh đáp :

- Nhưng ba quả trứng này không phải trứng tươi, ung thối hết rồi.

Tam nương thờ dài nói :

- Bây giờ ta chỉ cần khoản một điều.

Âu Dương Tinh hỏi :

- Điều gì?

Tam nương đáp :

- Ta chỉ sợ y không phải trứng vịt mà là trứng gà.

Âu Dương Tinh gật đầu nghiêm nghị nói :

- Vấn đề này quả là nghiêm trọng, y là trứng gà thì nhất định do gà mái đẻ ra và hẳn sẽ biến thành con của gà mái.

Hồng Y thiếu nữ mặt càng đỏ thêm, nhưng thị vẫn không nín cười được và không ngồi ngay lên được nữa.

Lục Tiểu Phụng không cười, nhưng chàng nhận rõ hai điều : Một là đắc tội với nữ nhân là không được, nhất là với hạng đàn bà như Âu Dương Tinh. Hai là nam nhân chỉ có một người mà muốn đầu khẩu với sáu mẹ đàn bà thì không khác gì thư sinh coi thấy sáu thanh đao vung lên trước mặt. Chẳng thà mua một tấm đậu hũ để đập đầu mà chết còn hay hơn.

Bây giờ chàng đã làm lỗi một điều, không muốn làm lỗi đến điều thứ hai.

Hồng Y thiếu nữ vẫn cười. Tiếng cười của thị chẳng những lọt tai mà tựa hồ có tính cách truyền nhiễm. Bất luận ai nghe tiếng cười của thị cũng cảm thấy tâm tình khoan khoái, không thể nhịn được phải bật lên tiếng cười.

Lục Tiểu Phụng vẫn không cười. Đột nhiên chàng xông tới vươn tay nhanh như chớp nắm lấy hai tay Hồng Y thiếu nữ.

Nhị nương la thất thanh :

- Coi chừng!

Hai tiếng vừa ra khỏi cửa miệng. Hồng Y thiếu nữ đã huyếch khuỷ tay vào xương sườn Lục Tiểu Phụng. Bên cạnh ba món binh khí đồng thời nhắm đâm vào hai nách chàng.

Bọn đàn bà đều ra tay mau lẹ, nhất là vị nữ ni mặc áo xanh. Thanh đoản kiếm trong tay ả loé hàn quang tứ phía. ả vừa ra tay, kiếm khí lạnh lẽo đã vô tới gần mí mắt chàng. Nhưng Lục Tiểu Phụng thân pháp càng mau lẹ hơn. Chàng hóp bụng lại hai tay vẫn nắm giữ cánh tay Hồng Y thiếu nữ.

Ba món binh khí đồng thời phóng ra, đồng thời phải dừng lại. Mũi kiếm cách dưới nách Lục Tiểu Phụng không đầy nửa thước.

Lục Tiểu Phụng không nhúc nhích, cả mắt cũng không chớp. Chàng biết chiêu kiếm này nhất định không phóng thêm nữa. Nếu chân tay chàng lọt vào tay người thì chàng cũng không dám khinh cử vọng động.

Tay cầm kiếm của Thanh Y nữ ni đã nổi gân xanh mà phải dừng lại thì so với phóng tới còn tốn sức hơn.

Mũi kiếm run bần bật, Thanh Y nữ ni lớn tiếng quát :

- Buông tay ra!

Lục Tiểu Phụng không buông. Hồng Y thiếu nữ không cười ra tiếng được nữa, thị mím môi hỏi :

- Ta không có điều chi đắc tội với tướng công, sao tướng công lại không buông ra?

Lục Tiểu Phụng không buông tay cũng chẳng nói gì.

Âu Dương Tinh đã đưa kiếm ra ngoài tay áo. Thị cười lạt hỏi :

- Một người đàn ông như tướng công mà lại uy hiếp một cô bé sao không biết thẹn.

Lục Tiểu Phụng không hổ thẹn. Mặt chàng chẳng trắng bệch cũng không đỏ hồng.

Nhị nương rút thanh loan đao sáng loáng ra khỏi tay áo dài không đầy hai thước.

Mụ nói :

- Hai thanh kiếm và một thanh đao chúng ta đều có thể đâm công tử thủng thành mười bảy, mười tám lỗ.

Âu Dương Tinh cũng nói theo :

- Công tử mà không buông tay thì bọn ta làm cho công tử phải chết ngay.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên bật cười.

Nhị nương tức giận hỏi :

- Chúng ta đã nói rồi, chẳng lẽ công tử không tin ư?

Lục Tiểu Phụng mỉm cười đáp :

- Các vị nói câu nào tại hạ cũng tin hết, nhưng không tin là các vị dám động thủ thật sự.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Gáy Trời Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Phượng gáy trời Nam - Hồi 17

Nhị nương cười lật “Ồ” lên một tiếng.

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng nói :

- Vì bây giờ các vị đều biết tại hạ chẳng phải người quân tử.

Thanh Y nữ ni nói :

- Người không phải là giống người.

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Vì thế bất luận việc gì tại hạ cũng có thể làm được.

Nhị nương biến sắc hỏi :

- Người định làm gì lão Thất?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ rất muốn buông tha y.

Câu này ngoài sự tiên liệu của mọi người. Nhị nương đổi giọng hỏi :

- Sao bây giờ công tử chưa buông tha y?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Chỉ cần các vị ưng cho hai điều kiện là tại hạ tha cho y liền.

Nhị nương đảo cặp mắt long lên nói :

- Chỉ cần công tử buông tha y thì đừng nói hai điều mà là...

Mụ toan nói mà là hai trăm điều ta cũng ưng thuận.

Nhưng mụ nói dở câu rồi dừng lại.

Tam nương từ nãy tới giờ ngồi lẳng lặng, bỗng lên tiếng :

- Dù là nửa điều kiện bọn ta cũng không chịu.

Thanh âm thị vẫn êm ả, vẫn ôn nhu. Nhưng đến ba chữ sau cùng thị đã ra tay. Có điều thị ra tay chẳng thông thả chút nào.

Tam nương sử dụng một cây roi đen mà roi đen nhảy coi chẳng khác con rắn độc.

Thị vẫn ngồi yên rút cây roi ra đặt xuống bàn.

Cây roi của Tam nương bỗng lướt đi nhanh hơn rắn độc mà cũng tàn độc hơn rắn độc.

Nhị nương không khỏi thất thanh la :

- Coi chừng Thất muội.

Tam nương chẳng lý gì đến lời nói của muội. Ngọn roi như con rắn độc quấn lấy huyết quản ở cổ Lục Tiểu Phụng.

Nhưng người Lục Tiểu Phụng đã lướt đi đem theo Hồng Y thiếu nữ vọt ra xa tám thước.

Tam nương đột nhiên tung mình lên không nhảy tới vùng roi quất xuống. Dường như thị quên luôn Thất muội của thị hiện ở trong tay đối phương. Thị động thủ chẳng úy kỵ gì hết.

Lục Tiểu Phụng tức giận trong lòng, chẳng thật không ngờ thị dám ra tay thật sự.

Bây giờ Tam nương đã động thủ, chẳng biết đối phó với Hồng Y thiếu nữ bằng cách nào? Nếu chàng giết thiếu nữ này thì nhất định lũ chị em của thị sẽ liều mạng với chàng. Bằng chàng buông tha Hồng Y thiếu nữ thì họ cũng chẳng buông tha chàng. Vì thế chàng chỉ còn cách liều mạng, ngoài ra không còn đường lối nào khác để lựa chọn.

Ngọn roi của Tam nương không để cho Lục Tiểu Phụng còn lối thoát thứ hai. Nhị nương đột nhiên dậm chân nói :

- Được rồi! Chúng ta xông cả vào hãy diệt trừ hắc đi rồi hãy tính.

Âu Dương Tinh hỏi :

- Còn Thất muội thì sao?

Nhị nương đáp :

- Hắc mà dám đụng đến một sợi lông của Thất muội là ta băm toàn thân hắc ra từng mảnh.

Hai ba câu này vừa nói ra, ngọn roi của Tam nương đã vọt xuống đến hai chục lần.

Lục Tiểu Phụng buông tiếng thở dài. Chàng không muốn ngó thấy người đổ máu, lại càng không ưa nhìn nữ nhân phải lưu huyết, nhưng lúc này chàng chẳng còn cách nào né tránh được. Ngọn roi quất xuống đã mau lẹ lại tàn độc.

Lục Tiểu Phụng đành phản kích.

Thanh loan đao của Nhị nương cũng đâm tới như ánh ngân hồng. Đao pháp của muội rất quái dị lại ra tay cực kỳ độc địa. Muội đã ra tay thì Giang Kinh Hà cũng chẳng thể tự thủ bàng quan.

Giữa lúc ấy đột nhiên nghe đánh “choang” một tiếng. Một cái chum uống rượu đập vào lưỡi đao của Nhị nương.

Một đôi đũa cũng đột nhiên từ mé bên đưa ra nhẹ nhàng cặp lấy ngọn roi như con rắn độc.

Đó là A Thổ đã ra tay. Tay A Thổ còn cầm đôi đũa.

Tam nương sắc mặt xám xanh tròn lên nhìn gã nói :

- Ta không muốn đề ai uy hiếp.

A Thổ đáp :

- Ta biết rồi.

Tam nương nói :

- Nếu ta lọt vào tay hắc thì các vị cũng động thủ tự nhiên đừng úy kỵ gì đến ta.

A Thổ lại đáp :

- Ta biết rồi.

Tam nương hỏi :

- Vậy sao ngươi không để cho ta động thủ?

A Thổ cười đáp :

- Vì người này không phải là quân tử, nhưng cũng là con người.

Tam nương “Ừa” lên một tiếng.

A Thổ nói :

- Ít ra y không chịu dùng Thất muội để làm bìa chống đỡ ngăn chặn ngọn roi của cô.

Tam nương ngẫm nghĩ rồi từ từ ngồi xuống không nhúc nhích.

Nhị nương cũng ngồi xuống bóp cổ tay. Thanh loan đao của mụ tuy chưa tuột mất, nhưng cổ tay cũng tê chồn. Mặt mụ không lộ vẻ gì tức giận, dường như mụ rất khâm phục tên khất cái đây mình ghê lờ.

Cặp mắt Lục Tiểu Phụng chiếu ra những tia hàn quang.

A Thổ đột nhiên hỏi :

- Phải chăng công tử vừa muốn chúng ta ưng chịu hai điều kiện?

Lục Tiểu Phụng gật đầu.

A Thổ nói :

- Công tử hãy cho nghe điều kiện thứ nhất.

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Nguyên trước ta muốn các vị đưa ta đi gặp Công Tôn đại nương.

A Thổ hỏi :

- Bây giờ thì sao?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Bây giờ thì không cần nữa.

A Thổ hỏi :

- Tại sao vậy?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Vì bây giờ ta đã gặp Công Tôn đại nương rồi.

A Thổ cười hì hì. Tiếng cười của gã rất cổ quái lại dường như tiếng cười của người giả trá.

Lục Tiểu Phụng bất giác thờ dãi nói :

- Thực ra tại hạ nên biết sớm các hạ là Công Tôn đại nương. Chẳng những tại hạ theo dõi các hạ một ngày, mà trước kia còn gặp các hạ một lần rồi.

A Thổ cười đáp :

- Thực ra không phải chỉ có một lần.

Lục Tiểu Phụng ngạc nhiên hỏi :

- Không phải chỉ một lần ư?

A Thổ đáp :

- Tối hôm ấy ở Tây Viên chúng ta chẳng đã gặp nhau lần thứ hai rồi ư?

Lục Tiểu Phụng càng ngạc nhiên không nhận được hỏi :

- Chúng ta đã gặp nhau lần thứ nhất ở đâu?

A Thổ không đáp, hỏi lại :

- Công tử còn nhớ Hoắc Huru không?

Lục Tiểu Phụng dĩ nhiên còn nhớ hần lăm.

A Thổ nói :

- Hôm ấy công tử ở trong tiểu lâu của Hoắc Huru đi ra đứng chờ Hoa Mãn Lâu ở chân núi có ngờ thấy một người đàn bà hái rau cầm cái giỏ lướt qua trước mặt mình không?

Lục Tiểu Phụng la thốt thành :

- Người đàn bà đó là tôn giá ư?

A Thổ gật đầu.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Hôm ấy tôn giá cũng ở đó hay sao?

A Thổ cười đáp :

- Nếu ta không có ở đó thì sao Hoắc Huru vẫn bị giam trong cũi cho tới ngày nay?

Lục Tiểu Phụng sững sốt. Bây giờ chàng đã hiểu rõ tại sao cơ quan dưới thạch đài của Hoắc Huru mất linh nghiệm. Cái đó tuyệt không phải ngẫu nhiên có con chuột chạy vào cơ quan bị kẹp chết. Trên đời tuyệt không có chuyện trùng hợp ngẫu nhiên như vậy mà cũng không phải kỳ tích phát sinh đột ngột. Kỳ tích là do người tạo nên.

A Thổ lại nói :

- Ta biết Hoắc Huru là cáo già. Dù lão có bị công tử đem lão bán cho người mổ heo ta cũng không can thiệp, nhưng lão không nên bán đứng cả Thượng Quan Phi Yến.

Thượng Quan Phi Yến dĩ nhiên cũng là người của mụ.

Lục Tiểu Phụng lại nhớ tới đôi giày đỏ thêu con chim én.

A Thổ lạnh lùng nói :

- Lão giết chị em của ta thì lão chết là đáng kiếp. Bây giờ tuy lão còn sống, nhưng sống như vậy thì lại khổ hơn chết.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Hôm ấy Tuyết nhi cũng nhìn thấy tôn giá ư?

A Thổ mỉm cười đáp :

- Con nhỏ đó thật là giống quỷ sứ. Các vị đi rồi thị lập tức chuồn xuống tra xét mẩu chốt cơ quan dưới thạch đài, thị biết dưới đó nhất định có điều cớ quái.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Thị đã gặp tôn giá ư?

A Thổ đáp :

- Thị không gặp ta nhưng ngờ thấy ta để lại đôi giày đỏ trong đó.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười hỏi :

- Vì thế thị mới nhận ra thư thư của thị chưa chết.

A Thổ thở dài nói :

- Dù sao thị cũng là đứa trẻ nít hầy còn ngây thơ. Người chết dưới bàn tay Hoắc Hưu không thể sống lại được.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Vì thế tôn giá để Hoắc Hưu sống dành cho thị.

A Thổ đáp :

- Đúng thế. Ta muốn để thị tự mình báo thù.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Tại hạ còn một chỗ nghi chưa ra là tại sao tôn giá để bao nhiêu tài sản của Hoắc Hưu lại cho thị hết. Tại hạ nhận thấy tôn giá cũng cần tài bảo.

A Thổ mắt lộ ra những tia kỳ quang đáp :

- Đáng tiếc là thị không lấy được ở tay Hoắc Hưu bao nhiêu đâu.

Lục Tiểu Phụng ra chiều kinh ngạc “Ủa” lên một tiếng

A Thổ nói :

- Tiền của đó đã lọt vào tay kẻ khác. Bất luận là ai cũng đừng hòng lấy được ở tay người này một lạng bạc.

Lục Tiểu Phụng chau mày hỏi :

- Người đó là ai? Tại sao tài sản kia lại lọt vào tay họ?

A Thổ đưa mục quang nhìn tận đằng xa. Con mắt mục tựa hồ lộ vẻ khùng khiếp không nói ra được. Đột nhiên mục hỏi qua vấn đề khác :

- Công tử muốn bọn ta ưng chịu hai điều kiện thì một điều đã nói rồi, còn điều thứ hai là gì?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ yêu cầu tôn giá đi theo.

A Thổ cười hỏi :

- Công tử muốn ta đi theo ư? Chẳng lẽ ta lại lọt vào mắt xanh của công tử?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Quả tại hạ có lòng kính ngưỡng tôn giá.

A Thổ cười hỏi :

- Công tử vừa mắt con mụ bán mứt hạt dẻ hay là tên khất cái ghê lở?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ vừa lòng về một tư cách khác nữa.

A Thổ cặp mắt lấp lánh hỏi :

- Phải chăng công tử nói về tên đại đạo thù hoa?

Lục Tiểu Phụng gật đầu.

A Thổ hỏi :

- Công tử tưởng ta là tên đại đạo thù hoa?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại :

- Tôn giá không thừa nhận ư?

A Thổ thở dài đáp :

- Xem chừng ta có phù nhận cũng bằng vô dụng.

Sự thực đã rành rành, chúng có lại xác đáng, mụ có phù nhận dĩ nhiên cũng vô ích.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói :

- Dù sao tôn giá đã cứu tại hạ, mà tại hạ chẳng phải là con người vong ơn bội nghĩa.

A Thổ lạnh lùng nói :

- Ta biết công tử bất quá là một tên đại bản đầu mà thôi.

Lục Tiểu Phụng lơ đi như không nghe tiếng.

A Thổ lại hỏi :

- Phải chăng bây giờ công tử muốn đưa ta đến chỗ Kim Cửu Linh để hoàn thành vụ án đó?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ bảo đảm nhất định tôn giá sẽ được xét xử công bằng hợp lý.

Bỗng nghe đánh “sột” một tiếng. Nhị nương đã cầm thanh loan đao xuống bàn.

Thanh Y nữ ni tay sờ vào lưỡi kiếm nhọn hoắt. Âu Dương Tinh miệng cười lạt, Giang Kinh Hà sắc mặt trắng bệch.

Hồng Y thiếu nữ lại cười lớn hỏi :

- Công tử muốn đại thư ta đi theo ư? Phải chăng công tử đang ngủ mơ?

Tiếng cười của thị lúc này không làm cho người ta khoan khoái.

A Thổ chờ thị dứt tiếng cười mới hững hờ nói :

- Không phải y mơ ngủ đâu, ta có thể đi theo y được.

Hồng Y thiếu nữ sững sốt, mọi người đều ngơ ngác, cả Lục Tiểu Phụng cũng ngạc nhiên.

A Thổ thủng thẳng nói tiếp :

- Ta rất thích người đàn ông có bản lĩnh. Đã là nam nhân có bản lĩnh chân chính thì bất luận muốn ta đến phương nào ta cũng đi ngay.

Lại có người nổi tiếng cười. Nhưng lần này là tiếng cười của Âu Dương Tinh. Thị là người đầu tiên hiểu ý A Thổ. Thị nói :

- Nếu công tử muốn đại thư ta đi theo thì trước hết hãy cho bọn ta coi công tử có đủ bản lĩnh không đã.

Lục Tiểu Phụng cười hỏi :

- Bản lĩnh của tại hạ có nhiều thứ, không hiểu các vị muốn coi thứ nào?

A Thổ đáp :

- Ta muốn coi ba thứ.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Ba thứ là những gì?

A Thổ nhìn chàng. Cặp mắt mụ tựa hồ thu lại dần dần. Mụ nói :

- Chúng ta đấu ba keo để phân thắng bại. Nếu công tử thắng hai keo là ta chịu đi theo.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười hỏi :

- Tỷ đấu ba keo để phân thắng bại ư? Vụ này nghe có vẻ hứng thú lắm.

A Thổ đáp :

- Nhất định là rất hứng thú.

Lục Tiểu Phụng đi động mục quang cười hỏi :

- Keo đầu chúng ta tỷ thí chuyện gì, hay là thi uống rượu?

Chàng cho là dĩ nhiên mục không chịu thi uống rượu. Chỉ có hạng đàn bà ngu xuẩn mới thi uống rượu với đàn ông.

Ai ngờ chàng vừa nói câu này, mục đáp ngay :

- Hay lắm! Chúng ta thi uống rượu.

Lúc rượu bày lên bàn. Lục Tiểu Phụng mới phát giác ra đề nghị của mình rất là ngu xuẩn.

Hiện giờ chàng đã mệt mỏi như con trâu già mà bụng đói chẳng khác gì con chó sói nhịn đói mấy ngày không được ăn. Lúc này chàng cần được ăn một bát canh gà lớn, nhưng chàng lại đòi thi uống rượu với người.

Uống rượu cũng như làm bất cứ một việc gì khác, trong mình cần có thể lực mà chàng lại không có.

Huống chỉ lúc này và ở nơi đây dù Công Tôn đại nương có say mềm cũng chẳng việc gì, nhưng chàng không thể say được.

Xung quanh toàn là những người cùng phe với Công Tôn đại nương, đáng lý Lục Tiểu Phụng không nên uống một giọt rượu mới phải, nhưng trên bàn đã bày ra sáu hũ rượu.

Sáu hũ Lư Châu Đại Khúc.

Con người A Thổ bây giờ chẳng còn chút ghê nào nữa, đầu mục cũng không trọc lóc.

Mục đã thay y phục, mặc một tấm áo bào mềm nhũn. Mặt mục không tô son điểm phấn coi giống một phụ nhân đứng tuổi thông thường. Phải chăng đây là chân tướng của mục?

Lục Tiểu Phụng nhìn không ra, đoán cũng không được. Chẳng một ai hay diện mạo chân chính của Công Tôn đại nương như thế nào.

Công Tôn đại nương hóa trang đã mau chóng, cả âm thanh của mục cũng biến cải một cách dễ dàng.

Lúc này tiếng nói của mục tỏ ra rất ân cần như chủ nhà tiếp đãi tân khách.

Mục nhìn Lục Tiểu Phụng mỉm cười ân cần hỏi :

- Sáu hũ rượu này để đôi ta uống, công tử tính đã đủ chưa?

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp :

- Tại hạ tưởng cho thêm hai con ngựa uống cũng không hết, có điều đồ nhắm thì thiếu nhiều.

Trên bàn chỉ đặt có một đĩa đồ nguội.

Công Tôn đại nương cười nói :

- Đồ nhắm quả nhiên ít thật, may ở chỗ chúng ta chỉ thi uống rượu chứ không phải thi ăn.

Công Tôn đại nương dĩ nhiên đã biết rõ con người lúc lòng không dạ đói thì từ lượng phải kém đi phân nửa.

Lúc này ruột gan Lục Tiểu Phụng lép xẹp chẳng khác gì cái túi tiền của kẻ ăn xin.

Chàng vừa uống ba chung rượu vào bụng đã cảm thấy có điều khác lạ. Sáu chung uống vào chàng lại không thấy gì, nhưng lúc uống thêm hai chung chàng không nhịn được nữa muốn cướp lấy rượu mà uống.

Rồi không hiểu vì sao chàng phát giác ra mình buồn nôn tưởng chừng muốn mửa hết ruột gan ra ngoài.

Công Tôn đại nương cười nói :

- Công tử say rồi.

Mụ vẫn còn tỉnh như sáo, cười nói tiếp :

- Thế là công tử thua keo đầu.

Lục Tiểu Phụng muốn phủ nhận nhưng không phủ nhận được. Chàng đành lẩm bẩm :

- Tại hạ chưa thấy mùi rượu chút nào, có điều trong bụng khó chịu một chút mà thôi.

Công Tôn đại nương hỏi :

- Công tử không nhận thua chẳng?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Nhận thua thì nhận thua, tưởng chẳng có chi đáng kể.

Đĩ nhiên chẳng có chi đáng kể.

Trong con mắt chàng thì khắp thiên hạ chẳng có việc gì nghiêm trọng. Huống chi đây có thua keo đầu thì còn hai keo nữa.

Nhưng chàng đã quên một điều : Keo đầu thua rồi thì hai keo sau cũng chẳng có hy vọng gì thắng được.

Con người đã say rượu thì chỉ còn một thứ có thể tỷ thí với người khác, tức là thi ngủ. Nhưng Công Tôn đại nương dĩ nhiên không chịu thi ngủ cùng chàng.

Bỗng nghe Công Tôn đại nương nói :

- Keo thứ hai chúng ta tỷ kiếm.

Lục Tiểu Phụng phưỡn ngực ra đáp :

- Tỷ kiếm thì tỷ kiếm chứ có gì đáng ngại?

Công Tôn đại nương nói :

- Hay lắm! Công tử hãy chờ một chút để ta đi thay áo đã.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Tôn giá lại muốn thay áo ư?

Công Tôn đại nương đáp :

- Công tử có điều chưa hiểu. Uống rượu thì mặc quần áo uống rượu. Còn tỷ kiếm thì cũng phải mặc thứ quần áo tỷ kiếm.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Tại sao vậy?

Công Tôn đại nương mỉm cười đáp :

- Vì y phục có ảnh hưởng đến tâm tình của con người. Bản tính đàn bà là thích thay đổi y phục.

Lục Tiểu Phụng không thấy đối mà cũng không mệt.

Thông thường rượu đem lại cho người ta một thứ tinh thần và lực lượng kỳ quái.

Nhưng thứ lực lượng này chỉ là lực lượng giả dối. Dù nó không giả dối với người khác thì ít ra cũng giả dối với Lục Tiểu Phụng trong hiện trạng này.

Đột nhiên chàng nhớ tới trên chốn giang hồ người ta thường nhắc đến “Túy Hiệp”.

Theo lời đồn thì hạng người này phải uống rượu mới có bản lĩnh. Càng uống nhiều càng có bản lĩnh mạnh mẽ. Người ta còn nhớ ngày trước Võ Tòng đã hồ cũng vậy. Y uống một phần rượu mới có một phần bản lĩnh, uống mười phần rượu trở nên mười phần bản lĩnh.

Lục Tiểu Phụng dường như mười phần đã uống rượu đủ cả mười phần rồi.

Bỗng chàng đầy lòng tự tin, cảm thấy bản lĩnh mình cũng lên đến độ chói và tưởng rằng bảy tám con hổ đồng thời nhảy tới, chàng cũng đánh chết hết.

Đáng tiếc đây không phải là chàng đánh hổ mà là đấu kiếm với Công Tôn đại nương.

Những tay cao thủ trong khi quyết chiến động thủ phải đúng bộ vị, ra tay phải tính sát từng ly từng phân không được sai trật chút nào.

Hiện giờ Lục Tiểu Phụng có phán đoán và tính toán chính xác được chăng?

Xem chừng căn nhà này vuông hay tròn chàng cũng không phán đoán được.

Giang Kinh Hà từ nãy tới giờ không nói với chàng nửa câu, nhưng lúc này thị nhìn chàng bằng cặp mắt lộ vẻ đồng tình và lân mẫn, tựa hồ thị thương xót con người sắp chết đến nơi.

Ngoại trừ Tam nương, còn bao nhiêu người đều lộ vẻ ái ngại cho chàng chẳng ít thì nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Gáy Trời Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Lừa Tiểu Phụng, Đại nương thi kế

Lục Tiểu Phụng nhìn Tam nương đột nhiên cười hỏi :

- Tại hạ mà thua thì cất tai đưa cô nương được chăng?

Tam nương nhẹ nhàng đáp :

- Tiểu muội đã nói không muốn lấy tai.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Phải rồi! Bây giờ cô nương chỉ muốn cất lưỡi.

Tam nương đáp :

- Nhưng tiểu muội lại không muốn lấy cái lưỡi của công tử.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Vậy cô nương muốn gì?

Tam nương đáp :

- Tiểu muội muốn lấy thủ cấp.

Lục Tiểu Phụng cười rộ nói :

- Hay lắm! Vậy tại hạ sẽ đưa thủ cấp cho cô.

Đối với chàng thì con người có đầu hay không có đầu cũng không quan trọng gì.

Lúc này Giang Kinh Hà dòm ngó chàng lại tưởng tượng đến con người không đầu.

Thậm chí Hồng Y thiếu nữ cũng lộ vẻ lân tuất.

Bất luận là ai cũng nhận ra cuộc đấu này tất nhiên con quý say rượu bốn hàng lông mày nhất định phải thất bại.

Lục Tiểu Phụng vẫn còn đi tìm rượu. Hũ rượu để trên bàn chàng cũng không nhìn thấy vì mắt chàng lơ đãng như tượng gỗ trợn lên nhìn một người từ phía sau tiến ra.

Một người đàn bà rực rỡ như ánh chiều dương, cao quý như Hoàng Hậu, mỹ lệ thanh tao như tiên nữ giáng trần.

Thậm chí những y phục mặc trong người nàng đều không phải là y phục ở nhân gian mà là nghề thường bảy màu sắc trên thượng giới.

Lục Tiểu Phụng không nhận ra người đàn bà này, mà đôi chàng chưa từng thấy nữ nhân nào cao quý và diễm lệ đến thế.

May mà chàng còn nhận được thanh kiếm trong tay mù. Một đôi đoản kiếm dài một thước bảy tấc. Chuôi kiếm buộc dây thao màu đỏ. Chàng tự hỏi :

- Chẳng lẽ đây là Công Tôn đại nương? Mụ mới vừa là một phụ nhân đứng tuổi bình thường kia mà? Mụ còn là một tên khát cái đày mình ghẻ lở hay là mụ già lụ khụ bán mứt hạt dẻ?

Lục Tiểu Phụng dụi mắt để nhìn lại, dường như chàng không tin ở mắt mình.

Công Tôn đại nương mỉm cười nhìn chàng hỏi :

- Chẳng lẽ công tử không nhận ra ta nữa ư?

Lục Tiểu Phụng thờ dãi đáp :

- Tại hạ chỉ có một điểm nghĩ không thông mà thôi.

Công Tôn đại nương hỏi :

- Điểm nào nghĩ không thông?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ không thông ở chỗ nữ nhân điểm lệ như tôn giá sao lại cải trang làm một bà già lụ khụ. Nếu tại hạ ở vào địa vị tôn giá thì dù grom đao kẻ cớ tại hạ cũng không chịu.

Công Tôn đại nương hỏi :

- Tại sao công tử biết đây là chân diện mục của ta?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ không biết, chỉ hy vọng như vậy mà thôi.

Công Tôn đại nương hỏi :

- Tại sao lại hy vọng như thế?

Lục Tiểu Phụng thờ dãi đáp :

- Vì tại hạ nhất định mà phải chết vào tay người thì mong được chết trong tay một người như tôn giá.

Công Tôn đại nương mỉm cười đáp :

- Công tử khéo nói quá khiến cho ta phải mềm lòng.

Mụ thùng thẳng đi tới. Trên mình bày vẽ nghệ thuật không gió cũng rung rinh chẳng khác muôn ngàn màu sắc rực rỡ nhảy múa.

Lục Tiểu Phụng lại thờ dãi nói :

- Lần sau tại hạ có tỷ kiếm, nhất định cũng sắm một bộ xiêm y như vậy để mặc vào mình.

Công Tôn đại nương “Ừ” lên một tiếng ra chiều kinh ngạc.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười nói :

- Hiện giờ tôn giá chưa động thủ mà tại hạ đã hoa mắt lên rồi.

Công Tôn đại nương đáp :

- Công tử hoa mắt thì ta cũng mềm lòng thế là hòa cả làng.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Chưa thể ngang bằng được.

Công Tôn đại nương hỏi :

- Còn sao nữa?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Trong tay Tôn giá có hai thanh kiếm mà trong tay tại hạ chỉ có mồ hôi lạnh.

Công Tôn đại nương hỏi :

- Kiếm của công tử đâu?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ không có kiếm.

Công Tôn đại nương nói :

- Vậy thì dùng đao.

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Đao cũng không có.

Công Tôn đại nương cười nói :

- Con người như công tử lúc ra ngoài không mang vũ khí thì thật là nguy hiểm!

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Đúng là nguy hiểm quá. Bữa nay càng nguy hiểm hơn.

Công Tôn đại nương hỏi :

- Công tử có muốn mượn thanh kiếm không?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Có.

Công Tôn đại nương hỏi :

- Công tử muốn mượn kiếm của ai?

Lục Tiểu Phụng quay lại nhìn nữ ni áo xanh mỉm cười.

Công Tôn đại nương thờ dài nói :

- Xem chừng công tử chưa say thật, vì hãy còn biết người biết của.

Thanh kiếm của nữ ni không dài mấy mà tinh quang loé ra bốn mặt, kiếm khí mật mờ. Búng tay vào thanh kiếm bật ra tiếng ngân nga không ngớt.

Lục Tiểu Phụng tay cầm kiếm không nhận được buộc miệng khen :

- Quả là một thanh bảo kiếm.

Nữ ni áo xanh lạnh lùng đáp :

- Đáng tiếc là bữa nay thanh kiếm này lại để cho tên tụy quý sắp chết đến nơi cầm trong tay.

Lục Tiểu Phụng cười nói :

- Tụy quý thì đúng rồi, nhưng sắp chết thì chưa chắc.

Lúc này mọi người đã xuống lầu ra ngoài viện. Ánh tinh quang lọt qua tán lá cây Ngân Hạnh chiếu xuống soi trúng mặt Lục Tiểu Phụng.

Trong khốe mắt chàng lộ ra không còn chút hơi rượu nào. Xem chừng chàng tỉnh táo chẳng kém gì Công Tôn đại nương.

Nhị nương bật tiếng la thất thanh :

- Ô hay! Công tử vẫn không say ư?

Lục Tiểu Phụng chẳng thừa nhận cũng không phủ nhận.

Nhị nương hỏi :

- Công tử không say sao đã chịu thua?

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

- Trận đầu tại hạ không chịu thua thì trận thứ hai nhất định phải thua. Và trận thứ ba khỏi cần tỷ đấu.

Nhị nương thờ dãi nói như để mình nghe :

- Xem chừng cha này không phải Đại bản đầu.

Hồng Y thiếu nữ cắn môi hằn học nói :

- Nhưng hắn là tên khốn kiếp.

Công Tôn đại nương hững hờ lên tiếng :

- Trận đầu công tử cố ý nhận thua thì trận thứ hai cũng chưa chắc sẽ thắng.

Mụ nói câu này rồi, trong tay cầm kiếm vung lên.

Kiểm quang lấp lánh. Bảy sắc màu rực rỡ trên xiêm y của mụ bắt đầu nhảy múa không ngừng. Cả con người mụ biến thành diêm dúa huy hoàng như ánh chiều dương làm cho người ta phải lóa mắt không mở ra được, dĩ nhiên không phân biệt được người mụ ở chỗ nào, kiếm của mụ ở nơi đâu?

Đã không nhìn rõ bóng người mụ thì còn động thủ với mụ thế nào được?

Lúc đầu Lục Tiểu Phụng giao thủ với Công Tôn đại nương đã nhận ra kiếm pháp của mụ rất tinh kỳ biến ảo, thậm chí chàng sợ mụ hơn là sợ Tây Môn Xuy Tuyết.

Bây giờ chàng mới biết kiếm pháp của mụ lúc đầu chưa hoàn toàn phát huy uy lực.

Uy lực của loại kiếm pháp này dường như nhờ xiêm áo bảy màu làm lóa mắt đối phương cho thêm phần khủng khiếp.

Các bậc cổ lão truyền lại “kiếm khí” không phải là kiếm mà chỉ là tên gọi của một vũ điệu đời xưa. Người múa mặc áo rực rỡ hai tay không, những ánh huy hoàng vọt ra bay lượn. Công Tôn đại nương đem điệu múa ngoạn mục này biến chế thành một thứ vũ khí có thể khắc địch và đã thương người.

Trước mặt các bậc hoàng đế văn thần võ thánh, điệu múa không được dùng kiếm vì sợ kiếm khí làm cho ngự giá phải kinh hãi.

Công Tôn đại nương đã sáng lập ra một loại kiếm pháp, biến “kiếm khí” thành lối kiếm thuật chân chính.

Kiểm pháp này thoát thai từ điệu múa, dĩ nhiên có khác với kiếm pháp thông thường. Bữa nay Công Tôn đại nương thay đổi xiêm áo rực rỡ và để lộ chân tướng phô diễn trước mặt mọi người.

Uy lực chân chính của kiếm pháp này cần có mỹ quan để phát huy, nhất là một tuyệt đại gia nhân như Công Tôn đại nương mới có thể phát huy uy lực kiếm pháp lên đến tột độ.

Lục Tiểu Phụng trong lòng ngấm ngầm than phục. Đến nay chàng mới hiểu chỗ thần bí ảo diệu về võ công, bất cứ ai cũng chẳng thể tiên liệu được. Giả tỷ chàng không đích thân kinh nghiệm thì vĩnh viễn không hiểu được nó tuyệt diệu ở chỗ nào.

Có điều chàng không muốn chứng nghiệm quá nhiều, vì kiếm pháp này biến hóa kỳ bí phi thường, chiêu thức lại càng phức tạp. Một khi phát chiêu nó chẳng khác gì thủy ngân đổ xuống đất, lọt vào bất cứ kẽ hở nào.

Chàng chỉ sợ hờ một chút hay nhần thần kém chú ý là lập tức chết ngay dưới lưỡi kiếm của mụ.

Chàng nghĩ rằng muốn chiến thắng chỉ còn trông vào cách đánh chớp nhoáng.

Khoái kiếm chém loạn xạ, dùng sự bình tĩnh để đối phó với vạn biến.

Công Tôn đại nương đột nhiên hạ thủ. Người Lục Tiểu Phụng vọt lên nóc nhà ở phía đối diện.

Hồng Y thiếu nữ quát :

- Hắn định chạy trốn!

Tiếng quát vừa dứt, người Lục Tiểu Phụng cùng thanh kiếm tựa hồ hợp lại làm một.

Ánh kiếm vọt ra như cầu vồng từ trên nóc nhà nhằm đâm thẳng tới Công Tôn đại nương.

Kiếm quang huy hoàng bay thật nhanh, không một lần biến hóa, thậm chí không phân rõ đầu đuôi ở chỗ nào.

Chàng vận kinh lực toàn thân vào thanh kiếm. Nó không biến hóa mà lại biến hóa tuyệt diệu.

Người Công Tôn đại nương rực rỡ như ráng chiều, kiếm quang như sao sa mà không kịp biến hóa. Cả người lẫn kiếm của mụ tựa hồ bị kiếm khí của Lục Tiểu Phụng bao phủ hoàn toàn.

Bỗng nghe đánh “choang” một tiếng như tiếng rỗng găm.

Kiếm quang hợp nhất rồi phân ra. Nghe thường nhảy múa đầy trời. Những giải đeo quanh mình Công Tôn đại nương bị hót thành mấy chục mảnh.

Không một cử động, không một thanh âm.

Thân hình Công Tôn đại nương đã dừng lại. Mụ đứng yên không nhúc nhích mà cũng không ra tay nữa.

Lục Tiểu Phụng cũng đứng yên nhìn Công Tôn đại nương.

Nhị nương lớn tiếng hỏi :

- Trận này chưa phân thắng bại sao hai vị lại ngừng tay?

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng đáp :

- Nếu là một trận tỷ đấu để giết người thì dĩ nhiên là bất phân thắng bại vì chưa có người nào chết. Còn bảo là cuộc tỷ kiếm thì kẻ như tại hạ thắng rồi.

Công Tôn đại nương thở dài sườn sượt nói :

- Đúng thế! Uy lực chiêu kiếm của công tử quả đã hơn ta.

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Đa tạ Đại nương.

Công Tôn đại nương lại nói :

- Ta không ngờ công tử sử được chiêu kiếm này.

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

- Đó là chiêu kiếm mà tại hạ vừa học lên.

Công Tôn đại nương hỏi :

- Công tử học lên của ai?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Bạch Vân thành chủ.

Công Tôn đại nương động dung hỏi :

- Diệp Cô Thành ư?

Lục Tiểu Phụng gật đầu đáp :

- Chiêu kiếm do kẻ bằng “Thiên Ngoại Phi Tiên”. Nó là tinh hoa về kiếm pháp của Bạch Vân thành chủ. Cả Mặc đạo nhân cũng công nhận là thứ kiếm pháp vô địch.

Công Tôn đại nương thở dài nói :

- Chiêu kiếm này trước khi phát ra đã thành chiêu rồi. Thần diệu của nó là sau lúc ra chiêu dùng chí cương làm chí nhu, lấy sự bất biến làm biến hóa. Quả đáng kể là kiếm pháp thiên hạ vô song.

Lục Tiểu Phụng cười nói :

- Già tỳ Bạch Vân thành chủ được nghe Đại nương nói câu này thì lão nhất định khoan khoái không biết đến thế nào mà kể!

Công Tôn đại nương lạnh lùng đáp :

- Nhưng nếu chính y sử chiêu này thì chưa chắc đã thắng nổi ta.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được hỏi :

- Tại sao vậy?

Công Tôn đại nương đáp :

- Vì y nổi tiếng là thiên hạ kiếm khách vô song, vậy trước lúc y chưa ra chiêu, tất nhiên ta đã phòng bị trước. Nhưng vừa rồi công tử nhảy vọt lên nóc nhà, ta lại tưởng công tử muốn trốn chạy nên ta chênh mảng. Do đó ta không kịp ngăn chặn chiêu kiếm công tử đã phát huy toàn lực để phóng tới.

Lục Tiểu Phụng cười nói :

- Lại cũng vì tại hạ không đeo kiếm, dĩ nhiên tôn giá bất ngờ tại hạ biết sử chiêu kiếm này.

Công Tôn đại nương thờ dãi đáp :

- Nhu chế cương, nhược thắng cường chính vì lẽ đó.

Lục Tiểu Phụng cũng thờ dãi nói :

- May mà tại hạ chẳng phải là kiếm khách nổi danh, không thì e rằng bữa nay đã bỏ mạng ở đây.

Công Tôn đại nương sa sầm nét mặt nói :

- Nhưng công tử chưa thắng đâu. Chúng ta còn trận đấu thứ ba nữa.

Đệ tam trận mới là cuộc đấu quyết định thắng bại.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Chúng ta tỳ thí môn gì trong trận thứ ba này?

Công Tôn đại nương đáp :

- Khinh công!

Lục Tiểu Phụng mỉm cười.

Công Tôn đại nương lại nói :

- Khinh công là trò ruột của công tử. Công tử lại là đàn ông dĩ nhiên khí lực bền bỉ. Ta tỳ khinh công với công tử là chịu phần thua thiệt nên...

Lục Tiểu Phụng ngắt lời :

- Nên tại hạ phải dành phần tiện nghi cho tôn giá.

Công Tôn đại nương nói :

- Ít ra công tử cũng nhường ta cử bộ trước.

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Được rồi!

Công Tôn đại nương nói :

- Nhưng chỉ cần công tử đuổi kịp ta là thắng rồi. Thế thì công tử cũng không hoàn toàn chịu thiệt thòi.

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Trước nay tại hạ ít khi chịu thiệt thòi với ai.

Công Tôn đại nương nói :

- Ta sai người nổi hiệu đồng la. Lúc nào đồng la dứt tiếng, công tử mới được bắt đầu rượt theo.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Chỉ một tiếng đồng la thôi ư?

Công Tôn đại nương đáp :

- Đúng thế! Chỉ một tiếng thôi.

Lục Tiểu Phụng cười nói :

- Nếu thế thì quả tại hạ không thua thiệt.

Công Tôn đại nương lại nói :

- Nhưng ta còn muốn...

Lục Tiểu Phụng cướp lời :

- Dĩ nhiên tôn giá còn phải thay áo. Uống rượu mặc áo uống rượu, tỳ kiếm mặc áo tỳ kiếm, vậy tỳ khinh công dĩ nhiên cũng có một loại y phục khác.

Công Tôn đại nương thùng thảng cười đáp :

- Người ta bảo công tử là Đại bản đăn, thực ra công tử chẳng ngu dốt chút nào.

Ban đêm trời mát như nước mà sắc mặt chị em của Công Tôn đại nương tựa hồ còn lạnh hơn nước, nói cho đúng lạnh hơn nước đóng thành băng.

Hồng Y thiếu nữ đột nhiên cười lạt nói :

- Đã giả vờ say rượu để thừa cơ, lại học lén kiếm chiêu của người khác. Loại đàn ông như vậy, tiểu muội chán ngán vô cùng.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười đáp :

- Bản thân tại hạ cũng không muốn cô nương ưa thích.

Hồng Y thiếu nữ hỏi :

- Ta thử hỏi công tử một câu. Công tử có phải là nam tử hán không?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại :

- Cô nương thử nhìn nhận lại coi có phải không?

Hồng Y thiếu nữ đáp :

- Ta không nhận ra được.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói :

- Tại hạ cũng biết cô không nhận ra được vì cô còn là đứa trẻ nít.

Hồng Y thiếu nữ hằm hằm trợn mắt nhìn chàng đoạn quay đầu bỏ đi, tựa hồ không thèm ngó lại lần nào nữa.

Âu Dương Tinh nhấp nháy cặp mắt nói :

- Ta không phải đứa trẻ nít.

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Dĩ nhiên cô không phải đứa trẻ nít mà còn đáng kể là lão thái bà.

Âu Dương Tinh cũng gườm gườm ngó chàng một cái rồi quay phắt đi bỏ lên tiểu lâu.

Lục Tiểu Phụng thở dài ngồi xuống thêm đá miệng lẩm nhẩm :

- Người đàn ông nào sống được sáu chục tuổi thì ít ra là lãng phí thời giờ mất mười năm.

Nhị nương không nhận được hỏi :

- Sao mà phải lãng phí?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Trong mười năm này đã mất năm năm để chờ nữ nhân thay đổi y phục.

Nhị nương lại hỏi :

- Còn năm năm nữa thì sao?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại :

- Nhị nương nhất định muốn nghe ư?

Nhị nương đáp :

- Chắc công tử không dám nói.

Lục Tiểu Phụng thờ dãi đáp :

- Nhị nương muốn nghe thì tại hạ nói : Còn năm năm nữa để chờ nữ nhân cởi áo.

Nhị nương mặt đỏ bừng lên. Thanh Y nữ ni sắc mặt lợt lạt.

Tam nương bỗng lên tiếng :

- Bây giờ ta lại thay đổi chủ ý.

Lục Tiểu Phụng không nhận được hỏi :

- Thay đổi thế nào?

Tam nương lạnh lùng đáp :

- Ta muốn cắt lưỡi công tử.

Giữa lúc ấy một đại hán hàm râu quai nón tay cầm chiếc đồng la từ ngoài tiểu lâu đi tới, đứng nghiêm chỉnh ở trên thềm đá.

Lục Tiểu Phụng tự nói để mình nghe :

- Vậy khi ta hãy còn tử tế, chỉ phải chờ một mình Đại nương thay áo, nếu còn phải chờ người khác thì thê thảm vô cùng!

Tam nương trợn mắt lên nhìn chàng :

- Người khác là ai?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ có bảo cô đâu mà cô nóng ruột.

Tam nương tức quá, sắc mặt lúc đỏ hồng lúc trắng bợt.

Giữa lúc ấy đột nhiên đồng la đánh “choang” một tiếng. Ba người từ trong tiểu lâu chuồn ra. Cả ba ăn mặc giống hệt nhau đều là Hắc Y phụ nhân.

Ba người hoàn toàn giống nhau cùng chuồn ra một lúc, xoay mình ở trên không rồi chia làm ba đường lướt đi. Thân pháp và khinh công giống hệt nhau.

Tiếng đồng la còn ngân nga chưa dứt, ba người đã vượt ra ngoài tường.

Ba người này ai là Công Tôn đại nương?

Hồng Y thiếu nữ và Âu Dương Tình vừa rồi giả bộ tức giận chạy lên lầu cái trang thành hai người nữa.

Lục Tiểu Phụng biết rượt theo ai bây giờ?

Bất luận chàng rượt theo ai thì dù theo kịp nhưng chỉ sợ rượt lầm hai kẻ khác.

Lục Tiểu Phụng đứng ngăn người ra.

Nhị nương, Tam nương, Thanh Y nữ ni khoé miệng lộ nụ cười lạt, yên chí Lục Tiểu Phụng phen này chắc mắc bẫy.

Lục Tiểu Phụng thở dài nhún nhó cười nói :

- Xem chừng ta mắc bẫy họ rồi đây.

Chàng uể oải đứng dậy lăm bắm :

- Bất luận thế nào ta hãy đuổi theo một người rồi hãy tính.

Người chàng vọt đi đột nhiên quay lại ra tay nhanh như chớp nắm lấy đại hán vừa nổi hiệu đồng la.

Đại hán kinh hãi đánh rớt đồng la đánh “choảng” một tiếng hắng đặng hỏi :

- Công tử giữ tại hạ làm chi?

Lục Tiểu Phụng mỉm cười đáp :

- Chẳng làm gì cả, chỉ đưa ông bạn đi gặp một người.

Đại hán hỏi :

- Gặp ai?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Kim Cừu Linh.

Đại hán tròn mắt nhìn chàng hồi lâu, đột nhiên phì cười. Tiếng cười như tiếng hoàng oanh nghe rất lọt tai, hán nói :

- Lục Tiểu Phụng quả không hồ là Lục Tiểu Phụng. Đến ta cũng phải khâm phục.

Nguyên đại hán đánh đồng la vừa rồi chính là Công Tôn đại nương. Mụ hỏi :

- Sao công tử lại nhận ra ta?

Thật chẳng ai ngờ Lục Tiểu Phụng lại nhận ra mụ.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười đáp :

- Âu Dương cô nương nổi nóng chạy lên lầu, tại hạ đã cảm thấy có điều khác lạ.

Công Tôn đại nương hỏi :

- Điều chi khác lạ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Cô vốn không phải là người mới nghe một câu đã tức mình bỏ đi.

Công Tôn đại nương hỏi :

- Bọn ta ba người lên lầu, lúc chuẩn ra cũng ba người. Sao công tử biết cả ba người đó đều không phải là ta?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Gáy Trời Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Thuộc mê kỳ lạ bảy ngày say

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ không biết.

Công Tôn đại nương hỏi :

- Công tử không biết ư?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ chỉ biết một đại nam nhân có râu ria xồm xoàm thì trong mình không thể có mùi hương như thế.

Công Tôn đại nương thở dài nói :

- Đáng lẽ ta không nên đứng gần công tử quá. Một nữ nhân đứng gần nam nhân thật là nguy hiểm.

Lục Tiểu Phụng cười nói :

- Nhất là một nữ nhân thơm tho như Đại nương.

Công Tôn đại nương cười khàn khàn nói :

- Ta có ngờ đâu công tử lại giống con chó con, chẳng những dùng mắt để quan sát, lại còn dùng mũi để đánh hơi.

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Cái này tại hạ cũng mới học được của người ta.

Công Tôn đại nương hỏi :

- Công tử học được ở Hoa Mãn Lâu có phải không?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Đúng thế.

Công Tôn đại nương thở dài nói :

- Xem chừng bất luận là ai có chỗ sở trường công tử cũng học được rất mau lẹ.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tại hạ vốn là kẻ lòng dạ trống rỗng.

Công Tôn đại nương gật đầu nói :

- Kẻ lòng dạ trống rỗng vốn là kẻ có phúc.

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Nếu vậy bây giờ các vị cũng nên để lòng dạ trống rỗng mà nghe tại hạ một câu.

Công Tôn đại nương nói :

- Chúng ta đang nghe đây.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Bây giờ đại nương đã lọt vào tay tại hạ, nếu các vị muốn được bình yên vô sự thì nên ngoan ngoãn ở đây để nghe tin tức.

Chàng lại đảo mắt ngo từ Nhị nương, Tam nương đến mọi người rồi lạnh lùng nói tiếp :

- Nếu vị nào muốn khinh cử vọng động thì cũng như muốn Đại nương phải chết lẹ. Đại nương chết rồi người đó sẽ lên thay làm lão đại ở đây.

Công Tôn đại nương cười đáp :

- Công tử cứ yên dạ. Ở đây chẳng có ai muốn cho ta chết đâu.

Tam nương da mặt xám xanh, đột nhiên dậm chân hỏi :

- Chẳng lẽ Đại thư muốn theo gã thật ư?

Công Tôn đại nương hững hờ đáp :

- Người nên biết ta chẳng phải là người không thủ tín.

Mộ thở dài nói tiếp :

- Huống chi bây giờ ta không muốn theo y cũng không được. Gã này chỉ cần nắm được một nữ nhân là chết cũng không chịu buông tay.

Lục Tiểu Phụng cao hứng nói :

- Nhất là nữ nhân thơm tho diễm dúa như Đại nương.

Công Tôn đại nương nói :

- Bây giờ ta mong công tử coi chừng một điều.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Điều gì?

Công Tôn đại nương đáp :

- Coi chừng bàn tay công tử bị người chặt đứt.

* * * * *

Mạnh Vũ lúc ngủ vẫn cảnh giác.

Con người đã được hảo hán giang hồ kêu bằng Tam Đầu Xà lúc ngủ cần phải cảnh giác, không thì dù hán có ba chục cái đầu cũng bị chặt đứt rồi.

Nhưng đêm nay lúc hán tỉnh dậy lại thấy một người đứng ở đầu giường, dương cặp mắt sắc bén lên nhìn hán.

Bóng đêm tối mờ, trong nhà lại không đèn lửa, hán không nhìn rõ mặt người này.

Hán chỉ cảm thấy lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh.

Người này không cử động, hán cũng không cử động. Trong mũi hán có ý phát ra tiếng thở. Đột nhiên hán thò tay định rút thanh đao dưới gối.

Nhưng người này còn mau lẹ hơn, hán vừa động thủ, y đã nắm lấy vai hán.

Trước nay hán chưa từng gặp phải tay nào sức mạnh kiên cường đến thế, hai bàn tay chặt cổ hán. Chỉ trong chớp mắt tiếng hô hấp đã dừng lại.

Sự thực hiện giờ hơi thở của hán cơ hồ dừng lại. Hán háng giọng hỏi :

- Người muốn điều gì?

Người kia đáp lại bằng hai tiếng :

- Muốn tiền.

Mạnh Vũ hỏi :

- Muốn bao nhiêu?

Người kia đáp :

- Mười vạn lạng. Nếu không bỏ ra mười vạn lạng là mất mạng.

Mạnh Vũ không ngần ngại gì nói ngay :

- Ta lấy cho người.

Người kia hỏi :

- Ta cần ngay bây giờ.

Mạnh Vỹ đáp :

- Ta lấy cho người ngay.

Người kia đột nhiên bật cười nói :

- Không ngờ Mạnh bộ đầu lại rộng rãi đến thế!

Lúc y cười thanh âm biến đổi nghe rất quen tai.

Mạnh Vỹ la thất thanh :

- Công tử là Lục Tiểu Phụng.

Người kia gật đầu đáp :

- Ta chính là Lục Tiểu Phụng.

Mạnh Vỹ thờ phào một cái lên giọng oán trách :

- Giỡn kiểu này thì thú thật, nhưng suýt làm cho tại hạ phải chết nửa người.

Lục Tiểu Phụng bật cười, tiếng cười có vẻ ân hận, nói :

- Đáng lý tại hạ không muốn giỡn kiểu này, nhưng bữa nay trong lòng đặc biệt cao hứng.

Mạnh Vỹ mắt sáng lên hỏi :

- Công tử đã bắt được tên đại đạo thù hoa rồi ư?

Lục Tiểu Phụng không phủ nhận hỏi lại :

- Kim lão tổng ở đâu?

Mạnh Vỹ đáp :

- Y trở về Dương Thành rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Y trúng độc không sao chứ?

Mạnh Vỹ đáp :

- Nhờ công tử kịp thời đưa y tới Thi đại phu, Thi Kinh Mặc quả không hổ là bậc danh y.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Bên mình tại hạ có yếu phạm nên hành động phải thận trọng, ban đêm mới đến kiểm ông bạn, không để thủ hạ của mụ biết rõ hành tung của mình.

Mạnh Vỹ đáp:

- Tại hạ hiểu lắm.

Trong lòng hắn mừng thầm vì không để cho Tiểu Hồng ngủ đêm ở đây.

Trước đây hắn vẫn không giữ đàn bà ở lại trong đêm vì hắn không tin nhiệm một nữ nhân nào.

Đó là một thói quen. Mạnh Vỹ quyết định tiếp tục giữ thói quen đó. Lục Tiểu Phụng mà phát giác ả danh kỹ Tiểu Hồng ngủ trên giường hắn rồi có thể đến tại Kim lão tổng là chuyện chẳng tử tế gì.

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm hỏi :

- Bây giờ ông bạn có thể dùng phi cấp truyền thư thông tri cho người ở Dương Thành không? Tại hạ muốn gặp Kim lão tổng trên gác hẹp mà Xà Vương đã ở ngày trước.

Mạnh Vỹ đáp :

- Dĩ nhiên là được.

Hắn ngồi nhòm dây xỏ chân vào giày nói :

- Tại hạ ra ngoài viện là có tin cấp.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Trong này ông bạn có bút mực không?

Mạnh Vỹ đáp :

- Có!

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Sao không viết thư trước rồi hãy ra?

Mạnh Vỹ gạt đầu bật lửa lên thắp đèn, mài mực viết thư :

“Lục gia đã thành công. Xin Kim lão tổng đến chờ tại chỗ cũ của Xả Vương vào giờ Tý đêm mai”.

Con người đã ăn cơm của Nha môn từ thuở nhỏ viết rất gọn lẹ.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười ngồi bên coi rồi hỏi :

- Sao ông bạn không dùng chữ tiểu triện để vạ nhất có lọt vào tay người cũng không lộ tin tức?

Mạnh Vỹ cười đáp :

- Tại hạ dốt nát lắm. Đại triện còn viết không nổi huống chi tiểu triện? Nhưng công tử cứ yên tâm. Con bồ câu này chính tay Kim lão tổng thân hành huấn luyện, dọc đường nhất định không xảy ra chuyện gì.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Liệu Kim lão tổng có được thư kịp thời không?

Mạnh Vỹ đáp :

- Nhất định là kịp.

Hắn cuộn tờ giấy hoa tiên lại nhét vào ống trúc nhỏ chế tạo rất tinh xảo. Trên ống trúc lại kèm hỏa ấn.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Bây giờ ông bạn đi thả tin cấp chứ?

Mạnh Vỹ đáp :

- Tại hạ đi ngay lập tức.

Hắn khoác áo dài vào lật đặt ra cửa.

Lát sau trên nóc nhà đã nghe tiếng chim bồ câu vỗ cánh.

Lục Tiểu Phụng ngồi trong nhà chờ Mạnh Vỹ trở về rồi mới chấp tay cáo từ :

- Bây giờ tại hạ đến ngay Dương Thành.

Mạnh Vỹ ngần ngừ một chút rồi nói :

- Tại hạ vừa đi coi, bên ngoài không có ai...

Lục Tiểu Phụng ngất lòi :

- Dĩ nhiên là không có ai.

Mạnh Võ gượng cười hỏi :

- Vậy Công Tôn đại nương đâu?

Lục Tiểu Phụng mỉm cười hỏi lại :

- Nếu ông bạn áp giải mụ thì có đưa đi đâu khắp mọi đường phố không?

Mạnh Võ lắc đầu, hỏi lại :

- Công tử áp giải bằng cách nào?

Lục Tiểu Phụng cười rồi đáp :

- Kế hoạch không thể để lọt vào sáu lỗ tai. Chờ khi tại hạ áp giải mụ tới nơi rồi nếu có cơ hội sẽ cho ông bạn hay.

Mạnh Võ cũng cười nói :

- Lục gia quả là người thận trọng. Tại hạ đã nói nếu Lục gia làm nghề của tại hạ tất trở thành nhân vật đệ nhất phía trong “sáu cánh cửa”.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói :

- Tại hạ biết mình hãy còn kém Kim lão tổng của các vị xa.

Mạnh Võ hỏi :

- Nhưng Công Tôn đại nương là do Lục gia bắt được đấy chứ?

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp :

- Y bảo tại hạ đi liều mạng cho y. Còn y cứ nằm khênh trên giường mà hưởng phúc.

Nguyên một điểm này y đã lợi hại hơn tại hạ nhiều.

Trong gác hẹp cách trần thiết vẫn nguyên như cũ. Chỉ có người nằm trên ghế là khác mà thôi.

Kim Cửu Linh nằm ruỗi nhắm mắt dưỡng thần.

Sắc diện của hắn coi được lắm. Tâm tình hắn cũng thoải mái. Đêm qua một bữa cơm rượu thịnh soạn hãy còn nằm trong bao tử. Mạch đại sư phó ở Minh Viên là tay thủ nghệ rất giỏi, nấu nướng món gì cũng làm cho hắn vừa ý.

Huống chi bây giờ tên cự đạo đã bắt về làm án. Từ nay trở đi hắn hưởng thụ thêm mấy năm hạnh phúc.

Hắn nhận ra mình hên vận mới được Lục Tiểu Phụng đến giúp hắn trong vụ án này.

Lục Tiểu Phụng tuy chưa tới nơi, nhưng Kim Cửu Linh trong lòng vẫn không hồi hộp chút nào. Hắn tin là mình làm việc gì cũng không sai trật.

Trên bàn bày sẵn một chung rượu bỏ đào tửu từ nước Ba Tư gửi đến. Hắn nâng chung rượu lên nhấp một hớp để hưởng thụ mùi rượu ngon ngọt.

Kim Cửu Linh là con người thích hưởng thụ lại biết cách hưởng thụ.

Lục Tiểu Phụng tuy có lúc cũng biết hưởng thụ, chỉ đáng tiếc số mạng phải cực nhọc vì chuyện thích can thiệp vào việc của người.

Kim Cửu Linh đã quyết định sau khi vụ án này kết thúc, hắn không nhúng tay vào những việc ở phía sau sáu lần cửa nữa.

Bỗng hắn nghe trên nóc nhà có tiếng động rất khẽ như mèo đi. Mặt hắn liền lộ ra một nụ cười.

Hắn biết nhất định là Lục Tiểu Phụng tới nơi và trên lưng công một vật nặng, vì lúc chàng hành động không bao giờ phát ra âm thanh. Bữa nay mà có tiếng động nhỏ nhẹ vì chàng phải đeo vật nặng.

Kim Cửu Linh vừa đặt chung rượu xuống đã nghe tiếng Lục Tiểu Phụng than ngoài cửa sổ :

- Mình đeo cái rương nặng thế này lật đật chạy suốt đêm mà hắn ngồi uống rượu một cách rất ung dung. Thế mới biết con người ở đời quả nhiên có số mạng.

Cánh cửa mở ra. Kim Cửu Linh biết chừng ra đón để mở cửa.

Người Lục Tiểu Phụng chưa vào đã chuẩn một cái rương mây lớn vào trước.

Kim Cửu Linh mỉm cười nói :

- Số mạng của tại hạ trời sinh ra chẳng lấy gì làm tốt đẹp, nhưng gặp thời hên vận kết bạn được với Lục Tiểu Phụng.

Hắn vừa dứt lời, Lục Tiểu Phụng đã tới trước mặt. Chàng dựng mặt lên đáp :

- Ngươi hên vận hơn ta nhiều. Ta kết bạn với ngươi là lắm.

Kim Cửu Linh cười nói :

- Sự mạng này quả nặng nhọc. Người mang trọng trách nhất định hỏa khí bốc lên dữ. Vì thế mà tại hạ đã chuẩn bị một chai rượu bồ đào Ba Tư để đề hòa khí của công tử xuống.

Kim Cửu Linh rót rượu vào chung vàng hai tay nâng lên cười nói tiếp :

- Tại hạ đã để rượu vào khối băng lạnh, xin bảo đảm nó sẽ giải hỏa cho công tử.

Lục Tiểu Phụng không khỏi bật cười lắc đầu đáp :

- Lão tổng thật khéo chiều người. Tại hạ mà là cô gái cũng phải mê lão đến chết.

Chàng đón lấy chung rượu uống một hơi cạn sạch rồi đặt cái rương mây lên bàn hỏi :

- Ngươi thử đoán xem trong rương đựng cái gì?

Kim Cửu Linh nhấp nháy cặp mắt hỏi lại :

- Có phải là người biết thêu hoa không?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Chẳng những biết thêu hoa mà thêu cả trông mắt nữa.

Kim Cửu Linh mắt sáng rực chìa ngón tay cái lên nói :

- Lục Tiểu Phụng quả không hổ là Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp :

- Chỉ vì thích nghe câu này mà mắc bẫy không biết bao nhiêu lần. Là ở chỗ đến bây giờ vẫn chưa thấy nhảm tai.

Kim Cửu Linh cười rộ, muốn mở rương ra.

Lục Tiểu Phụng cản lại nói :

- Hãy khoan!

Kim Cửu Linh lấy làm kỳ hỏi :

- Còn chờ gì nữa?

Lục Tiểu Phụng chớp mắt hỏi :

- Ngươi có biết tên đại đạo thêu hoa đó là ai không?

Kim Cửu Linh đáp :

- Chẳng lẽ không phải là Công Tôn đại nương?

Lục Tiểu Phụng gật đầu, lại hỏi :

- Công Tôn đại nương là người thế nào ngươi có biết không?

Kim Cửu Linh đáp :

- Tại hạ không biết.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Người đoán thử coi.

Kim Cửu Linh ngần ngừ đáp :

- Mụ là một bà già.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tiếp tục đoán nữa đi.

Kim Cửu Linh đáp :

- Dù chẳng phải mụ già lụ khụ thì cũng không phải hạng gái ít tuổi, nếu mụ còn ít tuổi thì chẳng thể hành động lợi hại đến thế!

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Còn gì nữa?

Kim Cửu Linh đáp :

- Tại hạ biết mụ không đẹp tốt gì, vì người đàn bà đẹp chẳng bao giờ lại tình nguyện cải trang thành mụ già lụ khụ.

Lục Tiểu Phụng thờ dài nói :

- Bình thời người ta bảo người liệu việc như thần, nhưng lần này người liệu việc như heo.

Kim Cửu Linh hỏi :

- Chẳng lẽ tại hạ đoán trật ư?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Trật ời là trật!

Kim Cửu Linh ngạc nhiên hỏi :

- Vậy mụ là con người như thế nào?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Mụ là người đàn bà có thể khiến cho đàn ông điên đảo thần hồn, say mê đến chết tươi, nhất là hạng trai như lão Kim.

Kim Cửu Linh nhăn nhó cười hỏi :

- Tại hạ đâu có phải hạng trai như vậy?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Lão là con quý đỏi trong hạng hiếu sắc. Tại hạ chỉ hy vọng lão ngó thấy mụ rồi đừng để cho mụ làm mê mẩn tâm thần.

Kim Cửu Linh cười nói :

- Quý háo sắc cũng nhiều loại. Ít ra tại hạ chưa phải là hạng háo sắc tầm thường.

Lão mở rương ra rồi đứng ngăn người.

Trong rương là một mỹ nhân tuyệt mỹ thật sự, đẹp như đóa hoa hải đường đang mơ màng giấc điệp.

Mụ tuy không còn trẻ trung, nhưng cái đẹp của mụ khiến cho người ta chẳng nghĩ gì đến tuổi tác nữa.

Kim Cửu Linh thờ dài nói :

- Xem chừng công tử làm việc này không đến nỗi khổ nào.

Lục Tiểu Phụng cười lạt. Đột nhiên hỏi :

- Hoa Mãn Lâu đâu?

Kim Cửu Linh đáp :

- Gã đi rồi.

Lục Tiểu Phụng chau mày hỏi :

- Sao gã không chờ tại hạ?

Kim Cửu Linh đáp :

- Gã phải đến Tử Kim Sơn có việc gấp.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Đi làm gì?

Kim Cửu Linh thở dài đáp :

- Bạch Vân thành chủ đã ước hẹn Tây Môn Xuy Tuyết mở trận quyết đấu ở Tử Kim Sơn vào ngày mồng một tháng sau.

Lục Tiểu Phụng biến sắc.

Kim Cửu Linh lại nói :

- Số người hay tin này không phải là ít. Tại đây đã nhiều người lên đường đi Tử Kim Sơn rồi. Theo chỗ tại hạ biết nhiều người đem hai nhân vật đó ra mà đánh cuộc. Ba phần có đến hai nắm chắc Diệp Cô Thành sẽ thắng.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Bữa nay là ngày nào?

Kim Cửu Linh đáp :

- Hai mươi bốn rồi.

Lục Tiểu Phụng nhảy bổ lên nói :

- Bây giờ tại hạ phải đi ngay may ra còn kịp.

Kim Cửu Linh nói :

- Nhưng còn Công Tôn đại nương này...

Lục Tiểu Phụng ngắt lời :

- Tại hạ đã giao xong. Bây giờ từ đầu đến gót chân mụ thành người của lão Kim rồi.

Kim Cửu Linh nhăn nhó cười hỏi :

- Phải chăng công tử muốn làm mê hoặc tại hạ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ chỉ hy vọng lão Kim là người không để mỹ sắc mê hoặc.

Kim Cửu Linh nói :

- Cái đó thì công tử cứ yên dạ.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tại hạ chẳng yên dạ chút nào.

Kim Cửu Linh cười nói :

- Người đàn bà này là con rắn độc. Tại hạ không lớn mặt đâu. Ít ra còn phải đề phòng nó đớp một miếng.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Vì hiện giờ mụ chẳng thể cắn người, nên tại hạ không yên dạ.

Kim Cửu Linh hỏi :

- Rắn độc cũng có lúc không cắn người ư?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ đã bắt mụ uống một bình thuốc mê Thất Nhật Túy. Dù mụ có tỉnh lại thì ít ra cũng chưa cử động được trong vòng ba ngày.

Kim Cửu Linh nói :

- Thuốc mê Thất Nhật Túy dường như tại hạ cũng đã nghe có người nhắc tới.

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Vì thế mà trong hai ba ngày này người tùy tiện muốn làm gì mụ cũng không thể phản kháng. Nhưng nếu người đối phó với mụ như vậy là thê thảm đấy. Cả ta cũng thê thảm luôn.

Kim Cửu Linh cười hỏi :

- Công tử không yên dạ, sao chẳng ở nhà coi?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Vì tại hạ lo cho Tây Môn Xuy Tuyết.

Dường như chàng chuẩn bị chuồn ra cửa sổ, nhưng bỗng dừng lại nói tiếp :

- Tại hạ còn có việc muốn nhờ lão Kim làm dùm.

Kim Cửu Linh đáp :

- Công tử cứ sai bảo.

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Lão hỏi giùm xem Tiết Băng lạc lõng nơi đâu. Tại hạ không quen bức bách người để lấy khẩu cung.

Kim Cửu Linh đáp :

- Dù đâu mụ có rắn như đá, tại hạ cũng có cách làm cho mụ mở miệng.

Đột nhiên hắn nói tiếp :

- Bên ngoài có ngựa mà là ngựa của tại hạ cười tới.

Người giang hồ đều biết Kim Cửu Linh là Bá Nhạc đời nay. Hắn rất sành tướng ngựa. Con ngựa hắn cười đến nhất định là con ngựa hay.

Lục Tiểu Phụng cả cười hỏi :

- Lão Kim chịu nhường cho tại hạ cười ư?

Kim Cửu Linh gật đầu mỉm cười đáp :

- Có điều tại hạ cũng không yên dạ.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Điều chi khiến lão không yên dạ?

Kim Cửu Linh đáp :

- Vì đó là con ngựa cái.

Lục Tiểu Phụng ra đi mang theo cả bình rượu bỏ đào.

Dưới lầu tiếng ngựa hí pha lẫn tiếng lộp cộp, chỉ trong khoảng khắc đã đi xa, quả là con ngựa chạy rất nhanh.

Kim Cửu Linh mở cửa sổ nhìn ra. Ngoài xa có người ngó hẩn gật đầu.

Lục Tiểu Phụng ngồi trên lưng ngựa. Tiếng vó ngựa không nghe thấy nữa.

Kim Cửu Linh đóng cửa lại rồi đến bên chiếc bàn. Hẩn vén tay áo nữ nhân trong rương lên.

Trên cánh tay trắng như ngọc sen có một vết hồng lớn bằng đồng tiền, hình dạng giống một áng mây.

Kim Cửu Linh nhìn kỹ hai lần, khóe miệng lộ nụ cười đắc ý, lẩm bẩm :

- Quả nhiên là Công Tôn đại nương.

Tại sao hẩn biết trên cánh tay Công Tôn đại nương có dấu thai ký này? Đây là một điều bí mật của nữ nhân. Đáng lẽ chỉ người nào thân cận với mụ mới biết mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Gáy Trời Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Giở trò nhất tiễn xạ song điêu

Kim Cửu Linh dậy rương, đứng dậy lật đặt xuống lầu.

Trước cửa có cỗ kiệu nhỏ chờ sẵn, hẩn xách cái rương mây ngồi vào kiệu.

Hai đại hán khiêng kiệu chính là hai tên bộ khoái rất đắc lực ở Dương Thành.

Chúng không chờ hẩn giục già đã khiêng lên đi gấp.

Kim Cửu Linh ngồi trong kiệu lộ vẻ đắc ý, vì lúc này kế hoạch của hẩn mười phần đã xong đến chín.

Cỗ kiệu đi vào một ngõ hẻm nhỏ hẹp, chuyển qua bảy tám ngõ mới lên đường chính.

Đầu ngõ hai cỗ xe ngựa sơn đen đã đậu sẵn.

Kim Cửu Linh xách rương xuống kiệu lên xe.

Người dong xe cũng là tay thiện nghệ. Hẩn chính là Lỗ Thiếu Hoa, một bộ khoái nổi tiếng ở Dương Thành.

Hai bên đường phố không thấy người qua lại. Cứ đến mỗi đầu đường trên nóc nhà hai bên đều có người vẫy tay ra hiệu.

Khu phụ cận không có người dạ hành khả nghi nào, sau xe ngựa cũng chẳng có ai theo dõi.

Xe ngựa chuyển qua bảy tám đường phố rồi trên nóc nhà cũng không còn canh gác nữa.

Nơi bọn họ đi tới chỉ có hai người họ biết với nhau.

Mé Tây thành có con đường chênh chếch vừa ngắn vừa hẹp. Đường này có tất cả bảy tiệm hàng. Cửa tiệm đều cũ kỹ gãy nát.

Trong bảy tiệm thì ba nhà bán những đồ giả. Hai nhà bán đồ trang hoàng. Một nhà khắc dấu nhỏ xíu và một nhà bán tàn lọng giấy.

Đường phố này rất âm thầm hiu quạnh. Chỉ có những đồ kiết già nua mới chiếu cố cho mấy tiệm đó.

Cỗ xe ngựa dừng lại trên đường phố.

Kim Cửu Linh xuống xe rồi, Lỗ Thiếu Hoa lập tức cho xe chạy đi.

Một lão già nửa đui nửa điếc mở khuôn cửa nhỏ trong tiệm bán tranh ảnh ra. Kim Cửu Linh xách rương mây lạng người vào thật lẹ.

Trong tiệm đeo những bức họa tồi tàn. Kim Cửu Linh bật bức tranh sơn thủy giả hiệu của Đường Bá Hổ lên, khẽ đẩy một viên gạch bên tường. Lập tức một khuôn cửa ngăm mở ra. Phía sau cửa là đường bí đạo chật hẹp.

Đi hết đường bí đạo lại mở một khuôn cửa ngăm rồi trước mắt sáng lòa. Đây là một tiểu hoa viên nhỏ nhắn xinh tươi.

Hoa viên tuy nhỏ, nhưng hoa cỏ do một bàn tay khéo léo sắp đặt.

Qua vườn hoa đến mấy gian nhà lầu. Tại đây hai cô bé bím tóc buông rũ, mắt đen, răng trắng, đứng trước thềm tươi cười nghênh tiếp.

Công Tôn đại nương tỉnh lại rồi.

Mụ phát giác mình được đưa đến một khuê phòng của nữ nhân, cách bài trí rất tinh vi. Mụ nằm ruỗi dài trên chiếc giường hoa mỹ.

Trong nhà mùi u hương thanh nhã tựa hoa lan dàn dựa khắp nơi, không biết từ phương nào đưa tới.

Công Tôn đại nương lẳng lặng quan sát. Mụ không cử động, vì người mụ không nhúc nhích được.

Ánh chiều tà lọt qua cửa sổ chênh chếch soi vào. Lúc này chưa tới buổi huỳnh hôn, ngoài cửa oanh hót líu lo mà không nghe thấy tiếng người.

Công Tôn đại nương không nhận được la lên :

- Trong này không có người ư?

Vì không có người nên không thấy phản ứng.

Tiếng mụ hô hoán không lớn vì khí lực trong người mụ không còn nữa.

Công Tôn đại nương nghiêng răng hằn học hỏi :

- Gã Lục Tiểu Phụng chết đâm đi đâu rồi?... Sẽ có một ngày ngươi bị thảm tử về tay ta.

Mụ chỉ còn cách nằm ườn ra để chờ đợi, nhưng sau mặt mụ đỏ lên... Mụ cần đi đại tiện.

Mụ vận hết khí lực mà vẫn không sao nhúc nhích được. Mụ kêu gọi chẳng thấy ai đến cũng không ai thừa.

Sau mụ không sao kiềm chế được đành nằm trên giường đại tiện ra đó. Đây đúng là một vụ cực khổ chết người.

Giường đệm ướt rồi, mụ cũng không di động chuyển mình ra chỗ khác được. Mụ cơ hồ phát khóc, miệng lâm nhâm :

- Lục Tiểu Phụng! Tất có một ngày ta làm cho ngươi chết cũng không chết được mới cam lòng.

Bất thành linh, một vật từ trên đỉnh màn rớt xuống trúng người mụ.

Trời ơi! Một con rắn! Bình sinh Công Tôn đại nương sợ nhất là rắn. Mặt mụ tái mét nhưng không cử động được chỉ dương mắt nhìn con rắn bò lổm ngổm trên người mụ.

Mụ muốn la lên, nhưng sợ quá thanh âm không phát ra được.

Con rắn trước mắt bò trên mình Công Tôn đại nương. Đột nhiên bóng người thấp thoáng. Một người xuất hiện ở đầu giường đưa tay ra nhẹ nhàng kẹp lấy con rắn liệng ra ngoài cửa sổ.

Công Tôn đại nương dù sao cũng thờ phào một cái nhẹ nhõm. Trên mặt mụ đầy mồ hôi lạnh.

Người kia mỉm cười nhìn mụ, cất tiếng ôn nhu :

- Đại nương phải một phen kinh hãi.

Người này tuổi không lớn lắm lại đầy vẻ phong lưu. Những y phục trên người hẳn bất cứ ai cũng nhận ra là đồ tốt và do người thợ khéo hạng nhất chế tạo.

Nụ cười trên môi của hắn còn làm rung động nữ nhân hơn cả y phục.

Công Tôn đại nương tròn mắt hỏi :

- Ngươi... Ngươi là chủ nhân ở đây?

Kim Cửu Linh gật đầu đáp :

- Phải!

Công Tôn đại nương hỏi :

- Sao trong nhà ngươi lại có rắn?

Kim Cửu Linh đáp :

- Rắn của tại hạ bắt về.

Công Tôn đại nương biến sắc hỏi :

- Ngươi bắt rắn về làm gì?

Kim Cửu Linh đáp :

- Vì tại hạ muốn thử coi có đúng Đại nương không thể cử động được hay là giả dối.

Công Tôn đại nương hỏi :

- Các ngươi chẳng những đã cho ta uống thuốc mê, lại còn điểm vào huyết đạo mà còn chưa đủ ư?

Kim Cửu Linh mỉm cười đáp :

- Trước nay ta vốn là người thận trọng, nhất là đối với Đại nương càng cần phải thận trọng hơn.

Công Tôn đại nương bây giờ mới hiểu rõ liền hỏi :

- Ngươi là Kim Cửu Linh phải không?

Kim Cửu Linh đáp :

- Không ngờ mãi đến bây giờ Đại nương mới nhận ra tại hạ.

Công Tôn đại nương nghiêng răng ken kết hỏi :

- Gã khốn kiếp Lục Tiểu Phụng chạy đến phương nào rồi?

Kim Cửu Linh thùng thảng cười đáp :

- Bây giờ từ đầu đến chân Đại nương y đã giao cho tại hạ, tức là làm xong sứ mạng rồi, còn ở đây làm chi?

Công Tôn đại nương hỏi :

- Đây là đâu? Tại sao các người đem ta tới chỗ này?

Kim Cửu Linh đáp :

- Nơi đây tuy không tốt đẹp gì nhưng ít ra cũng còn khoan khoái hơn trong nhà lao.

Hắn thở dài nói tiếp :

- Tại hạ biết Đại nương chưa từng đến nhà giam, nơi đó chẳng khác gì chuồng heo, chỗ nào cũng đầy muỗi cùng rệp. Con người xinh đẹp như Đại nương mà đến đó thì không đầy nửa ngày đã bị côn trùng cắn cho toàn thân sưng vù. Nếu Đại nương kêu la là ăn phải đòn lập tức. Rủi gặp tên cai ngục hung ác, không chừng hắn làm cho Đại nương phải té đái vãi phân.

Công Tôn đại nương nét mặt tái xanh.

Kim Cửu Linh nhìn mặt lạnh lùng hỏi :

- Chắc đại nương không muốn tại hạ đưa Đại nương vào trong nhà lao?

Công Tôn đại nương cười khẩy đáp :

- Thực ra trong lòng ngươi nghĩ gì ta cũng biết rồi.

Kim Cửu Linh “Ừa” lên một tiếng.

Công Tôn đại nương tiếp :

- Bất quá ngươi muốn ta thân hành viết tờ khẩu cung, chứ ngươi chẳng tử tế gì.

Kim Cửu Linh mỉm cười nói :

- Công Tôn đại nương quả là người thông tuệ...

Công Tôn đại nương ngắt lời :

- Ngươi muốn ta thừa nhận là tên đại đạo thù hoa, thừa nhận những vụ án đó do ta gây ra.

Kim Cửu Linh đáp :

- Đúng thế! Chỉ cần Đại nương chịu viết một tờ khẩu cung như vậy là tại hạ tuyệt đối không để Đại nương phải thiệt thòi. Bằng trái lại...

Công Tôn đại nương hỏi :

- Trái lại thì sao?

Kim Cửu Linh lạnh lùng đáp :

- Quanh đây nhiều rắn lắm. Bất cứ lúc nào tại hạ cũng bắt về được hàng trăm con.

Công Tôn đại nương nghiêng răng hỏi :

- Sao ngươi biết ta sợ rắn?

Kim Cửu Linh đáp :

- Tại hạ còn biết nhiều chuyện nữa.

Công Tôn đại nương bỗng cười nhạt nói :

- Thực ra điều ta được biết cũng không phải ít.

Kim Cửu Linh hỏi :

- Đại nương biết chuyện gì?

Công Tôn đại nương tròn mắt lên dần từng tiếng :

- Ít nhất ta cũng biết tên đại đạo thù hoa chân chính là ai.

Kim Cửu Linh hỏi :

- Ai vậy?

Công Tôn đại nương đáp :

- Là ngươi! Tên đại đạo thù hoa chân chính là ngươi!

Kim Cửu Linh vẫn lẳng lặng đứng bên giường, nhưng nụ cười rung động lòng người biến mất, trên mặt hấn không lộ vẻ gì.

Công Tôn đại nương cười hà hà nói tiếp :

- Thực ra ngay từ lúc đầu ta đã hoài nghi tên đại đạo thù hoa là ngươi.

Kim Cửu Linh lại “Ừa” lên một tiếng.

Công Tôn đại nương lại nói :

- Ngay từ lúc đầu ta còn biết ngươi muốn ta gánh tội ác thay cho ngươi.

Kim Cửu Linh hỏi :

- Dù tại hạ có đúng là tên đại đạo thù hoa thì tại sao lại lựa chọn Đại nương gánh thay cho mình?

Công Tôn đại nương đáp :

- Vì ta vốn là người hành tung rất thần bí, không ai hiểu gốc gác ta. Bất luận người bảo là ta làm chuyện gì, người khác cũng dễ tin tưởng.

Kim Cửu Linh hỏi :

- Chỉ vì yếu tố đó mà tại hạ lựa chọn Đại nương ư?

Công Tôn đại nương đáp :

- Dĩ nhiên đó chưa phải là yếu tố chủ chốt.

Kim Cửu Linh hỏi :

- Vậy còn yếu tố nào khác?

Công Tôn đại nương đáp :

- Nguyên nhân chủ yếu là trong bọn chị em ta đã có một tên đồng mưu với người.

Người muốn ta chịu tội thay người và chết thay người. Ta mà chết đi là thị lên thay địa vị ta. Thủ đoạn của người là chơi trò nhất tiễn xạ song điều.

Kim Cửu Linh biến đổi sắc mặt mấy lần, nhưng hấn khôi phục lại về tự nhiên ngay, hững hờ hỏi :

- Chẳng lẽ đại nương đã biết thị là ai?

Công Tôn đại nương đáp :

- Cho tới lúc này ta chưa thể hoàn toàn xác định nhưng chẳng sớm thì muộn sẽ có ngày ta điều tra ra.

Kim Cửu Linh lạnh lùng nói :

- Đáng tiếc là ngày đó vĩnh viễn không đến với Đại nương.

Công Tôn đại nương nói :

- Người biết là sau khi những vụ án đó xảy ra, người ta nhất định tìm đến người, vì người là tên đệ nhất bộ khoái phía trong khuôn cửa sáu cánh. Người khác vĩnh viễn không bao giờ hoài nghi cho người.

Kim Cửu Linh nói :

- Vì thanh danh của tại hạ vốn là người tốt.

Công Tôn đại nương đáp :

- Người đi kiểm Lục Tiểu Phụng vì nhận ra chỉ có một mình gã có thể đối phó được với ta.

Kim Cửu Linh đáp :

- Y quả là người rất thông minh. Về điểm này e rằng cả Đại nương cũng phải thừa nhận.

Công Tôn đại nương cười nhạt nói :

- Ta chỉ thừa nhận gã là con heo.

Kim Cửu Linh hỏi :

- Nếu y là con heo thì sao Đại nương lại lọt vào tay y?

Công Tôn đại nương nghiêng răng mỉm môi đáp :

- Có thể gã là con heo tương đối thông minh, nhưng heo vẫn là heo.

Kim Cửu Linh cười xòa.

Công Tôn đại nương lại nói :

- Vì Lục Tiểu Phụng là con heo, nên lúc bắt đầu người mới dụ gã vào chuồng được.

Kim Cửu Linh ồ lên một tiếng chứ không nói gì.

Công Tôn đại nương lại tiếp :

- Người cố ý đem mảnh đoạn hồng thêu bông mẫu đơn giao cho gã, vì người biết nhất định gã sẽ đưa tới cho Tiết lão thái thái coi.

Kim Cửu Linh mỉm cười đáp :

- Tại hạ cũng biết Tiết lão thái nhất định nhận ra bông hoa kia do nữ nhân thêu.

Công Tôn đại nương nói :

- Ngay từ ban đầu gã đã làm lộn, gã càng yên trí tên đại đạo thêu hoa đúng là một nữ nhân trá hình.

Kim Cửu Linh đáp :

- Vì y rất tin tưởng cặp mắt của Tiết lão phu nhân chưa mờ, tuyệt đối không thể nhận lầm.

Công Tôn đại nương nói :

- Sau người lại cố ý yêu cầu Tư Không Trích Tinh đánh cắp mảnh đoạn hồng đó đưa đến chỗ Giang Kinh Hà, vì người biết thị là chị em với ta.

Kim Cửu Linh gục :

- Đại nương nói nữa đi!

Công Tôn đại nương tiếp :

- Ngay từ ngày ấy Lục Tiểu Phụng đã nhận định là hành động của đám chị em đi giày đỏ.

Kim Cửu Linh hỏi :

- Đại nương đừng quên Tư Không Trích Tinh vốn là bằng hữu của Lục Tiểu Phụng thì khi nào gã lại nghe lời tại hạ đi lừa gạt bạn?

Công Tôn đại nương đáp :

- Gã là thần thâu, người là thần bộ. Thần thâu khó lòng tránh khỏi có khi thất thủ đã lọt vào tay người. Người biết chẳng sớm thì muộn cũng có ngày lợi dụng gã, nên cố ý làm ơn buông tha cho gã trước rồi.

Kim Cửu Linh thờ dài nói :

- Chuyện này chẳng một ai hay, chắc là Đại nương đoán ra như vậy.

Công Tôn đại nương cũng không phủ nhận, mụ lại nói :

- Nhưng chỉ căn cứ vào điểm này, Lục Tiểu Phụng cũng chưa hoài nghi đến ta...

Kim Cửu Linh ngắt lời :

- Đúng thế.

Công Tôn đại nương nói tiếp :

- Người biết gã đến Dương Thành để tìm Xà Vương.

Kim Cửu Linh hỏi :

- Chẳng lẽ Xà Vương cũng là người đồng mưu với tại hạ?

Công Tôn đại nương đáp :

- Dĩ nhiên Xà Vương không phải là người đồng mưu với người, nhưng trường hợp của lão cũng giống như Tư Không Trích Tinh, tức là đã chịu ơn của người rồi nên hẳn cam tâm để người lợi dụng.

Kim Cửu Linh nói :

- Lần này đại nương đoán trật lất.

Công Tôn đại nương “Ừ” lên một tiếng.

Kim Cửu Linh nói tiếp :

- Lão cam tâm để tại hạ lợi dụng chỉ vì lão không còn đường nào khác để lựa chọn.

Công Tôn đại nương hỏi :

- Tại sao vậy?

Kim Cửu Linh lạnh lùng đáp :

- Bộ khoái ở Dương Thành đều là đồ tử đồ tôn của tại hạ. Tại hạ là Tổng quản ở Vương phủ. Nếu lão không nghe lời tại hạ thì bất cứ lúc nào tại hạ cũng có thể trừ đến cội rễ bọn anh em của lão.

Công Tôn đại nương nói :

- Người biết ngày rằm tháng bảy nhất định ta đến Tây Viên nên yêu cầu Xà Vương dẫn dụ Lục Tiểu Phụng đến Tây Viên.

Kim Cửu Linh đáp :

- Hành tung của Đại nương người ta không biết, nhưng tại hạ biết rõ như bàn tay để trước mắt.

Công Tôn đại nương nói :

- Trong bọn chị em ta vẫn có người ngấm ngầm thông tin cho người.

Kim Cửu Linh cũng không phủ nhận. Hắn nói :

- Tại hạ giả tạo một phong thư có ý yêu cầu Xà Vương để Lục Tiểu Phụng nói thấy, vì tại hạ biết Lục Tiểu Phụng trước nay không muốn thiếu nợ ân tình, nhất định sẽ đi phò ước thay cho Xà Vương.

Công Tôn đại nương nói :

- Bắt đầu từ lúc ấy Lục Tiểu Phụng mới nghi ngờ ta.

Kim Cửu Linh nói :

- Đại nương đừng mời y ăn mút hạt dẻ thì chẳng sao.

Công Tôn đại nương lạnh lùng đáp :

- Hôm ấy thực tình thì ta có việc mới đến Tây Viên. Ta làm việc gì thì không muốn để ai cản đường.

Kim Cửu Linh nói :

- Nhưng y lại muốn kiếm đôi giày dỏ.

Công Tôn đại nương nói :

- Hôm ấy gã không chết là nhờ vận may.

Kim Cửu Linh mỉm cười đáp :

- May cho cả tại hạ nữa.

Công Tôn đại nương nói :

- Nhưng khi đó người chưa thể xác định được mối quan thông với Xà Vương cướp cả Tiết Bổng đưa đi.

Kim Cửu Linh nói :

- Người ta đều bảo thị là con hổ cái, nhưng tại hạ nhận xét thị chỉ là con mèo con thôi.

Công Tôn đại nương nói :

- Sau người cố ý để Lục Tiểu Phụng phát giác ra căn nhà nhỏ ở trong ngõ hẻm tồi tàn, để gã nhận ra đó là nơi tá túc của ta.

Kim Cửu Linh lạnh lùng đáp :

- Tại hạ bố trí hai gian nhà đó thật là phí nhiều tâm cơ.

Công Tôn đại nương nói :

- Dĩ nhiên A Thổ cũng là người của ngươi bố trí tại đó.

Kim Cửu Linh đáp :

- Vì tại hạ biết Lục Tiểu Phụng nhất định không tìm thấy Đại nương.

Công Tôn đại nương nói :

- Nhưng ngươi đã biết chỗ tụ hội của bọn ta.

Kim Cửu Linh đáp :

- Vì thế tại hạ phải chế tạo ra cái hộp gỗ truyền tin để A Thổ dẫn dụ Lục Tiểu Phụng đến chỗ các vị hội họp.

Công Tôn đại nương hỏi :

- Tại sao chính ngươi lại cố ý giả vờ trúng độc?

Kim Cửu Linh cười đáp :

- Vì tại hạ chính mình không muốn đến chỗ các vị.

Công Tôn đại nương nói :

- Ngươi không thân hành, để một mình Lục Tiểu Phụng đến chỗ đó thì bất luận có đắc thủ hay không cũng chẳng liên can gì đến ngươi.

Kim Cửu Linh mỉm cười đáp :

- Tại hạ vốn là người cẩn thận, chẳng bao giờ làm việc gì mình không nắm chắc.

Công Tôn đại nương hỏi :

- Đối với việc này ngươi hoàn toàn nắm chắc cả rồi chăng?

Kim Cửu Linh đáp :

- Tại hạ cũng biết Đại nương là con người đáo để, những hành động của tại hạ rất có thể bị Đại nương khám phá. Thậm chí tại hạ còn biết Đại nương đã giết A Thổ rồi giả dạng gã, khiến Lục Tiểu Phụng phải tìm đến Đại nương để chính Đại nương dẫn y đi.

Công Tôn đại nương ngạc nhiên hỏi :

- Ngươi biết ư?

Kim Cửu Linh cười mát đáp :

- Dĩ nhiên tại hạ biết, nhưng tại hạ không để tâm về vụ này.

Công Tôn đại nương “Ừ” một tiếng.

Kim Cửu Linh lại nói :

- Vì tại hạ biết kế hoạch của mình hoàn toàn thành tựu vì đã đủ chứng cứ tỏ rõ Đại nương là tên đại đạo thù hoa. Dù Đại nương có biết rõ kế hoạch của tại hạ, nhưng không đưa ra được bằng chứng nào.

Hắn cười “hi hi” nói tiếp :

- Hơn nữa những vụ Tiết Băng mất tích, Xà Vương bị giết khiến Lục Tiểu Phụng căm hận thấu xương, bất luận Đại nương nói sao y cũng tuyệt đối không tin và nhất quyết không buông tha Đại nương. Huống chi tại hạ đã nổi tiếng thần bộ từ lâu, đồng thời là bạn hữu của y, trái lại Đại nương là một nữ ma đầu hành tung bí ẩn, lai lịch bất minh.

Công Tôn đại nương không nhịn được thở dài nói :

- Người tính đúng thật. Trước kia quả ta chẳng có một bằng chứng nào, dù nói người là tên đại đạo thù hoa cũng chẳng ai tin.

Kim Cửu Linh đáp :

- Hiện giờ Đại nương có nói ra cũng vậy, quyết chẳng một ai tin tưởng.

Công Tôn đại nương lạnh lùng nói :

- Người đừng quên hiện giờ người đã tự thú nhận.

Kim Cửu Linh cười vang nói :

- Đúng thế! Hiện giờ tại hạ thừa nhận thật, nhưng thừa nhận thì đã sao?

Công Tôn đại nương cười hỏi :

- Người cho là những lời người đây, ngoài ta ra chẳng một ai nghe thấy chứ gì?

Kim Cửu Linh đáp :

- Tại hạ từng nói chẳng bao giờ làm một việc mà mình không nắm vững.

Công Tôn đại nương hỏi :

- Người lại cho là tuyệt không một ai tìm tới đây và nhận đúng là ta không nhúc nhích được mới chịu thừa nhận phải không?

Kim Cửu Linh đáp :

- Tại hạ không muốn Đại nương chết rồi biến thành con quỷ hồ đồ.

Công Tôn đại nương hỏi :

- Người không sợ Lục Tiểu Phụng mò tới đây một cách đột ngột ư?

Kim Cửu Linh đáp :

- Tuy y là con heo ngu dại, nhưng chân chạy còn lẹ lắm...

Hắn mỉm cười, thò tay vào bọc rút ra một cái ống trúc có in dấu hỏa ấn nói tiếp :

- Cái này tại hạ vừa nhận được từ Nam Hải chuyển tới bằng phi cấp truyền thư. Lục Tiểu Phụng đã qua Nam Hải và hiện giờ đi thẳng Mạt Lăng rồi.

Công Tôn đại nương thờ dãi thườn thợt nói :

- Quả là người suy nghĩ chu đáo quá!

Kim Cửu Linh đáp :

- Đa tạ Đại nương quá khen.

Công Tôn đại nương nói :

- Dù sao người cũng đừng hòng lấy được một chữ khai cung ở ta.

Kim Cửu Linh lạnh lùng đáp :

- Tại hạ cũng đã nghĩ tới điểm này. Về vụ khai cung của Đại nương thế nào cũng phải có.

Công Tôn đại nương biến sắc.

Kim Cửu Linh nói tiếp :

- Những loại khẩu cung này, bất cứ lúc nào tại hạ cũng có thể sai người viết ra hàng trăm ngàn bản mà tùy tiện ai viết cũng được. Bút tích của Đại nương trước nay chưa ai biết qua, hết bề tra cứu.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Gáy Trời Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22: Lưới trời lồng lộng tuy thừa mà không lọt

Công Tôn đại nương nói :

- Bây giờ ngươi có thể giết ta được rồi, vì lý lẽ là ta muốn trốn đi hoặc chống lại sự bất bớ.

Kim Cửu Linh đáp :

- Lần này Đại nương nói đúng lắm.

Công Tôn đại nương nghiêng răng nói :

- Sau khi ta chết rồi vụ này sẽ thành tử vô đối chứng và ngươi vĩnh viễn ung dung ngoài vòng pháp luật.

Công Tôn đại nương nói tiếp :

- Nay ngươi đã đạt được tâm nguyện đó.

Kim Cửu Linh đáp :

- Hãy còn thiếu một chút.

Công Tôn đại nương hỏi :

- Vì ta chưa chết chứ gì?

Kim Cửu Linh thờ dãi đáp :

- Bản tâm tại hạ muốn để Đại nương sống thêm mấy bữa, vì Đại nương là một mỹ nhân hiếm có. Đáng tiếc hiện giờ tại hạ phát giác ra nên giết sớm Đại nương đi là hơn.

Công Tôn đại nương trợn mắt nhìn hấn, đột nhiên cười rộ.

Kim Cửu Linh hỏi :

- Đại nương nhận ra cái chết là chuyện đáng cười ư?

Công Tôn đại nương đáp :

- Chết thì có gì đáng cười, cái đáng cười chính là ngươi.

Kim Cửu Linh “Ừa” một tiếng ra chiều kinh ngạc.

Công Tôn đại nương tiếp :

- Ngươi quay đầu nhìn lại sẽ rõ ngươi có phải đáng cười không?

Kim Cửu Linh không nhìn được quay đầu về phía sau, bất giác toàn thân hấn lạnh toát như té xuống hố băng. Hấn ngó thấy Lục Tiểu Phụng đứng sững không hiểu từ lúc nào?

Lục Tiểu Phụng nhìn hấn mỉm cười nói :

- Tại hạ là Lục Tiểu Phụng. Lục Tiểu Phụng là Lục Tiểu Phụng chứ không phải là Lục Tiểu Heo.

Người đứng ở cửa chân chính là Lục Tiểu Phụng, còn ai muốn kêu bằng Lục Tam Dân hay Lục Tiểu Trư cũng mặc.

Tại sao Lục Tiểu Phụng lại đến đây một cách đột ngột? Kim Cửu Linh không thể tin được, vì là chuyện rất phi lý.

Hấn không tự chủ được thốt ra một câu ngớ ngẩn :

- Hiện giờ ông bạn đang ở ngoài xa tám mươi dặm kia mà?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Coi bề ngoài giống như vậy.

Kim Cửu Linh nhìn ống trúc trong tay nói :

- Tại hạ vừa tiếp được cái này từ Nam Hải gọi tới bằng phi cấp truyền thư.

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ biết rồi.

Kim Cửu Linh hỏi :

- Công tử biết rồi ư?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Chim bồ câu đó quả đã được Kim Tổng quản huấn luyện kỹ càng và giao cho Mạnh Vỹ.

Kim Cửu Linh ngơ ngác không hiểu.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Phải chăng trong thư viết : Lục mỗ đã qua đó, rồi đi về phía Tây?

Kim Cửu Linh ấp úng :

- Sao công tử... lại biết?

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

- Dĩ nhiên tại hạ biết rõ vì phong thư chính tay tại hạ viết ra.

Kim Cửu Linh càng kinh hãi hơn hỏi :

- Công tử viết ư? Viết hồi nào?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Mới viết đêm hôm qua.

Rồi chàng mỉm cười giải thích :

- Chiều hôm qua tại hạ đã viết truyền thư ước hẹn với Tổng quản đến hội diện tại chỗ ở của Xà Vương. Cái đó Tổng quản biết rồi.

Kim Cửu Linh gật đầu.

Lục Tiểu Phụng nói tiếp :

- Chiều hôm ấy tại hạ đã ngó thấy tự tích của Mạnh Vỹ. Kiểu chữ của gã rất dễ học, vì nét bút rất vụng về. Học người viết tốt mới là chuyện khó, còn bắt chước chữ xấu thì dễ ợt. Lúc gã thả phi cấp, tại hạ thừa cơ lấy trộm một ống đồng, một tờ giấy viết thư, chờ gã lên giường ngủ rồi đi mò bắt con chim bồ câu của gã.

Kim Cửu Linh nghe tới đây da mặt xanh ròn.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Đêm hôm qua tại hạ giao chim cho một người bạn trú ngụ ở Nam Hải dặn y chiều hôm thả chim ra.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười giải thích tiếp :

- Vì tại hạ đã tính trước, khi gặp nhau rồi, Tổng quản tất nghĩ cách ly khai tại hạ để thừa cơ hạ sát Công Tôn đại nương đang bịt miệng.

Kim Cửu Linh không nhịn được hỏi :

- Công tử cũng tính đúng là tại hạ dặn Mạnh Vỹ chờ ở bên đó để báo cáo hành tung của công tử ư?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Nam Hải là đường tại hạ phải đi qua mà Mạnh Vỹ lại là thổ công ở đó. Kim Tổng quản vốn tính cẩn thận, nếu tại hạ chưa đi xa, chẳng khi nào hạ thủ một cách khinh suất.

Kim Cửu Linh hỏi :

- Nhưng nơi đây...

Lục Tiểu Phụng ngắt lời :

- Nơi đây quả là bí mật, sự thực tại hạ khó mà kiếm ra được.

Kim Cửu Linh hỏi :

- Ai dẫn công tử tới đây?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Cũng con chim đó.

Kim Cửu Linh lại thờ người ra.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Ông trúc hờ miệng, chim bay gió thổi phát ra tiếng vo vo. Từ chiều hôm nay, tại hạ chờ sẵn trên thành lâu đón trước, biết rõ con chim kia bay đến tìm Tổng quản. May ở chỗ khinh công của tại hạ không đến nỗi kém cỏi.

Kim Cửu Linh da mặt xanh lè biến thành trắng bợt hết ngó Công Tôn đại nương lại nhìn Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Phải chăng hai vị đã ngầm ngầm giao thông với nhau?

Lục Tiểu Phụng mỉm cười đáp :

- Kim Tổng quản có điều nghĩ chưa tới.

Kim Cửu Linh hỏi :

- Chẳng lẽ công tử đã nghi ngờ Kim mẫu?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Mãi đến lúc Xà Vương chết, tại hạ mới bắt đầu nghi ngờ Tổng quản.

Kim Cửu Linh hỏi :

- Tại sao vậy?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại :

- Kim Tổng quản có nhớ lúc chúng ta phát giác ra Xà Vương chết, trên tiểu lâu chẳng có đèn lửa chi hết?

Kim Cửu Linh gật đầu, nhưng hần chưa hiểu điểm này quan trọng chỗ nào?

Lục Tiểu Phụng liền giải thích :

- Trên lầu không đèn lửa đủ chứng minh Xà Vương chết trước khi trời tối, lão chưa thắp đèn đã bị người khác hạ độc thủ.

Kim Cửu Linh đột nhiên da mặt cứng đờ như xác chết. Hần chẳng bao giờ ngờ tới chút sơ sót này lại thành mấu chốt trọng yếu để phá án.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Công Tôn đại nương mà thực tình ước hẹn Xà Vương đến hội diện ở Tây Viên thì chẳng khi nào lại đến giết lão trước lúc phó ước. Do đó tại hạ liền nghĩ tới hung thủ hạ sát Xà Vương nhất định là người khác chứ không phải Công Tôn đại nương.

Kim Cửu Linh hỏi :

- Công tử ngờ ngay cho tại hạ ư?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ chưa nắm vững, nhưng chỉ nghĩ tới Xà Vương có thể đã nhờ Tổng quản làm việc giúp.

Kim Cửu Linh hỏi :

- Tại sao vậy?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Vì chỉ có Tổng quản mới uy hiếp được Xà Vương nên chịu giúp lão. Khi lão kiếm bức địa đồ trong Vương phủ cho tại hạ, lấy được rất dễ dàng. Một tấm bản đồ tí mĩ như vậy mà một lão hán quê quyết không đủ thần thông kiếm được mau lẹ, trừ phi lão cấu kết với Tổng quản trong Vương phủ.

Kim Cửu Linh môi miệng lợt lạt, trán toát mồ hôi.

Lục Tiểu Phụng nói tiếp :

- Tổng quản dùng giải đoạn thất chết Xà Vương là để giả họa cho Công Tôn đại nương, nhưng có biết đâu chính cái đó lại biến thành chứng cứ gờ tội cho y.

Kim Cửu Linh không nhìn được lại hỏi :

- Tại sao vậy?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Vì lúc Đại nương giao thủ với tại hạ, dây thao buộc kiếm của y bị tại hạ hót đứt. Giải đoạn đó chẳng phải mỗi lúc mà kiếm được, nhất là trong lúc hoang mang y làm gì mà có cơ hội để kiếm dây.

Kim Cửu Linh tắc họng không thốt nên lời.

Lục Tiểu Phụng lại thờ dài nói :

- Chỉ một chút sơ hở là đủ khiến cho cuộc đề phòng chu mật bị vỡ tung. Huống chi không phải chỉ sơ sót có một điểm.

Kim Cửu Linh hỏi :

- Còn gì nữa?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tổng quản bố trí hai gian nhà kia kê ra rất cao minh, nhưng lại quên một điểm.

Kim Cửu Linh hỏi :

- Điểm nào?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Mỗi con người đều có một hơi hướng đặc biệt. Nếu xiêm áo đó Công Tôn đại nương đã mặc qua thề nào cũng để hơi hướng lại.

Công Tôn đại nương mỉm cười xen vào :

- Rất nhiều người khen ta là một nữ nhân thom phức.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tổng quản không chịu để Hoa Mãn Lâu tham dự vào vụ này có khi cũng sợ bị gã phát giác ra điều bí mật đó, nhưng Tổng quản lại chưa hiểu chính tại hạ cũng học được bản lĩnh này của gã.

Chàng mỉm cười nói tiếp :

- Khi tại hạ quan sát sự vật không những chỉ coi bằng mắt mà còn ngửi bằng mũi.

Công Tôn đại nương lại cười nói :

- Vì thế cũng nhiều người bảo ngươi là con chó săn.

Lục Tiểu Phụng lại nói :

- Tổng quản cố ý chế tạo cái hộp gỗ truyền tin lại giả vờ trúng độc để một mình tại hạ đi. Đó thật là những cao chiêu, đáng tiếc Tổng quản còn sơ sót một điều.

Bây giờ Kim Cửu Linh lẳng lặng mà nghe chàng nói chứ không hỏi xen vào.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Mạnh Vỹ vốn là kẻ què kệch, đến chữ tiểu triện còn chưa hiểu thì làm sao nhận ra được Chung đỉnh văn tự ở trong hộp? Huống chi sau khi Tổng quản trúng độc, gã chẳng quan tâm chút nào. Đó cũng là một chuyện phản thường.

Công Tôn đại nương xen vào :

- Gã lại rất nhiều tiền, bất cứ lúc nào cũng có thể đưa ra mười vạn lạng bạc.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tại hạ đã tính toán : Phần lương bổng của gã để nguyên, không ăn xài một đồng nào, cũng phải năm sáu chục năm mới dành dụm được mười vạn lạng bạc.

Công Tôn đại nương mỉm cười nói :

- Không ngờ người lại tính toán tinh vi đến thế!

Lục Tiểu Phụng nói :

- Nhưng tại hạ chưa nắm vững, bởi lẽ Tiết phu nhân đã bảo người thêu hoa mẫu đơn vào tấm đoạn hồng nhất định là nữ nhân, vì thế...

Kim Cửu Linh không nhịn được hỏi :

- Vì thế làm sao?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Vì thế tại hạ lấy mảnh đoạn hồng ra coi kỹ hồi lâu...

Tấm đoạn này bị Tư Không Trích Tinh lấy cắp rồi Tiết Băng đem đến Thê Hà Am đặt dưới gầm pho tượng Thuần Dương chân nhân. Sau cùng tấm đoạn lại trở về tay Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng nói tiếp :

- Tại hạ phải coi mất một giờ mới khám phá ra điều bí mật.

Kim Cửu Linh hỏi :

- Công tử khám phá ra điều gì?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ nhận thấy lỗ kim ở cánh hoa mẫu đơn thô hơn một chút liền nghĩ đến cánh hoa thêu hai lần chỉ, rút đi một lần, hãy còn một lần nữa.

Chàng mỉm cười nói tiếp :

- Lúc người khác coi thấy Tổng quản thêu hoa, thực ra là Tổng quản rút đi một lần chỉ. Như vậy bông mẫu đơn do nữ nhân thêu mà tên đại đạo thêu hoa lại không phải là nữ nhân.

Kim Cửu Linh hỏi :

- Còn gì nữa không?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Còn một điểm nữa là Tổng quản không nên bắt Tiết Băng đưa đi.

Kim Cửu Linh hỏi :

- Tại sao vậy?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Về sau tại hạ biết ra Tiết Bổng là bát muội của Công Tôn đại nương. Dù Công Tôn đại nương đúng là tên đại đạo thù hoa tất cũng không hạ thủ đối với bát muội.

Công Tôn đại nương hỏi :

- Sao ngươi biết thì là bát muội của ta? Điểm này chính ta cũng chưa hiểu.

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Cũng vì cái bàn tay đó.

Công Tôn đại nương hỏi :

- Bàn tay nào?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Bàn tay của Tôn Trung.

Đoạn chàng giải thích :

- Tiết Bổng chặt tay Tôn Trung mà bàn tay đó lại về phòng Tiết Bổng. Cái bàn tay không thể tự mình bỏ đi làm sao tới đó được : Ngoại trừ một người chị em trong bọn đi giày đỏ, chẳng ai biết chặt tay người khác rồi lại đem bàn tay về nhà.

Công Tôn đại nương hỏi :

- Ngươi ngó thấy cái bọc gói mũi người của Tam nương mới nhớ đến bàn tay kia phải không?

Lục Tiểu Phụng gật đầu đáp :

- Y mới gia nhập vào tổ chức của các vị, quên mất mỗi năm phải đem một cái gì về để phúc trình. Khi y nhớ ra mới đến lấy cái bàn tay đứt kia đem về. Đáng tiếc lúc ra đi vội vàng y lại bỏ quên bàn tay ở nhà không đem theo.

Chàng thở dài nói tiếp :

- Tại hạ đã hỏi cái bàn tay đó sao lại đến phòng y, thì y trả lời một cách hàm hồ vì không muốn cho tại hạ biết y có mối liên quan với các vị.

Công Tôn đại nương nói :

- Nhưng ngươi đã đoán ra rồi.

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Mãi tới lúc Đại nương nói : “Bát muội không đến đâu”. Tại hạ mới nghĩ ra bát muội của Đại nương nhất định là Tiết Bổng.

Kim Cửu Linh đột nhiên cười lạt nói :

- Lý do này không đứng vững.

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Lý do không đứng vững thật nhưng đối với tại hạ cũng đủ rồi.

Kim Cửu Linh hỏi :

- Đủ thật không?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Lý do tuy đủ, nhưng chứng cứ thì còn thiếu.

Kim Cửu Linh hỏi :

- Công tử chưa có một chứng cứ nào hết.

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Vì thế tại hạ nhất định phải yêu cầu Tổng quản tự mình thừa nhận, mới nghĩ ra biện pháp “Đặt vào đất chết để cầu sống”.

Kim Cửu Linh hỏi :

- Đặt vào đất chết để cầu sống là thế nào?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ biết Tổng quản nhất định chờ cho đến lúc kế hoạch của mình thành công, tức là lúc Công Tôn đại nương hết đường sống, mới nói rõ sự thực trước mặt y. Tại hạ liền đặt y vào tử địa để Tổng quản coi y như người chết rồi.

Công Tôn đại nương nhăn nhó cười nói :

- Biện pháp này tuy công hiệu nhưng cực khổ hơn cho ta. Hành tội cách này, ta chưa từng chịu bao giờ.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Điểm trọng yếu nhất là tại hạ tuyệt không cho Đại nương phong thanh một chút gì trước, đồng thời không để ai nghi ngờ chúng ta đã mặc nhiên đồng đội với nhau.

Công Tôn đại nương nói :

- Trong đám thư muội của ta có một tên do Kim Tổng quản đưa vào.

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Vì thế mà tại hạ phải diễn kịch trước mặt họ.

Công Tôn đại nương nói :

- Cho đến bây giờ, họ cũng chưa hay chính ta nguyện ý đi theo ngươi mà vẫn tưởng là ta thua ngươi thật.

Lục Tiểu Phụng cười ồ.

Công Tôn đại nương trợn mắt lên nhìn chàng nói :

- Đừng cười nữa! Một ngày kia ta sẽ lại tỷ thí với ngươi cũng trong ba trận để định hơn thua, thử coi ngươi mạnh hay ta mạnh.

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Dĩ nhiên đại nương bản lĩnh cao cường, còn tại hạ bất quá là kẻ ngu xuẩn.

Công Tôn đại nương nói :

- Ngươi quả là kẻ ngu xuẩn. Trực giác của ta vẫn coi ngươi là kẻ ngu xuẩn nhưng cũng cảm thấy có chỗ hay.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Tại hạ cũng có chỗ hay ư?

Công Tôn đại nương mỉm cười đáp :

- Hẳn thế. Có lúc ngươi biến thành người thông minh một cách đột ngột không ai ngờ tới.

Lục Tiểu Phụng thờ dài nói :

- Tại hạ cũng cảm thấy có chỗ bất ngờ mình không tự hiểu mình được.

Công Tôn đại nương cười đáp :

- Chẳng phải ngươi tự mình không hiểu mà là kẻ khác không hiểu.

Mụ ngó Kim Cửu Linh bằng khóe mắt nói tiếp :

- Tỷ như thằng cha này hiện giờ hẳn chẳng hiểu ra sao. Hắn không biết vì lẽ gì đột nhiên ngươi biến thành người thông tuệ.

Lục Tiểu Phụng lại cười rộ.

Kim Cửu Linh bất giác thở dài sườn sượt nói :

- Quả Kim mỗ đã đánh giá công tử quá thấp.

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Có khi tại hạ...

Kim Cửu Linh chặn lời :

- Kim mỗ trước nay vẫn coi công tử là người bạn tốt, là kẻ hảo tâm. Không ngờ công tử lại đi câu kết với tên đại đạo thù hoa để hãm hại Kim mỗ.

Lục Tiểu Phụng bất giác dừng tiếng cười. Chàng giật mình nhìn hấn chăm chăm tựa hồ hấn là con người mà chàng chưa gặp bao giờ.

Kim Cửu Linh dựng mặt lên nói tiếp :

- Đáng tiếc là các vị muốn hãm hại thế nào cũng bằng vô dụng. Từ ngày Kim mỗ mười ba tuổi đã vào cửa công, tới nay gần ba chục năm chưa hề làm việc gì phạm pháp. Bất luận các vị nói sao tuyệt đối không một ai tin tưởng.

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Nhưng vừa rồi Tổng quản đã tự thú nhận.

Kim Cửu Linh cười lạt :

- Kim mỗ thừa nhận cái gì?

Lục Tiểu Phụng chưng hửng, không biết nói thế nào. Cho tới bây giờ chàng vẫn chẳng có một chút chứng cứ gì.

Kim Cửu Linh dĩ nhiên đã nhìn rõ. Hấn nói tiếp :

- Chẳng lẽ Kim mỗ thừa nhận chính mình là tên đại đạo thù hoa? Trong thiên hạ làm gì có người ngu dốt đến thế? Các vị đem câu này nói ra ngoài há chẳng khiến cho người ta cười đến tởm quai hàm?

Hấn lạnh lùng nói tiếp :

- Huống chi hai ban bộ khoái ở Dương Thành và Nam Hải đều biết tên đại đạo thù hoa chính là Công Tôn đại nương. Bây giờ các vị có giết Kim mỗ, quan nha cũng họa hình thông tư khắp thiên hạ để truy nã, chẳng sớm thì muộn các vị sẽ bị bắt.

Lục Tiểu Phụng thở dài nhún nhó cười nói :

- Cuộc chiến này coi bộ Tổng quản thắng rồi.

Kim Cửu Linh nghiêm nghị nói :

- Lưới trời lồng lộng tuy thưa mà không lọt. Xưa nay há có bao giờ tà thắng được chính, công đạo nhất định trường tồn. Vì vậy các vị nên ngoan ngoãn theo Kim mỗ về chịu án là hơn.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói :

- Tà không thắng chính, công đạo trường tồn. Ai ngờ Tổng quản cũng hiểu rõ đạo lý này.

Kim Cửu Linh đáp :

- Dĩ nhiên Kim mỗ hiểu lắm, lại hiểu hơn nữa là bất cứ các vị giở trò gì cũng bằng vô dụng.

Kim Cửu Linh nói tiếp :

- Trước kia ta...

Lần này hấn bị Lục Tiểu Phụng chặn lời :

- Tổng quản tưởng những lời vừa rồi của Tổng quản ngoài Công Tôn đại nương và tại hạ ra, người ngoài không ai nghe thấy nữa ư?

Kim Cửu Linh biến đổi sắc mặt mấy lần nhưng hấn khôi phục vẻ trấn tĩnh được ngay đáp :

- Kim nỗ chẳng phải kẻ đui điếc. Nếu gần đây có người nào khác cũng dùng hòng che giấu được tai mắt của Kim nỗ.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tại hạ biết tai mắt Tổng quản rất minh mẫn, chỉ vừa rồi sơ hở trong lúc nhất thời đắc ý quá quên hết mọi chuyện, nên không phát hiện ra tại hạ. Bây giờ mà có kẻ khác bén mảng tới trong vòng năm ba trượng cũng dùng hòng qua mặt được Tổng quản.

Kim Cửu Linh cười lạt. Lục Tiểu Phụng nói tiếp :

- Tổng quản còn biết dù có người ẩn trong vòng năm ba trượng, cũng chẳng thể nào nghe rõ Tổng quản đã nói gì?

Chàng không chờ Kim Cửu Linh mở miệng lại nói tiếp :

- Có điều đáng tiếc, mấy nhân vật này lại khác người thường.

Kim Cửu Linh “Ừ” lên một tiếng ra chiều kinh ngạc.

Lục Tiểu Phụng lại nói :

- Những nhân vật này lỗ tai còn bén nhọn hơn Tổng quản. Tuy Tổng quản không nghe thấy họ mà họ lại nghe thấy Tổng quản.

Kim Cửu Linh lại thay đổi sắc mặt.

Lục Tiểu Phụng cười lớn hô :

- Bây giờ các vị có thể xuất hiện được rồi.

Chàng chưa dứt tiếng cười, trên mái ngói có tiếng động vang lên. Ba phụ nhân áo xanh dắt ba người đàn ông đui mắt từ trên nóc nhà nhảy xuống tiến vào.

Nhác trông ba phụ nhân áo xanh diện mạo tựa hồ giống hệt nhau, nhưng nhìn kỹ lại liền nhận ra bọn họ đều đã hóa trang.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Gáy Trời Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Một lời đã hứa phải giao tranh

Chính là ba người từ trên tiêu lâu chườn ra giữa lúc Lục Tiểu Phụng đánh cuộc với Công Tôn đại nương keo tối hậu.

Ba người đàn ông do ba phụ nhân dẫn tới thì một người mặt đỏ tía có ba vết sẹo do đao chém vào, một người xương lưng quyền cao gồ về mặt nghiêm nghị, và một lão già mặc áo gấm rất hoa lệ, nhưng mặt đầy vẻ bệnh hoạn.

Kim Cửu Linh vừa ngó thấy ba người, toàn thân đã lạnh cứng.

Dĩ nhiên hắn nhận ra ba nhân vật này rồi, vì họ chính là những người bị hắn đâm mù mắt, tên gọi Thường Mạn Thiên, Giang Trọng Uy, và chủ nhân Hoa Ngọc Hiên tức Hoa Nhất Phàm.

Giang Trọng Uy vẻ mặt xanh xám hẳn học nói :

- Ta với ngươi kết bạn đã mấy chục năm, không ngờ ngươi là giống súc sinh mặt người dạ thú.

Thường Mạn Thiên nói theo :

- Lưới trời lồng lộng thưa mà không lọt. Ngươi hiểu đạo lý này sao còn hành động độc ác?

Hoa Nhất Phàm phẫn nộ toàn thân run bần bật, muốn nói mà không thốt nên lời.

Kim Cửu Linh ngó thấy bọn này, nom nớp cất bước đi giạt lùi tìm đến cái ghế để ngồi xuống, dường như hắn không đứng vững được nữa.

Công Tôn đại nương hỏi :

- Chắc ngươi không ngờ tại sao ba người này lại tới đột ngột?

Thực tình Kim Cửu Linh chẳng khác gì người đang ngủ mơ vừa tỉnh giấc.

Công Tôn đại nương nói tiếp :

- Trong bọn chị em ta có hai người không bị hiểm nguy hơn ai hết là lão Tứ và lão Thất, ta tin cậy ở bọn họ. Ngoài ra tên a hoàn Lan Nhi kẻ cận bên ta, tất cũng không phản bội. Ta bảo họ chia đường đi mời Giang Tổng quản, Thường tiêu đầu và Hoa lão tiên sinh tới đây cho lệ.

Lục Tiểu Phụng nói theo :

- Bọn tại hạ đã tính kỹ ba vị này chậm lắm bữa nay cũng tới đây, nên đã ước hẹn gặp nhau ở thành lâu vào buổi trưa.

Một phụ nhân áo xanh cười khanh khách nói :

- Lục Tiểu Phụng rụt theo chim bồ câu. Tiểu muội rụt theo Lục Tiểu Phụng mới biết chốn này, liền đưa các vị tới ngay.

Tiếng cười của thị trong trẻo, lọt tai khiến người nghe khoan khoái tâm can. Thị chính là Hồng Y thiếu nữ, lúc nào cũng cười được.

Một phụ nhân áo xanh khác nói :

- Bọn tiểu muội cũng biết các hạ tại mắt rất linh mẫn nên không dám đến gần quá.

Quả nhiên bọn tiểu nữ không nghe thấy các hạ nói gì, may mà ba vị này lại nghe rõ từng lời.

Thanh âm cô êm ả, ôn hòa. Cô chính là Tứ muội của Công Tôn đại nương tên gọi Âu Dương Tinh.

Kim Cửu Linh không nhúc nhích mà cũng không mở miệng. Bây giờ hấn mới chân chính không nói sao được nữa.

Có lẽ bây giờ mới là lúc hấn hiểu câu “Tà không thắng chính, công đạo trường tồn”.

Hồng Y thiếu nữ và Âu Dương Tinh chạy lại nâng đỡ Công Tôn đại nương. Hai ả đột nhiên chau mày lại nhăn cả mũi nữa.

Công Tôn đại nương đỏ mặt lên, ghé vào tai ả nói thầm mấy câu.

Hai ả đều bật cười. Hồng Y thiếu nữ không nhịn được cười đến vẹo xương sườn, cười đến nghẹt thở không ra hơi.

Họ có quyền cười, cũng có lý do để mà cười. Đó là cái cười tự vấn tâm không có điều hổ thẹn. Họ cười một cách đắc ý như gặp chuyện hứng thú.

Kim Cửu Linh có muốn cười cũng không cười nổi.

Thường Mạn Thiên hấn học nói :

- Ta biết ngươi chẳng những thêu hoa được mà còn thêu kẻ khác thành người mù, chỉ hai mũi kim đã thêu xong người dúi mắt, nhưng bây giờ ngươi còn thêu gì được nữa không?

Giang Trọng Uy nói theo :

- Bây giờ dù ngươi có thêu thành hai cánh chim cũng đừng hòng bay ra khỏi màng lưới pháp luật.

Hồng Y thiếu nữ cười nói :

- Bây giờ các hạ chỉ còn tài thêu duy nhất là thêu một cỗ quan tài lớn đặc biệt để Mạnh Vỹ và Lỗ Thiếu Hoa đủ chỗ nằm bên bồi tiếp.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tại hạ cần thức tỉnh Tổng quản một điều : Hay hơn hết là Tổng quản đừng kêu bọn đồ từ đồ tôn đến giải cứu Tổng quản.

Kim Cửu Linh vẫn ngồi yên không nhúc nhích mà cũng không mở miệng.

Lục Tiểu Phụng lại nói :

- Lúc này Mạnh Vỹ còn ở Nam Hải chờ đợi để báo cáo hành tung của tại hạ. Còn Lỗ Thiếu Hoa thì mắc bệnh rồi mà là bệnh rất trầm trọng.

Hồng Y thiếu nữ cười nói :

- Nghe nói hấn mắc bệnh rất kỳ quái là hai bàn tay hấn rất thích đưa ra để đòi tiền người ta không thấy đâu nữa.

Kim Cửu Linh bỗng thở dài sườn sượt lên tiếng :

- Đi cò sai một nước là thua cả bàn. Không ngờ Kim Cửu Linh này cũng có ngày nay.

Giang Trọng Uy bắt giác cũng thở dài nói :

- Thực ra ta đã biết sớm thế nào người cũng có ngày này vì người thích xài tiền, lại ưa hưởng thụ.

Âu Dương Tinh nói :

- Ai cũng công nhận các hạ xài tiền với nữ nhân, nhưng đối với hạng gái như bọn tiện thiếp thì trong con mắt chỉ có tiền chứ không thấy người. Dù các hạ có là Phan An tái thế, Tống Ngọc phục sinh thì cũng phải có tiền mới vào cửa được.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được cũng phải phì cười.

Chàng biết Âu Dương Tinh nói câu này là thực tình vì chàng đã hiểu thị rồi.

Âu Dương Tinh trợn mắt lên nói Lục Tiểu Phụng một cái, bỗng thị lại mỉm cười nói tiếp :

- Nhưng đối với công tử lại ra ngoài thể lệ đó, trên cõi đời này chỉ một mình công tử được ngoại lệ mà thôi.

Lục Tiểu Phụng ngạc nhiên hỏi :

- Ủa! Sao lại kỳ thế?

Âu Dương Tinh sụ mặt xuống đáp :

- Vì công tử vốn không phải là người, chỉ là quân khốn kiếp có bốn hàng lông mày.

Lục Tiểu Phụng buông tiếng thở dài, tựa hồ đối với nữ nhân như Âu Dương Tinh, thực không nên phiền trách.

Âu Dương Tinh thực không phải là hạng người dễ dây vào. Ai kiếm chuyện với thị một lần là cả bọn thị đều ghi nhớ mãi.

Công Tôn đại nương đột nhiên lên tiếng :

- Bây giờ ta chỉ còn một việc tối hậu muốn hỏi người.

Kim Cửu Linh hỏi :

- Hỏi Kim mỗ ư?

Công Tôn đại nương gật đầu đáp :

- Hay hơn hết là người nên cho ta biết ngay Tiết Băng hiện ở đâu?

Kim Cửu Linh cười hề hề nhưng không lên tiếng.

Công Tôn đại nương tức giận hỏi :

- Chẳng lẽ người còn định dùng y để uy hiếp bọn ta? Chẳng lẽ người chưa rõ thủ đoạn của Công Tôn đại nương này?

Kim Cửu Linh không lý gì tới mục chỉ nhìn Lục Tiểu Phụng thung thủng nói :

- Bạch Vân thành chủ tự xưng kiếm pháp thiên hạ vô song mà cũng tán dương công tử không ngớt miệng. Lão bảo công tử là bậc kỳ tài bình sinh lão chưa từng thấy trong võ lâm.

Lục Tiểu Phụng nghe biết hẳn nhất định còn thuyết nữa nên lẳng lặng chờ đợi.

Kim Cửu Linh nói tiếp :

- Công Tôn đại nương thiên biến vạn hóa, kiếm khí đệ nhất, còn bị bại về tay công tử.

Công Tôn đại nương cười lạt nói :

- Người đừng luôn tròn ngựa nữa, có bợ đi đến mấy cũng chẳng ích gì.

Kim Cửu Linh vẫn mặc kệ mục, nhìn Lục Tiểu Phụng nói tiếp :

- Sư huynh của Kim mỗ là Khô Qua trước nay vẫn không coi ai ra gì mà đối với công tử còn phải nhìn bằng con mắt đặc biệt, vì nhận ra hai ngón tay

của công tử kệp binh khí đối phương là một tuyệt kỹ tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả.

Lục Tiểu Phụng nhẹ buông tiếng thở dài. Đột nhiên chàng nghĩ tới Khổ Qua đại sư hay tin người sư đệ duy nhất đi vào hậu quả này, trong lòng lão sẽ đau khổ không biết đến thế nào mà kể! Kim Cửu Linh lại nói :

- Hoắc Hưu, Hoắc Thiên Thanh, Diêm Thiết San đều là những tay cao thủ tuyệt đỉnh đương thời cũng đều thất bại dưới bàn tay công tử. Xem thế đủ biết nếu công tử chưa phải là cao nhân đệ nhất thiên hạ thì cũng chẳng sai mấy.

Hắn thở dài nói tiếp :

- Kim mỗ bất quá là một tên ưng thảo phía trong khuôn cửa sáu cánh. Những tay cao thủ võ lâm đối với con người như Kim mỗ coi không đáng một đồng.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Rút cục Tổng quản muốn nói gì?

Kim Cửu Linh lạnh lùng đáp :

- Kim mỗ bất quá muốn cùng một vị cao thủ ngạo thị võ lâm thiên hạ là công tử đấu một trận hơn thua, so một phen cao thấp.

Công Tôn đại nương cười lật hỏi :

- Bây giờ ngươi đã thành con ba ba trong rọ thì làm gì còn đủ tư cách cùng người ta đánh cuộc hơn thua, so tài cao thấp?

Kim Cửu Linh không thèm nhìn mục hững hờ đáp :

- Tại hạ thua cuộc thì chẳng những cam tâm tình nguyện bó tay chịu trói đi theo công tử về chịu án, mà còn lập tức đưa ra nơi ở của Tiết Băng.

Lục Tiểu Phụng mắt sáng lên. Hiển nhiên chàng đã bị hấn rung động.

Kim Cửu Linh lại hỏi :

- Nếu công tử thua thì sao?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại :

- Tổng quản muốn thế nào?

Kim Cửu Linh đáp :

- Tại hạ không nghĩ đến chuyện yêu cầu công tử buông tha Kim mỗ.

Công Tôn đại nương lớn tiếng :

- Dù y có buông tha ngươi ta cũng không chịu.

Kim Cửu Linh lờ đi như không nghe tiếng mụ, hắn nói tiếp :

- Vạn nhất công tử chết về tay Kim mỗ, Kim mỗ chỉ yêu cầu công tử ưng cho một điều.

Lục Tiểu Phụng giục :

- Tổng quản nói đi!

Kim Cửu Linh đáp :

- Kim mỗ chỉ yêu cầu công tử bảo toàn cho một chút thanh danh, đừng đem vụ này tiết lộ ra bên ngoài. Kim mỗ nghĩ rằng công tử nên nể mặt tệt sư huynh mà ưng thuận cho.

Lục Tiểu Phụng không nói năng gì lẳng lặng cất bước lại mở cửa sổ nhìn ra.

Bên ngoài bóng tịch dương đầy trời, ngày đã gần tới lúc huỳnh hôn.

Thường Mạn Thiên đột nhiên lên tiếng :

- Công tử chớ nghe lời hắn. Hắn là con người giảo hoạt như hồ ly. Trong vụ này tất còn nguy kế khác.

Giang Trọng Uy cũng nói :

- Võ công hần cũng ra ngoài sự tiên liệu của tại hạ.

Thường Mạn Thiên lại nói :

- Tại hạ bồn tẩu giang hồ từ thuở nhỏ, cùng người giao thủ đến mấy trăm trận, bị thương cũng vài chục lần, bản lĩnh tuy chẳng cao thâm gì, nhưng có mấy phần kinh nghiệm mà chưa nhận ra võ công hần sâu nông thế nào, thậm chí không đón đỡ nổi một chiêu của hần.

Hoa Nhất Phàm đột nhiên buông tiếng thở dài nói :

- Võ công của thẳng cha này thật cao thâm khôn lường! Ngày trước tại hạ đã từng cùng Mộc đạo nhân, Cổ Tùng cư sĩ tức là những tay cao nhân tiền bối tham luyện công phu. Theo nhận xét của tại hạ thì hai người trong những vị đó hợp lại cũng không đánh nổi hần.

Mấy người nói gì, Lục Tiểu Phụng cũng tựa hồ không nghe rõ, vì chàng đang có tâm sự khác.

Giữa làn ánh tịch dương, một bầy nhạn bay qua.

Lục Tiểu Phụng nói như để mình nghe :

- Mới hôm nào đang mùa thịnh hạ mà nay đã tới tiết Trung Thu. Thời gian đi mau quá!

Kim Cửu Linh cũng thở dài nói :

- Quang âm thấm thoát như nước chảy mây trôi. Thời gian đi rồi không trở lại. Nhớ lại buổi sơ giao giữa chúng ta trong chớp mắt dường như đã gần chục năm rồi. Thử hỏi đời người được mấy độ mười năm?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Công Tôn đại nương chưa phục hồi thể lực. Vì tại hạ sợ bị Kim Tổng quản khám phá ra điều sơ hở nên đánh thuốc mê thật sự cho Đại nương lẫn ra.

Kim Cửu Linh đáp :

- Tại hạ cũng nhận xét đó không phải là chuyện giả trá.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Hiện giờ mười thành công lực của Đại nương nhiều lắm còn được năm thành.

Thêm vào còn Tứ muội Thất muội liên thủ với tại hạ thì bản lĩnh của Kim Tổng quản có cao thâm đến đâu cũng chẳng thể nào thoát chết được.

Kim Cửu Linh đáp :

- Tại hạ biết rồi.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Nếu tại hạ ung chịu giao thủ với Tổng quản mà mình bị thất bại thì chẳng chết cũng bị trọng thương.

Chàng thở dài nói tiếp :

- Huống chi Tổng quản đã biết tính tại hạ. Một khi giao ước so tài cao thấp rồi bị thất bại thì chẳng đời nào vác cái mặt dày ra tay lần thứ hai.

Kim Cửu Linh đáp :

- Tại hạ biết công tử chẳng phải người quân tử, thì cũng là một nam tử hán.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Hơn nữa tại hạ đã thất bại, bọn họ chưa chắc đã cản trở nổi Tổng quản. Nếu bữa nay Tổng quản thoát nạn thì chẳng khác gì hạc nội mây ngàn, tiêu dao ngoài vòng pháp luật.

Âu Dương Tinh hỏi :

- Công tử đã hiểu rõ ý hần còn rườm lời làm chi? Chẳng lẽ công tử quả là một tên ngu xuẩn?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Những lời tại hạ nói chẳng phải là phé thoại.

Âu Dương Tinh cười lật hỏi :

- Chẳng phải là phé thoại thì là gì?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ chỉ bảo cuộc chiến này tại hạ phải thắng chứ không thể thất bại được. Tại hạ đã nhận lời với y là phải nắm vững phần thắng.

Âu Dương Tinh nhún vai hỏi :

- Công tử đã chuẩn bị đấu với hấn chưa?

Lục Tiểu Phụng hững hờ đáp :

- Nếu tại hạ không muốn nhận lời thì những câu nói vừa rồi quả là phé thoại.

Kim Cửu Linh đột nhiên nhảy vọt lên nói :

- Hay lắm! Lục Tiểu Phụng quả không hổ là Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng thờ dãi đáp :

- Câu này tại hạ đã nghe hơn một lần rồi.

Kim Cửu Linh hỏi :

- Công tử chuẩn bị động thủ ở đâu?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Ở ngay đây!

Kim Cửu Linh hỏi :

- Ở trong nhà này ư?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Loạn động không bằng trấn tĩnh. Tại hạ không muốn để Tổng quân còn có cơ hội tẩu thoát.

Kim Cửu Linh cả cười nói :

- Hay lắm! Hay lắm! Tinh thần hấn đột nhiên phấn khởi tựa hồ biến thành người khác.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Tổng quân dùng binh khí gì?

Kim Cửu Linh cười đáp :

- Dĩ nhiên tại hạ dùng thứ binh khí không để công tử đưa hai ngón tay ra mà kẹp được.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Tổng quân đã chuẩn bị rồi ư?

Kim Cửu Linh đáp :

- Trong lòng tại hạ có linh cảm chẳng sớm thì muộn tất có ngày phải giao thủ với công tử.

Hắn tiến về phía tủ áo kê ở góc nhà, mở tủ ra. Trong tủ có một cây thương, một thanh đao, hai thanh kiếm, một cặp câu, một đôi kích, một ngọn roi, một lưỡi tuyên hoa phủ, một cây luyện tử thương và một trái đại thiết chùy.

Tủ áo này chẳng khác gì một kho binh khí tuy nhỏ bé mà đầy đủ.

Lục Tiểu Phụng thờ dãi nói :

- Tổng quản là người chu đáo. Bất cứ lúc nào và ở nơi đâu cũng đều chuẩn bị sẵn sàng.

Kim Cửu Linh cười đáp :

- Tại hạ vốn là người rất cẩn thận, chẳng bao giờ làm việc gì không nắm vững.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Cuộc đả đấu nào Tổng quản không nắm vững thì cũng không đả đấu chẳng?

Kim Cửu Linh hững hờ đáp :

- Trong đời tại hạ xảy cuộc giao thủ đã nhiều mà chưa bị hại lần nào.

Câu này hẳn nói thật.

Kim Cửu Linh ngưng thần nhìn Lục Tiểu Phụng nói tiếp :

- Nhưng tại hạ biết binh sinh công tử động thủ với ai cũng chưa từng thất bại lần nào.

Lục Tiểu Phụng cười nói :

- Bất luận việc gì ở đời cũng có lần thứ nhất.

Kim Cửu Linh đáp :

- Công tử nói hay lắm.

Hắn vươn tay lấy binh khí. Hắn lựa trái thiết chùy nặng tới hơn tám chục cân.

Công Tôn đại nương trầm giọng nói :

- Các vị ra ngoài hết để canh giữ cửa ngõ.

Các vị mà mụ nói đây bao quát chị em mụ và cả Thường Mạn Thiên, Giang Trọng Uy và Hoa Nhất Phàm.

Mụ biết uy lực của trái đại thiết chùy ghê gớm đến thế nào rồi. Căn nhà này tuy không nhỏ nhưng cũng không rộng lớn. Người ta thi triển thứ binh khí này mà đụng vào vật gì ở trong nhà thì vật đó sẽ vỡ tan tành.

Lục Tiểu Phụng ngấm ngấm kinh hãi trong lòng, bụng bảo dạ :

- Thăng cha này thường dùng mũi kim thêu hoa nhẹ như lông hồng, mà lúc này lại sử dụng trái đại thiết chùy nặng ngót trăm cân. Chẳng lẽ võ công của hắn đã đến trình độ xuất thần nhập hóa, có thể cất vật nặng cũng như đồ nhẹ, tùy theo ý muốn?

Kim Cửu Linh hỏi :

- Công tử dùng thứ binh khí gì?

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm, chợt ngó thấy một hộp kim thêu hoa còn bỏ trong góc tủ. Chàng liền lựa mũi kim thêu hoa làm binh khí.

Kim Cửu Linh cả cười nói :

- Hay lắm! Tại hạ sử dụng trái đại thiết chùy, công tử dùng kim thêu hoa. Giả tỷ lúc này người ngoài ngó thấy, nhất định họ bảo công tử là tên đại đạo thêu hoa.

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng đáp :

- Tại hạ tuy không phải là tên đại đạo thêu hoa nhưng cũng biết thêu.

Kim Cửu Linh chuyển động mục quang hỏi :

- Công tử có thêu được thành người đuôi mắt không?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ không làm được.

Cặp mắt bỗng biến thành sắc như dao, chàng dần từng tiếng :

- Nhưng tại hạ lại biết thù người chết.

Công Tôn đại nương vẫn chưa ra ngoài. Mụ lặng lẽ đứng vào một góc nhà. Tuy ngoài mặt không lộ vẻ gì mà trong lòng mụ rất dỗi lo âu.

Căn nhà này đối với cây binh khí của Kim Cửu Linh biến thành nhỏ hẹp.

Hắn phát huy chiêu thức, e rằng Lục Tiểu Phụng không còn đất để né tránh.

Đại thiết chùy dài đến năm thước. Mũi kim thù hoa lại ngăn chừng một tấc, so binh khí thì một bên rất mạnh một bên rất yếu, một bên cực nặng một bên cực nhẹ.

Người ta thường nói nhu thắng cương, nhưng nhược chưa chắc thắng cường, còn vật nhẹ chẳng thể nào kiềm chế được vật nặng. Lục Tiểu Phụng kém hẳn về mặt binh khí.

Kim Cửu Linh nhìn Công Tôn đại nương hỏi :

- Mời Đại nương ra ngoài được chăng?

Công Tôn đại nương cười lật hỏi lại :

- Chẳng lẽ các hạ sợ bản nhân ám toán?

Kim Cửu Linh cười đáp :

- Tại hạ biết Đại nương chẳng phải hạng người như vậy, nhưng Đại nương ở trong nhà khiến tại hạ cảm thấy mấy phần bị uy hiếp.

Công Tôn đại nương ngần ngại nheo mắt ngó Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng cười lạnh lùng nói :

- Bọn tại hạ giao thủ ở trong nhà, các vị ra ngoài cũng có thể nhìn rõ.

Công Tôn đại nương buông tiếng thở dài uể oải cất bước. Mụ còn quay đầu lại nói :

- Hiện giờ công lực của bản nhân đã khôi phục được tám chín phần rồi. Dù công tử có thất bại hẳn cũng không thể trốn tránh được.

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

- Tại hạ chưa nghĩ đến vụ hẳn có thể chạy thoát.

Kim Cửu Linh mỉm cười nói :

- Căn nhà này là tử địa. Hiện giờ tại hạ đang nghĩ tới câu : “Trí chi tử địa nhi hậu sinh”.

Hắn vừa dứt lời đã vung chùy đánh tới. Trái thiết chùy trọng lượng thật sự là tám mươi bảy cân, Kim Cửu Linh vung thiết chùy nặng như vậy mà coi nhẹ tựa lông hồng.

Chiêu thức của hắn cũng linh diệu, biến ảo chẳng khác gì mũi kim thù hoa.

Chiêu này đánh ra đã ngấm ngầm biến hóa đến sáu bảy lần mà tuyệt không nghe một chút phong thanh.

Lục Tiểu Phụng buông tiếng thở dài. Đến bây giờ chàng mới biết rõ Kim Cửu Linh quả là người kín đáo. Võ công hắn lại cao thâm khôn lường.

Cũng trong lúc này chàng mới tin bọn Mộc đạo nhân, Khổ Qua đại sư, Cổ Tùng cư sĩ đều không phải là địch thủ của hắn.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ rất mau. Động tác trên tay chàng càng mau hơn.

Lục Tiểu Phụng chân bước nhẹ nhàng trượt đi, đồng thời chàng lại xoay tay phóng mũi kim thù hoa đâm tới. Chỉ nghe đánh véo một tiếng, mũi kim rít lên như tên bắn.

Cây kim thù hoa nhẹ như lông hồng mà ở tay chàng phóng ra phảng phất tựa vật nặng trăm cân.

Chiêu thức của chàng mãnh liệt chẳng kém gì trái đại thiết chùy.

Chỉ trong chớp mắt hai người đã qua lại mười mấy chiêu.

Cây binh khí nặng đánh ra những chiêu thức nhẹ nhàng linh diệu, cây binh khí nhẹ lại đánh ra những chiêu thức rất trầm trọng và cương mãnh phi thường!

Cuộc chiến này thật tinh tuyệt không một ai tưởng tượng được.

Giang Trọng Uy, Hoa Nhất Phàm và Thường Mạn Thiên đều lộ vẻ kinh dị. Bọn họ tuy nhìn không thấy nhưng cũng nghe rõ.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Gáy Trời Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Cuộc thế đi vào cõi tỉnh say

Trong nhà chỉ nghe tiếng mũi kim khâu hoa rít lên như xé bầu không khí. Trái lại cây đại thiết chùy chẳng có phong thanh chi hết.

Quần hào đều là những cao thủ xông pha bách chiến mà cũng không thể tưởng tượng được vụ này ra làm sao.

Tiếng mũi kim khâu veo véo mỗi lúc một vang không ngớt chọt ở mé Đông, chọt qua bên Tây, biến hóa mau lẹ tuyệt luân.

Hoa Nhất Phàm không nhìn được thờ dài nói :

- Không trách người ta bảo Lục Tiểu Phụng là con phượng hoàng trong loài người, là bậc kỳ tài hiếm có trong võ lâm. Phượng gáy phượng nào, nơi đó bình yên vui nhộn.

Thường Mạn Thiên sụ mặt xuống đáp :

- Nhưng Kim Cửu Linh lại càng đáng sợ.

Hoa Nhất Phàm “Ừ” lên một tiếng.

Thường Mạn Thiên giải thích :

- Lục Tiểu Phụng ra tay mau lẹ, chiêu thức biến hóa thần tốc, nhưng Kim Cửu Linh phóng đại thiết chùy chẳng một chút phong thanh càng khiến cho người ta phải hồi hộp.

Lão biết Kim Cửu Linh sử dụng đại thiết chùy vì vừa rồi lão đã hỏi Âu Dương Tinh.

Thường Mạn Thiên rất nhiều kinh nghiệm chiến đấu dĩ nhiên từng trải hơn chủ nhân Hoa Ngọc Hiến. Cách phân tích của hắn tinh vi hơn Hoa Nhất Phàm là lẽ tự nhiên.

Hoa Nhất Phàm trầm lặng một lúc rồi thùng thảng cất tiếng khen :

- Tại hạ từng nghe Thường Tổng tiêu đầu đánh quen trăm trận ít người bì kịp nhận xét quả không lầm.

Hắn vừa dứt lời, đột nhiên những tiếng u ú rít lên như gió thét mưa gào, lại tựa hồ thần long ra khỏi đám mây mù gầm lên vang dội.

Thường Mạn Thiên động dung nói :

- Kim Cửu Linh đã biến đổi chiêu thức rồi.

Đúng là Kim Cửu Linh phát chiêu cương mãnh phi thường. Trong nhà đột nhiên bị chùy phong bao phủ cơ hồ không còn chỗ để người khác dung thân.

Giang Trọng Uy kinh hãi hỏi :

- Phải chăng vừa rồi hắn chỉ ra những chiêu thức để thử sức Lục Tiểu Phụng, bây giờ mới đánh thực sự?

Lại nghe Thường Mạn Thiên lên tiếng :

- Nhưng Lục Tiểu Phụng cũng trở chân công phu rồi.

Giang Trọng Uy hỏi :

- Sao ông bạn biết?

Thường Mạn Thiên đáp :

- Kim Cửu Linh đã sử dụng đại thiết chùy tấn công bằng những chiêu thức cực kỳ uy mãnh. Nếu là người khác tức bị bức bách lùi ra ngoài rồi. Đằng

này Lục Tiểu Phụng vẫn không thấy động tĩnh gì hết. Hiện nhiên y đang ung dung đối phó và chờ thời cơ phản kích.

Âu Dương Tinh liếc mắt nhìn Thường Mạn Thiên, thị lộ vẻ rất khâm phục vì con người đuôi mù này quan sát chuẩn xác hơn cả kẻ có mắt.

Lục Tiểu Phụng quả nhiên vẫn ung dung nghênh địch. Người chàng tựa hồ hữu hình biến thành vô hình. Thân pháp chàng có thể tùy ý xoay chuyển chẳng khác gì con gió thoảng.

Bất luận Kim Cửu Linh dùng đại thiết chùy cổ sức dòn chàng vào thế thụ động mà chàng vẫn lướt qua một cách nhẹ nhàng hời hợt.

Có lúc đại thiết chùy hiện nhiên đã dòn chàng vào tử địa, không ngờ chàng đột nhiên uốn mình một cái đã biến con nguy thành bình yên.

Công Tôn đại nương từ nãy đến giờ lộ vẻ lo âu, bỗng mụ thở phào một cái nhẹ nhõm.

Thường Mạn Thiên lại thở dài nói :

- Ta vẫn tưởng Lục Tiểu Phụng không phải là địch thủ của Kim Cửu Linh, hiện giờ mới biết tên họ Kim nhất định thua về tay y.

Giang Trọng Uy vội hỏi :

- Sao ông bạn dám cả quyết như vậy?

Thường Mạn Thiên đáp :

- Kim Cửu Linh đang thi triển những chiêu thức cực kỳ cương mãnh. Cương thì dễ gãy, mãnh thì không chịu được lâu. Khí lực tiêu hao rất nhiều, hấn còn kém Lục Tiểu Phụng xa lắm và sắp thua đến nơi.

Mặt lộ vẻ hoan hỉ, Thường Mạn Thiên thùng thảng nói tiếp :

- Chỉ còn chờ Kim Cửu Linh không thể sử dụng trái đại thiết chùy theo như ý muốn, đập nát vật gì trong nhà, lúc đó hấn kiệt lực, là Lục Tiểu Phụng có thể phản kích.

Giữa lúc ấy đột nhiên nghe đánh “choang” một cái. Tiếp theo là những tiếng rào rào.

Âu Dương Tinh không nhịn được la lên :

- Hấn đánh bể cái bàn rồi.

Lại “sầm” một tiếng vang lên. Hồng Y thiếu nữ la :

- Hấn lại đập gãy cả giường nữa.

Thường Mạn Thiên trên môi lộ nụ cười nói :

- Xem chừng chủ nhân Hoa Ngọc Hiên có thể yên ổn thu đồ trên bảo đem về rồi.

Hoa Nhất Phàm cũng lộ vẻ vui mừng đáp :

- Lão cũng đừng quên tiêu ngân của lão.

Giữa lúc ấy đột nhiên nghe đánh “đùng” một tiếng chấn động tường chừng trời long đất lở.

Kim Cửu Linh trán toát mồ hôi lạnh. Trái đại thiết chùy trong tay hấn vận chuyển mỗi lúc một chậm. Hấn cũng biết Lục Tiểu Phụng sắp vận động toàn lực phản kích đến nơi.

Hấn liền sấn lên hai bước vùng đại thiết chùy đập thẳng xuống.

Lục Tiểu Phụng lùi lại hai bước. Đây là chàng thoái để mà tiến, toan nhảy xô lại.

Không ngờ Kim Cửu Linh xoay tay lại vùng lên. Trái đại thiết chùy đột nhiên tuột khỏi tay bay ra. Tiếng gió rít lên khủng khiếp xô về phía Lục Tiểu Phụng.

Thế liệt cực kỳ mãnh liệt bất cứ là ai cũng không chịu đựng được. Lục Tiểu Phụng chỉ còn đường né tránh.

Bỗng nghe đánh “rầm” một tiếng khủng khiếp. Trái đại thiết chùy nặng tám mươi bảy cân đập vào tường vách phá thành lỗ hổng lớn.

Trái thiết chùy hầy còn dư lực bay thẳng ra ngoài.

Kim Cửu Linh cũng vọt ra theo.

Biến diễn này cả Lục Tiểu Phụng cũng không ngờ tới. Chẳng thấy bóng người thấp thoáng trước mặt. Trong nhà không còn Kim Cửu Linh nữa.

Lại nghe đánh “độp” một tiếng. Trái thiết chùy đụng vào tường viện rồi rớt xuống đất.

Kim Cửu Linh đã vọt ra ngoài tường.

Công Tôn đại nương cả kinh thất sắc toan rượt theo. Bỗng nghe đánh “vù” một tiếng. Người Lục Tiểu Phụng đã lướt qua trước mặt mụ.

Thường Mạn Thiên la thất thanh :

- Thân pháp y thật tuyệt diệu!

Công Tôn đại nương buông tiếng thở dài nhún nhó cười đáp :

- Đáng tiếc khí lực ta chưa hoàn toàn hồi phục, không thì ta cũng cho lão coi thân pháp để mở rộng tầm mắt.

Mụ không rượt theo nữa, vì đã có Lục Tiểu Phụng đuổi kịp Kim Cửu Linh rồi.

Thường Mạn Thiên cũng nói :

- Đại nương cứ yên dạ, Kim Cửu Linh đã kiệt lực mà khinh công còn kém Lục Tiểu Phụng thì trốn thoát làm sao được?

Công Tôn đại nương cũng hả hê cười đáp :

- Khinh công của Lục Tiểu Phụng quả nhiên ít người bì kịp.

Hiện giờ Kim Cửu Linh đã biết khinh công của Lục Tiểu Phụng còn đáng sợ hơn hẳn nhiều.

Hắn phát động chạy trước, lại chiếm tiên cơ, mà Lục Tiểu Phụng chỉ nhô lên hụp xuống bảy tám lần đã đuổi gần kịp hắn.

Hai người lúc đầu cách nhau đến mười trượng, bây giờ chỉ vền vẹn còn ba bốn trượng.

Cứ tình trạng này thì Lục Tiểu Phụng chỉ vọt đi hai cái nữa là tới nơi. Nhưng lạ thay! Kim Cửu Linh vẫn chẳng hoang mang chi hết.

Trước mặt là một khu rừng, bên trong có đỉnh đài lâu các, cây cỏ tốt tươi.

Kim Cửu Linh đột nhiên lớn tiếng hô :

- Lục Tiểu Phụng chính là tên đại đạo thù hoa. Mau ra ngăn chặn hắn lại.

Tiếng hô chưa dứt, đột nhiên có bốn người từ trong gác nhỏ vọt ra. Hiển nhiên là Nhị nương, Tam nương, nữ ni áo xanh và Giang Khinh Hà, bọn thư muội của Công Tôn đại nương.

Bốn người như bốn con chim én bay vọt tới. Tam nương cùng nữ ni áo xanh chạy trước. Bỗng nghe đánh “chát” một tiếng, cây trường tiên trong tay Tam nương đã quần lấy chân Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng đang mài miết rượt theo Kim Cửu Linh không kịp né tránh.

Tam nương xoay tay gạt một cái. Người chàng liền ngã lăn ra.

Lúc này Kim Cửu Linh lại lướt ra ngoài mấy trượng, xem chừng hắn có cơ trốn thoát.

Thanh y nữ ni tay cầm kiếm lấp loáng ánh hào quang nhắm đâm tới trước ngực Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên đưa hai cánh tay kẹp lấy lưỡi kiếm.

Thanh y nữ ni cảm thấy cổ tay chấn động, kiếm đã bị đoạt.

Lục Tiểu Phụng vẫn kẹp thanh kiếm trong hai ngón tay, xoay lại liệng ra.

Không ai hình dung được tốc độ và lực lượng của nhát kiếm này. Chẳng những không ai tưởng tượng đến mà có nói ra cũng chẳng ai tin. Phải dùng đến hai chữ “chớp nhoáng” cũng chưa đủ hình dung được tốc độ của chiêu kiếm.

Tốc độ của chiêu kiếm nhanh như ánh sáng thấp lên thoáng cái đã chiếu đi rất xa.

Kiếm vừa ra khỏi tay. Kiếm quang lấp loáng. Mũi kiếm đã đâm tới sau lưng Kim Cửu Linh.

Kim Cửu Linh đột nhiên nghe một tiếng “sột” khác lạ. Trước nay hắn chưa từng nghe thấy thanh âm tương tự như vậy bao giờ.

Tiếp theo hắn phát giác ra trong tim đau nhói tựa hồ người bị thương ở trong lòng.

Hắn cúi xuống nhìn liền thấy một tia máu phía trước ngực vọt ra.

Lúc máu vọt ra, hắn mới ngó thấy thanh kiếm xuyên qua người mình.

Hắn vừa nhìn rõ là thanh kiếm thì người hắn té xuống.

Kim Cửu Linh chưa chết.

Thanh kiếm thật mau lẹ, nó mau lẹ hơn cả cái chết đến với con người.

Kim Cửu Linh ngó thấy Lục Tiểu Phụng vọt tới.

Cây roi của Tam nương cũng bị chàng kẹp trong hai ngón tay và đã gãy làm hai đoạn.

Lục Tiểu Phụng nâng Kim Cửu Linh dậy lớn tiếng hỏi :

- Tiết Băng! Tiết Băng ở đâu?

Kim Cửu Linh nhìn chàng. Khóe mắt hắn lộ ra tia cười kỳ dị mà thâm khốc.

Hắn thều thào đáp :

- Bây giờ ta đi kiếm y đây. Ngươi thì còn lâu mới được gặp y. Lâu lắm! Lâu lắm!

Thanh âm của hắn đột nhiên dừng lại.

Trái tim hắn cũng ngừng đập.

Khóe mắt hắn vẫn còn tia cười tàn khốc và ác độc, phảng phất như hắn đã nhìn thấy Tiết Băng.

* * * * *

Lục Tiểu Phụng đã say mềm, vì chàng muốn say và chẳng thể không say.

Câu nói của Kim Cửu Linh: “Bây giờ ta đi kiếm y, còn ngươi thì lâu lắm mới được gặp y. Lâu lắm! Lâu lắm!...” hãy còn văng vẳng bên tai. Chàng hiểu ý Kim Cửu Linh thì không say làm sao được?

Chàng say khướt mà ngủ không nổi. Chàng còn nghe Công Tôn đại nương giải thích với bọn chị em :

- “Lục Tiểu Phụng không phải là kẻ ngu xuẩn. Ta biết gã chẳng ngu chút nào. Ta tin là gã đã nhận ra âm mưu của Kim Cửu Linh. Nhưng ta không nắm vững. Tuy ta không nắm vững nhưng ta cũng nhất định phanh phui âm mưu của hắn.

Ngoài hắn không còn ai hãm hại ta được.

Ta cũng nhất định tìm ra những kẻ đồng mưu với hắn, ta không thể để con người đó trà trộn với chị em ta, cũng như ta không để một hạt cát dính vào mắt.

Sở dĩ ta có ý dẫn Lục Tiểu Phụng đến chỗ bọn mình hội họp là vì ta hy vọng có cơ hội nói cho gã hay. Ta còn hy vọng gã liên thủ hiệp lực với ta để trừ tên đại đạo thù hoa chân chính, nhưng ta không thể nói rõ vì ta biết trong bọn ngươi có một kẻ đồng mưu với Kim Cửu Linh.

Ta đang khổ vì không tìm được cơ hội thì Lục Tiểu Phụng đem đến cho ta. Gã đòi thì uống rượu với ta. Ta liền hiểu rõ ý gã nên ta lập tức chiều theo.

Lúc gã sắp say quá nhiên tìm được cơ hội nói với ta mấy câu mà không ai phát giác. Gã bảo :

- Chúng ta đi. Tại hạ biết Đại nương không phải là tên đại đạo thù hoa.

Ta liền đi theo gã.”

Lục Tiểu Phụng nghe Công Tôn đại nương giải thích tiếp :

- “Muốn che mắt tên gian tế, chúng ta phải tiếp tục diễn kịch và đã tỷ đấu hai trận.

Lúc tỷ đấu tối hậu, ta ngấm ngấm ra hiệu cho lão Tứ và lão Thất tiến lại. Ta biết hai cô này không có gì đáng hiềm nghi vì chúng còn là xử nữ.”

Âu Dương Tinh đã ở Thanh Lâu mà còn là xử nữ. Lục Tiểu Phụng nghe thấy câu này đột nhiên ngừng đầu lên ngó Âu Dương Tinh một cái rồi lại phục xuống.

Công Tôn đại nương nói tiếp :

- “Ta bảo hai cô và Lan Nhi lập tức chia nhau đi kiếm Giang Trọng Uy, Hoa Nhất Phàm và Thường Mạn Thiên.

Tên gian tế nhận định là ta cố ý bày kế nghi binh với Lục Tiểu Phụng nên thị chưa sinh lòng ngờ vực.

Ta theo Lục Tiểu Phụng đi rồi lập tức tìm nơi bí ẩn, cùng nhau đem những mối hoài nghi trong lòng ra ẩn chứng. Rồi chúng ta định ước kế hoạch “Trí chi tử địa nhi hậu sinh”.

Mọi người lẳng lặng đứng nghe không một ai lên tiếng.

Công Tôn đại nương lại nói :

- “Đến lúc tối hậu Kim Cửu Linh sắp thoát nạn. Hiển nhiên đã biết các người đến Dương Thành nên cố ý chạy theo ngã đó”.

Khu rừng kia nguyên là chỗ tụ hội của các cô ở Dương Thành.

Công Tôn đại nương đảo cặp mắt sắc như dao lướt nhìn từ Nhị nương, Tam nương, Thanh y nữ ni tới Giang Kinh Hà. Mụ lạnh lùng nói tiếp :

- Nhất định gian tế là một trong bọn bốn người.

Nhị nương, Tam nương, Thanh Y nữ ni sắc mặt không lộ vẻ gì, nhưng Giang Kinh Hà sắc mặt xanh lợt.

Công Tôn đại nương nói :

- “Ta hoài nghi Giang Ngũ muội hơn hết vì thị hiểu rõ nhất về động tĩnh trong Vương phủ. Chỉ có thị thân cận với Giang Trọng Uy và lấy được chìa khóa của hắc.”

Mụ mỉm cười nói tiếp :

- “Nhưng ý nghĩ của ta bị Lục Tiểu Phụng lật ngược, vì gã biết Kim Cửu Linh là bạn thân với Giang Trọng Uy. Hắc cũng kẻ cận họ Giang. Huống chi ngũ muội thực tình đồng mưu với hắc thì hắc đã chẳng yêu cầu Tư Không Trích Tinh đem tám đoạn hồng kia đưa vào Thê Hà ả?”

Giang Kinh Hà ngó Lục Tiểu Phụng đang say khướt nằm gục xuống bàn. Mắt thị lộ vẻ căm kích. Công Tôn đại nương lại nói :

- “Lão Lục cũng bị hoài nghi không kém vì thị nương mình nơi cửa Phật mà gần đây ta biết thị không giữ mình trong ngọc trắng.”

Thanh Y nữ ni mặt đỏ lên rồi biến thành lợt lạt.

Công Tôn đại nương nói tiếp :

- “Sau ta biết tình nhân bí mật của thị là ai. Các cô bắt tất phải hỏi, và đừng tưởng hắc chính là Kim Cửu Linh. Lão Lục là kẻ si tình. Thị đã có tình nhân tức không cấu kết với Kim Cửu Linh, nên ta không nghi ngờ thị nữa.”

Thanh Y nữ ni cúi đầu xuống. Khóe mắt đột nhiên sa lệ.

Nhị nương và Tam nương ngồi yên, vẻ mặt vẫn thản nhiên.

Công Tôn đại nương đột nhiên nhìn vào mặt Tam nương nói :

- “Đáng lẽ ta không nghi ngờ người, nhưng người nhân lúc lão Thất bị uy hiếp lại muốn ra tay đối phó với Lục Tiểu Phụng. Trường hợp này bức bách ta phải quyết chiến với Lục Tiểu Phụng. Người càng không nên hạ sát thủ gã họ Lục trong khi gã rượt theo Kim Cửu Linh.”

Đột nhiên mụ sa sầm nét mặt lớn tiếng hô :

- Nhị nương! Bây giờ người đã biết gian tế là ai rồi, sao còn chưa hạ thủ.

Nhị nương vẫn ngồi yên nhưng thanh ngân đao trong tay đột nhiên xoay lại đâm vào lưng Tam nương một nhát trí mạng.

Tam nương không né tránh chi hết. Đường như ả cam tâm tình nguyện chịu đựng nhát đao này.

Giữa lúc ấy một cây đuũa trong tay Công Tôn đại nương bay ra đánh rớt thanh đao của Nhị nương. Còn một thanh đánh trúng vào huyệt đạo của Nhị nương.

Nhị nương đột nhiên toàn thân cứng đờ, tựa hồ biến thành người đá.

Công Tôn đại nương nhìn mộ thùng thẳng nói :

- “Thực ra ta đã biết là ngươi từ sớm rồi. Ngươi đã cung cấp nhiều tin tức cho Kim Cửu Linh. Ngươi lại biết chẳng sớm thì muộn âm mưu sẽ bị phát giác, nên ngươi nhất định giết ta. Sau khi ta chết rồi, dĩ nhiên ngươi sẽ lên thay ta”.

Nhị nương da mặt cứng đờ mà trán cũng toát mồ hôi nhỏ giọt.

Công Tôn đại nương nói :

- Dù sao chúng ta cũng là chỗ chị em, chỉ cần ngươi có chút lòng hối hận, chịu thừa nhận điều lầm lỗi của mình là ta có thể quên hết những việc dĩ vãng...

Mộ thờ dài nói tiếp :

- Giả tỷ ngươi không hạ độc thủ vào lão Tam thì ta khoan dung được, nhưng chẳng những ngươi không hối hận chút nào còn toan đồ tội lên đầu kẻ khác, định để lão Tam chết thay cho ngươi.

Mộ không nói nữa, vung tay giải khai huyết đạo cho Nhị nương, vẻ mặt buồn rầu, mộ nói :

- Ngươi đi đi! Ta để ngươi đi và hy vọng ngươi đi rồi liệu mà tự xử.

Nhị nương không nhúc nhích. Mộ nhìn Công Tôn đại nương, cặp mắt đầy vẻ khùng khiếp tuyệt vọng.

Mộ tự biết mình lâm vào tình trạng cùng đường, đi đâu cũng không được.

Mộ chụp lấy thanh ngân đao bỏ trên bàn. Đột nhiên mộ xoay đao tự cứa vào cổ mình.

Nhưng thanh đao tự rút xuống.

Người đánh rút thanh đao chính là Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng tựa như người đã say mềm, mà lại giống người chưa say chút nào.

Chàng vung tay đánh rút thanh đao ở trong tay Nhị nương xuống, miệng lầm bầm :

- Ngày giờ tươi đẹp lại gặp lúc hoan hỉ thế này. Sao cô nương còn giết người?

Nhị nương mím môi đáp :

- Ta... Ta không giết người mà ta chỉ giết ta.

Lục Tiểu Phụng bật cười, chàng cười như kẻ ngây ngô hỏi :

- Cô nương không phải là người hay sao?

Nhị nương chưng hửng, ngẩn mặt ra.

Lục Tiểu Phụng lại nói như người nửa tỉnh nửa say :

- Đã trót làm lỡ rồi, sao còn chực làm lỡ nữa? Lòng chết rồi thì người còn chết làm chi? Cửu hận đã quá nhiều, sao còn rước lấy mối tân sầu? Máu chảy cũng đã lấm, còn cho chảy nữa làm chi?

Nhị nương ngẩn người ra một lúc, đột nhiên mộ gục xuống bàn nức nở khóc không ra tiếng.

Công Tôn đại nương nhìn Lục Tiểu Phụng, đột nhiên bật cười nói :

- Được lắm! Ta theo lời công tử, nhưng chỉ theo lần này nữa thôi...

Lục Tiểu Phụng ngắt lời :

- Nói cũng nhiều rồi, còn nói nữa làm chi? Người đã say rồi không nên ở lại nữa.

Chàng ngắt ngừng đứng lên lão đao đi ra ngoài.

Công Tôn đại nương ngăn chàng lại hỏi :

- Công tử ra đi ư? Công tử định đi thật không?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Trong thiên hạ chẳng có bữa tiệc nào vĩnh viễn không giải tán. Bây giờ không giải tán rồi cũng có lúc giải tán, vậy thì giải tán trước đi chứ sao? Lúc này là lúc nên ra đi sao còn ngồi lại?

Công Tôn đại nương hỏi :

- Công tử định đi đâu?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ đã đi là đi. Đại nương bắt tất phải hỏi làm gì?

Công Tôn đại nương ngưng thần nhìn chàng thùng thảng nói :

- Thực ra ta chẳng cần phải hỏi, công tử cũng chẳng cần phải đáp vì bước đường của công tử cũng là bước đường của ta.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên dương cặp mắt thao láo lên nhìn mặt hỏi :

- Đại nương biết tại hạ đi đâu rồi ư?

Công Tôn đại nương mỉm cười đáp :

- Ba trăm năm nay trong võ lâm mới có cuộc quyết đấu sinh tử giữa hai kiếm khách nổi danh nhất giang hồ trên núi Từ Kim. Cuộc chiến này tất nhiên náo động và đầy hứng thú ít thấy trong chốn giang hồ và lưu danh muôn thuở, khi nào ta chịu bỏ qua?

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Đại nương cũng biết ư?

Công Tôn đại nương đáp :

- Ta còn biết kỳ hạn quyết đấu của họ không phải là mùng một mà là mười rằm.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Mười rằm ư? Mười rằm tháng tám phải không?

Công Tôn đại nương gật đầu, từ từ cất tiếng ngâm :

Nguyệt viên chi dạ,

Từ kim chi điện,

Nhất kiếm tây lai,

Thiên ngoại phi tiên.

Xin xem tiếp Tiền Chiến Hậu Chiến - Đệ tam Lục Tiểu Phụng truyền kỳ

Bạn đang đọc truyện *Phượng Gáy Trời Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.